

Giới thiệu Cuồng Long Chương

Hơn 20 năm dài rông rã nằm bất động nơi mộ địa, La Linh cuối cùng đã được Miêu Thiên Hồng cứu sống

Nhưng, trí nhớ mất hết

Bản thân là ai?

Làm gì?

Tại sao lại ở nơi đây?

...Biết bao nghi vấn nảy sinh

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn

Hắn bắt đầu một cuộc đời mới với nhiều khó khăn

May thay luôn có bao hồng nhan xoay quanh hắn, say mê hắn, cùng hắn điên loạn đảo phượng, vu sơn mây mưa

...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hai mươi năm thoáng qua như một giấc mộng

Trong cảnh tối mịt mờ và lạnh buốt của khu mộ địa, hai bóng người một già một trẻ đi tới. Người đi trước tay cầm một ngọn đèn dầu ánh sáng lờ mờ soi bước. Nàng ta ăn mặc theo lối thiếu phụ, nhưng khuôn mặt nàng cực kỳ xinh đẹp và trẻ trung đến độ không ai nghĩ nữ nhân đã là gái có chồng. Bà lão đi sau khuôn mặt nhăn nheo nhưng bước đi vững chắc và đôi mắt sáng tinh anh. Hai người vừa đi vừa nhìn vào các tấm bia đặt nơi đầu mộ.

- Đứng ở đây rồi! Hồng nhi mau mở quan tài ra.

Bà lão lên tiếng giục nữ nhân. Dưới ánh đèn dầu có thể nhận thấy trên tấm bia mộ ghi dòng chữ Cuồng long chương La Linh chi mộ.

Thật thế gian vô thường, 20 mười năm trước đây, sau khi một mình đấu với Song ma để cứu nguy cho võ lâm La Linh minh chủ đã bị một chương của âm ma đánh trúng tâm mạch. Từ đó giang hồ mất đi một minh chủ tài ba. Cái chết của La Linh không chỉ đem lại thương đau cho võ lâm các phái mà còn để lại sự nuối tiếc đau thương cho những người thân của chàng.

La Linh mất năm chàng mới 24 tuổi, vợ con chưa có nhưng chàng lại có một lúc 3 người con gái xinh đẹp làm tri kỷ. Cái chết của La Linh đã khiến cho các mỹ nhân thương tâm vô hạn.

Bạch Thái Tiên Hồ thì bỏ vào trong núi sâu không còn xuất hiện nơi giang hồ. Tiêu sơn thần nữ thì mãi mãi không rời khỏi Cửu thiên sơn nửa bước, làm bạn với cỏ cây hoa lá, sống cuộc đời cô độc. Người cuối cùng chính là nữ nhân đang có mặt ở đây. Nàng là Thiên độc thánh nữ Miêu Thiên Hồng. Mỹ nhân đã đưa thi hài người yêu đem về tuyệt địa này để an táng.

Hai mươi năm đã trôi qua, ngày hôm nay đúng là ngày cuối cùng của khoảng thời gian 20 năm đó. Thiên độc thánh nữ Miêu Thiên Hồng cùng với cố mẫu của La Linh trở lại nơi này.

Quan tài đã được Miêu Thiên Hồng mở nắp. Nàng soi đèn vào trong quan tài thì thấy thân thể của La Linh vẫn còn nguyên vẹn chưa hề hủy nát. Đặc biệt hơn nữa tình trạng của chàng dường như đang ngủ chứ không hề giống như một xác chết mới thật là kỳ.

Thiên độc thánh nữ Miêu Thiên Hồng có vẻ mừng rỡ khi nhìn thấy tình trạng như vậy. Nàng khờn tị hiềm gì cả liền đưa tay vào quan tài ôm xác chết ra. Cả hai vội vã quay mình bước ra ngoài.

Thiên độc thánh nữ đi nhanh trong khi bà lão quay lại đóng chặt cửa khu mộ địa.

Hai người bước vào một phòng rộng rãi được trang hoàng cực kỳ sang trọng. Thiên độc thánh nữ để xác La Linh lên giường rồi bắt đầu đổ vào trong

miệng chàng một ít nước màu đỏ như máu.

Lão bà đứng bên cạnh quan sát lúc này không kiềm chế được lo lắng liền hỏi:

- Hồng nhi! Liệu Linh nhi có tỉnh lại không?

Có thể nói đó là một câu hỏi mà lão bà đã tự hỏi không biết bao nhiêu lần trong suốt 20 năm qua. Nếu không được Miêu Thiên Hồng ngay đêm ở bên cạnh bà củng cố niềm tin thì lão bà đã chết vì đau khổ rồi.

Sau khi La Linh bị trúng chưởng độc nơi tâm mạch vong mạng, Miêu Thiên Hồng nhờ có mặt ở đó đã cấp tốc cho chàng uống một viên Bảo mệnh đơn bí truyền của phái Thiên độc nhà nàng. Sau đó, nàng đã đưa chàng về an chí ở vùng tuyết địa lạnh giá này để xác chàng không bị thiêu hủy vì năm tháng.

Từ đó trở đi, Miêu Thiên Phụng đã bỏ cả sự môn đồ ngày đêm nghiên cứu tìm cách cứu sống cho người yêu.

Trong y kinh của Thiên độc môn có nói tới một phương pháp đặc dị để cứu sống người chết. Nhưng để làm được điều đó đòi hỏi rất nhiều điều khó khăn. Sau hơn 20 năm Miêu Thiên Hồng cũng đã sưu tập đủ mọi thứ thảo dược quý hiếm và bây giờ đây nàng bắt đầu tiến hành cứu chữa cho người yêu.

Miêu Thiên Hồng vận công xoa bóp khắp người La Linh. Lúc này thân hình chàng lửa thể nằm bất động trên giường. Miêu Thiên Hồng xoa bóp được hơn canh giờ thì trên trán nàng đã ướt đầm mồ hôi. Nữ nhân không ngừng nghỉ mà tiếp tục rút kim châm ra cắm lên các huyệt đạo trên người La Linh.

Một tháng qua đi, sau bao ngày khổ cực có những lúc tưởng chừng như vô vọng thì đột nhiên vào sáng hôm đó kỳ tích đã xuất hiện. Thân hình La Linh đã ấm dần lên và đôi mắt chàng đã mở ra nhìn mọi người một cách kỳ lạ.

Miêu Thiên Hồng rú lên vì mừng rỡ. Nàng ngã gục xuống đất vì quá xúc động.

Tuy nhiên, chỉ ba ngày sau thì nỗi vui mừng của Miêu Thiên Hồng và bà lão đã bị một mối lo khác lấn át.

Chẳng hiểu vì đã nằm im suốt 20 năm hay vì nguyên nhân nào mà La Linh không nhớ được chuyện gì. Chàng dường như đã biến thành con người khác và đối với cổ mẫu (bà lão) hay đối với người yêu xưa (Miêu thiên Hồng) chàng đều không có chút ấn tượng gì.

Hôm nay, La Linh đã khỏe lên thấy rõ. Chàng đã có thể ngồi dậy, nói chuyện với mọi người.

Lão bà - ngoại tổ của La Linh tên gọi Hồ Hoa xưa khi cũng là một cao thủ võ lâm. Lúc này bà lão đang ngồi bên cạnh giường, nói chuyện với La Linh. Đáng sau bà lão là Miêu Thiên Hồng đang đứng chăm chú theo dõi.

- La Linh, con đã nhớ ra ta là ai chưa?

La Linh lắc đầu. Chàng thực sự không biết bà lão này là ai? Tại sao suốt từ mấy ngày nay bà ta chỉ hỏi chàng độc nhất một câu như vậy.

Lão bà nhìn thấy cái lắc đầu và trạng thái ngơ ngác của đứa cháu yêu thì thở dài không biết làm gì.

Lặng im một lúc, bà lão quay lại nói với nữ nhân:

- Hồng nhi! Cháu lên đây thử nói chuyện với y xem.

Miêu Thiên Hồng bước lên đứng bên giường nhìn chăm chú vào La Linh rồi hỏi:

- Chàng có biết thiếp là ai chăng?

La Linh nhận ra nữ nhân này chính là người ngày đêm chăm sóc cho mình. Đối với nữ nhân xinh đẹp này chàng có một ấn tượng rất sâu sắc và rất có cảm tình với nàng.

La Linh nghe nữ nhân hỏi liền trả lời:

- Cô nương là người đã chăm sóc tại hạ mấy ngày gần đây. Tại hạ sao lại không nhận ra cô nương.

Miêu Thiên Hồng hỏi tiếp:

- Vậy chàng nói thử xem tên thiếp là gì?

La Linh ngơ ngác. Mỹ nhân đã bao giờ nói tên họ của nàng cho chàng biết đâu. Nàng hỏi như thế thì chàng biết đường nào mà trả lời. La Linh có cảm tưởng dường như bà lão với mỹ nhân này đầu óc có vấn đề rồi.

Miêu Thiên Hồng thấy La Linh lâu quá không trả lời được liền giục:

- Chàng nói xem. Thiếp là ai?

La Linh không biết trả lời thế nào đành nói:

- Cô nương chưa bao giờ nói tên mình cho tại hạ. Làm sao tại hạ biết được tên họ cô nương là gì mà trả lời.

Đến nước này thì bà lão không sao chịu đựng được nữa. Bà trừng mắt nhìn La Linh rồi nói lớn:

- Mi bảo mi không biết ta và Hồng nhi là ai? Vậy mi thử nói xem. Mi tên là gì? Nhà ở đâu?

La Linh kinh ngạc vì sự nổi nóng bất thần của bà lão. Chàng chợt nhủ mảy suy nghĩ nhưng tuyệt nhiên không nhớ được chuyện gì. La Linh nghĩ mãi không ra liền thở dài lẩm bẩm:

- Lạ thật! Ta là ai nhỉ? Sao tự nhiên ta lại quên mất điều này?

Bà lão và Miêu Thiên Hồng đều nghe thấy lời nói của La Linh nên chỉ biết nhìn nhau rồi lắc đầu thở dài.

Lão bà nhìn đứa cháu yêu trở nên mất trí thì buồn rầu nhỏ nước mắt nói:

- Cháu ơi! Để ta nói hết mọi chuyện cho cháu nghe. Cháu tên gọi La Linh. Là lãnh tụ võ lâm của bát đại phái. Ta là ngoại công của cháu. Còn Hồng nhi đây trước kia là tri kỷ của cháu. Nhưng từ sau khi cháu bị thương tưởng mất mạng thì nó đã trở về đây sống cùng ta và đã được ta nhận là cháu dâu rồi.

La Linh lặng im lắng nghe mọi chuyện. Chàng không ngờ câu chuyện lại rắc rối như vậy. Nhưng bản thân chàng không thể tin được mình lại có thể là người như bà lão nói. Tuy nhiên, chàng nhận thấy từ cử chỉ cho đến hành động của bà lão đến rất thật. Điều này khiến cho chàng bối rối không biết nên hiểu ra sao.

Gần nửa tháng sau thì La Linh đã khỏe mạnh hoàn toàn. Miêu Thiên Hồng và bà lão đã thống nhất cùng nhau sẽ tìm mọi cách phục hồi ký ức cho La Linh.

Họ phát hiện ra La Linh không hề bị mất võ công. Nhưng những chiêu thức chàng đánh ra lại rất quái dị. Họ thấy chàng sử dụng Cuồng long chương mà chiêu thức thì biến ảo khôn lường lại còn có khí lạnh kèm theo. So với trước kia thì công phu hiện tại của chàng còn cao hơn rất nhiều. Chiêu thức đánh ra dường như tùy nghi không theo đường lối nào cả mà hiệu quả đáng kinh ngạc.

Có lần cả hai bà cháu liên thủ đấu với La Linh mà vẫn không thắng được chàng. Họ bị chàng dồn cho không còn đường nào mà thoát nữa.

Bà lão thấy võ công La Linh cao siêu như vậy thì gượng cười nói với Miêu Thiên Hồng:

- Y không nhớ được chuyện gì, nhưng võ công lại trở nên cao tuyệt. Chuyện này có thể là điều may trong cái rủi vậy.

La Linh được cả hai người thương yêu nên sống rất thoải mái. Chàng tuy không tin lắm vào lời nói của bà lão về xuất xứ nguồn gốc của mình nhưng cũng không phản đối mọi chuyện. Chàng chấp nhận tên mình là La Linh, gọi bà lão là ngoại công, nhưng nhất định không nhận Miêu Thiên Hồng là vợ.

Một hôm, lão bà gọi Miêu Thiên Hồng vào phòng riêng rồi thở dài nói với nàng:

- Hồng nhi à! Ta biết cháu là một cô gái tốt. Công ơn của cháu đối với La Linh và nhà ta thì không thể nói hết bằng lời. Cái thằng kia nó ngớ ngẩn không chịu nhận cháu làm hiền thê thì cháu nên nghĩ cách để bắt nó phải nhận. Ta nay đã già rồi, ta rất mong có một đứa nhỏ để bế bồng và nói lấy tông tự cho dòng họ La.

Miêu Thiên Hồng làm sao không hiểu ý bà lão. Nàng ngượng ngập đỏ mặt cúi xuống vắn về tà áo. Năm nay Miêu Thiên Phụng đã quá ba mươi. Nàng giữ được vẻ trẻ trung chẳng qua là nhờ vào dược lực của các loại thuốc trân quý. Đối với chuyện nam nữ nàng cũng chỉ biết chút ít chứ chưa hề kinh qua bao giờ nên rất xấu hổ.

Bà lão thấy Miêu Thiên Hồng như vậy thì mỉm cười nói:

- Cháu là người am tường y đạo và dược vật. Đêm nay cháu hãy cho Linh nhi uống một loại gì đó để nó có thể làm trọng phụ một cách tốt nhất là được.

Miêu Thiên Hồng xấu hổ nên chỉ ngồi im không nói năng gì.

Bà lão đi rồi mà trong lòng nàng vẫn còn những ý tưởng vẩn vơ. Nàng phân vân không biết có nên nghe bà lão hay không?

Đêm hôm đó, La Linh chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng gõ cửa. Chàng ngạc nhiên khi thấy Miêu Thiên Hồng đứng ở trước cửa tay cầm một chén sâm nóng mỉm cười đi vào nói vui vẻ:

- Thiếp thấy chàng luyện công vất vả nên nấu chén sâm mang đến cho chàng. Chàng hãy uống ngay đi cho nóng.

La Linh hơi ngạc nhiên vì sự chăm sóc khác thường của mỹ nhân. Chàng nhận lấy chén sâm rồi đưa mắt nhìn Miêu Thiên Hồng thì thấy nàng hôm nay trang điểm cực kỳ lộng lẫy. La Linh không khỏi xao xuyến trước ánh mắt và nụ cười mê hồn của nàng. Trong lòng chàng rất cảm kích trước sự lo lắng và chu đáo của mỹ nhân dành cho mình nên lập tức uống ngay.

Miêu Thiên Hồng thấy La Linh đã uống hết chén sâm thì bước nhẹ ra ngoài đóng cửa cẩn thận. Khi nàng quay vào phòng thì khuôn mặt La Linh đã biến đổi đỏ bừng bừng và ánh mắt chàng nhìn nàng tràn đầy dục tính.

Miêu Thiên Hồng chưa kịp ngồi xuống ghế thì La Linh đã xô ghế đứng dậy bước lại bên nàng ôm chặt lấy người nàng.

Miêu Thiên Hồng chết ngộp vì những nụ hôn tới tấp và dữ dội. Y phục trên người nàng bị bàn tay thô bạo của La Linh xé rách toí bời.

La Linh lúc này đã bị sức thuốc làm cho dục tính của chàng lên cao. Chàng bắt chắp mọi chuyện bé bỏng mỹ nhân đưa vào giường. Dưới bàn tay khoẻ mạnh của chàng thân hình mỹ nhân nhanh chóng bị lột truồng. La Linh cúi xuống hôn hít cuồng nhiệt đôi gò bồng đảo trắng tròn, mịn màng của mỹ nhân.

Miêu Thiên Hồng rung mình run rẩy trong cơn mê khoái lạc đầu đời. Nàng ôm chặt lấy đầu La Linh kéo sát vào ngực để được hưởng cảm giác ngon ngọt và ngây ngất khi La Linh thưởng thức đôi bầu vú trinh nguyên của nàng.

La Linh vừa hôn mỹ nhân vừa nhanh chóng cởi bỏ y phục. Thân hình chàng trần truồng và đầy những bắp thịt rắn chắc phủ lên mình mỹ nhân.

Miêu Thiên Hồng cảm nhận thấy thử vũ khí nóng hổi của chàng đang áp gần vào vùng cấm địa của nàng. Nàng cảm thấy sự khoái ngất cứ tăng dần theo những động tác của La Linh.

Bây giờ trong phòng hai kẻ yêu nhau đang say mê quần quýt vào nhau. Sau những cái mon trớn đầy kích thích ở vùng nhũ phong, La Linh đã bắt đầu tấn công đến phần hạ thể của mỹ nhân.

Quần tử kiếm của chàng đã giương cờ thẳng tắp để chuẩn bị tấn công vào thành lũy của đối phương. Thân hình Miêu Thiên Hồng với những đường cong gợi cảm lồ lộ hiện ra trước mắt chàng. La Linh đã thêm muốn đến cực độ...

Miêu Thiên Hồng nằm ngửa ra đó. Mắt nàng đắm đuối bao phủ hết toàn bộ cơ thể chàng...

Miêu Thiên Hồng thở dốc giục giã:

- Tướng công! Chàng mau yêu thiếp ngay đi. Thiếp không chịu nổi nữa rồi...!

Và xuân phong tràn ngập căn phòng, gió mưa vùn vụt, hoa lá toí bời...

Sáng sớm hôm sau, La Linh thất kinh khi thấy thân thể chàng trần truồng nằm bên cạnh Miêu Thiên Hồng.

Chàng nhận thấy Miêu Thiên Hồng cũng chẳng mặc quần áo chi cả. Thân hình nàng lồ lộ chìm trong giấc ngủ say sưa. Da nàng trắng mịn với cặp nhũ phong no tròn kêu gọi đang phập phồng theo nhịp thở.

La Linh vốn dĩ cũng không thờ ơ trước sắc đẹp quyến rũ của người con gái nằm cạnh. Có điều chàng không dám tin mình chính thật là La Linh và là trượng phu của mỹ nhân. Do đó, chàng không dám nhìn nhận nàng làm vợ vì điều đó sẽ gây sự hiểu lầm to lớn mai sau nếu một mai xác định chàng không phải là La Linh.

Nhưng mà tình thế hiện giờ thì chàng có muốn không nhận cũng không được. Hai người đã qua đêm với nhau rồi thì đã coi nhau như vợ chồng không thể chối cãi. La Linh thầm nghĩ cứ để mặc kệ mọi chuyện sau này sẽ tính chứ chàng không thể từ chối trách nhiệm trước mỹ nhân được nữa.

Miêu Thiên Hồng cũng đã bắt đầu thức giấc. Suốt cả đêm qua nàng không ngủ được nên hôm nay dậy muộn hơn mọi ngày thấy rõ.

Miêu Thiên Hồng mở mắt thì thấy La Linh đang ngồi bên cạnh nhìn nàng khiến nàng hoảng hốt ngồi bật dậy. Nàng xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt khi biết nàng đang lồ lộ trước mắt nam nhân.

Miêu Thiên Hồng kéo vội chăn lên che kín lấy thân mình. Cử động của nàng hấp tấp vội vàng khiến La Linh cũng phải phì cười.

Miêu Thiên Hồng xấu hổ nói:

- Chàng ra ngoài kia mau để thiếp thay áo.

La Linh nhìn xuống tấm chăn thì thấy có vết trinh tiết dính vào đó thì thầm hiểu chuyện gì đã xảy ra với hai người trong đêm qua.

Trong lòng chàng đã thầm công nhận mỹ nhân trước mặt là vợ của mình rồi nên tâm tình chàng thoải mái hẳn lên.

Bất thần chàng đưa tay gạt phắt tấm chăn đang che thân hình mỹ nhân ra khỏi người nàng.

Miêu Thiên Hồng ú ớ chưa kịp làm gì thì đã bị La Linh ôm lấy đè ngửa ra giường.

Mỹ nhân chống cự một cách yếu ớt rồi buông xuôi hoàn toàn trước sự tấn công mạnh mẽ của tình quân. Hai người áp sát vào nhau, âm dương hòa hợp. Thân hình mỹ nhân rung động từng hồi theo nhịp giao hoan cùng với tiếng rên rỉ ngút ngàn hoang lạc...

Hồi lâu sau cả hai đều thỏa mãn rời nhau ra.

Miêu Thiên Hồng nằm ngửa trên giường đôi mắt khép hờ. Cơ thể nàng vẫn còn dư âm của cuộc truy hoan lúc nãy. Mỹ nhân không muốn ngồi dậy chút nào trước những đê mê của da thịt nàng vẫn còn đang âm ỉ.

La Linh nằm bên cạnh thoải mái ngắm nghía những đường cong tuyệt mỹ trên thân hình mỹ nhân. Chẳng thèm mong mình chính là La Linh để được mãi chiếm hữu thân hình người ngọc.

Miêu Thiên Hồng cự mình định ngồi dậy thì bị cánh tay La Linh cản lại. Chẳng ôm lấy nàng vào lòng không chịu xa rời.

Miêu Thiên Hồng chìm trong hạnh phúc khi được vuốt ve âu yếm. Nàng chợt nhận ra sự hy sinh trong suốt 20 năm qua của nàng thật có ý nghĩa.

Niềm vui hạnh phúc làm nàng quên băng lão bà bà đang đợi chờ nàng nơi đại sảnh để cùng ăn sáng mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp lại tiêu sơn thần nữ

Một tháng trời trôi qua trong hạnh phúc. Miêu Thiên Hồng cảm thấy nội lực nàng trở nên sung mãn lạ thường. Nàng chợt phát hiện ra sau mỗi trận truy hoan cùng La Linh thì cơ thể nàng lại khỏe lên một ít. Dường như âm khí lạnh giá từ thiên nhiên do cơ thể La Linh tích tụ đã vận chuyển vào trong người nàng nhờ những trận ái ân cuồng nhiệt.

Tuy vậy, tình trạng mất trí của La Linh lại chẳng hề có chút chuyển biến.

Chàng đã ngồi hàng giờ bên cạnh bà lão và nàng để nghe lại những câu chuyện về cuộc đời của La Linh nhưng lại xem đó như là một chuyện xa lạ không liên quan gì đến mình.

Lão bà bà thở dài nói với Miêu Thiên Hồng:

- Ta cảm thấy buồn phiền quá! Chẳng làm sao để cải thiện được tình trạng này. Hồng nhi thử nghĩ xem chúng ta còn có biện pháp nào khác không?

Miêu Thiên Hồng trầm tư suy nghĩ. Nàng nhớ lại những kỷ niệm xưa kia giữa nàng với La Linh. Những hình ảnh đó chợt hiện về và bóng hình hai người con gái Bạch Thái Tiên Hồ và Tiêu sơn thần nữ hiện ra trong trí nhớ.

Miêu Thiên Hồng chợt nghĩ ra một chuyện khế hời:

- Bà bà! Bà bà có nhớ hai vị cô nương lúc trước thường cặp kè bên cạnh La tướng công hay chăng?

Lão bà bà sáng mắt lên nói lớn:

- Đúng rồi! Tại sao ta lại quên bọn họ nhỉ. Chúng ta không thể để hai người ấy ra khỏi chuyện này.

Miêu Thiên Hồng chưa hiểu chuyện gì thì lão bà bà nói tiếp:

- Ngày xưa, hai con bé đó đã được ta chấp nhận vào làm cháu dâu nhà họ La. Nhưng chẳng may Linh nhi đột nhiên bị hại. Hai đứa nó phần chí lang bạt kỳ hồ, không hiểu giờ này ở đâu.

Miêu Thiên Hồng không ngờ hai kẻ tình địch ngày xưa đã trở thành cháu dâu nhà họ La còn trước cả nàng. Trong lòng Miêu Thiên Hồng không khỏi có chút ganh tỵ nhưng nàng chẳng dám nói ra trước mặt bà lão làm gì.

Miêu Thiên Hồng nói:

- Cháu nghe tin hình như Tiêu sơn cô nương lui về ở ẩn trên ngọn Cửu Thiên sơn, chỉ có Bạch Thái Tiên Hồ thì không biết hiện giờ nàng ta đang cư ngụ ở nơi nào.

Lão bà bà sáng mắt nói:

- Vậy thì tốt lắm. Bây giờ cháu hãy đưa Linh nhi đến chỗ Tiêu sơn thần nữ trước. Dù sao có nó giúp đỡ biết đâu Linh nhi sẽ hồi phục được trí nhớ cũng không chừng.

Miêu Thiên Hồng tuy trong lòng chẳng hợp ý, nhưng nàng biết ngày xưa quan hệ giữa Tiên sơn thần nữ và Bạch Thái Tiên Hồ đối với La Linh vô cùng khăng khít. Bản thân nàng lại không được chàng xem trọng mấy vì xuất thân của nàng ở trong một bang phái chẳng tốt đẹp gì.

Nàng hiểu rằng nếu hai người kia biết tin sẽ không từ mọi thủ đoạn để cứu tình La Linh. Khi ấy, địa vị của nàng sẽ ra sao trong mắt La Linh.

Mặc dù vậy, Miêu Thiên Hồng cũng phải công nhận đây là một giải pháp rất tốt. Hai người con gái kia sẽ khơi gợi không ít những kỷ niệm giúp La Linh hồi phục trí nhớ.

Ngay sáng hôm sau, Miêu Thiên Hồng cùng với La Linh lên đường. Chàng được cho biết hai người sẽ đến gặp một người con gái nữa được xem là hiền thê của chàng. Tuy La Linh chẳng mấy thích thú với việc này nhưng chàng cũng không phản đối cuộc du hành mới. Chàng biết hai nữ nhân đã cố tìm cách giúp chàng nhớ lại mọi chuyện. Vì vậy, chàng chẳng nên phụ lòng tốt của họ.

Trên đường đi, tình cảm giữa Miêu Thiên Hồng và La Linh ngày càng khăng khít. Những sự lo lắng dọc đường của Miêu Thiên Hồng dành cho chàng cũng như những đêm ái ân cuồng nhiệt đã làm cho hành trình của họ mang đầy hương vị hạnh phúc.

Do thời gian không gấp gáp, vì thế hai người thoải mái vừa đi vừa ngắm cảnh dọc đường. Mãi 3 tháng sau họ mới đặt chân đến ngọn Cửu thiên sơn.

Hai người đã vượt qua một ngọn núi, nhưng chưa biết đi về đâu thì La Linh chợt phát giác ra hai thiếu nữ bận áo đỏ đang giao chiến ở bên kia ngọn núi.

Miêu Thiên Hồng vội giục chàng chạy nhanh qua bên kia núi xem hai người thiếu nữ nọ là ai? Tại sao họ lại đánh nhau ở đây.

Khi La Linh và Miêu Thiên Hồng đến nơi thì hai thiếu nữ áo đỏ đã ngừng chiến nhìn nhau cười ngất.

Miêu Thiên Hồng đoán hai thiếu nữ này chẳng qua đánh nhau để tập dượt võ công. Họ ở nơi đây chắc hẳn sẽ biết tin tức về Tiêu Sơn thần nữ.

Hai thiếu nữ áo đỏ vốn là một cặp sinh đôi. Người chị tên gọi Hồng Tổ Tổ còn cô em tên gọi Hồng Kỳ Kỳ. Cả hai khi được hỏi về hạ lạc của Tiêu Sơn thần nữ đều trở mặt nhìn hai người.

Hồng Tổ Tổ lên tiếng hỏi:

- Các vị tìm sư phụ tôi có việc gì?

Miêu Thiên Hồng nghe nàng ta hỏi như vậy thì mừng rỡ nói:

- Thật là may quá. Chúng tôi là chỗ quen biết với lệnh sư. Cô nương hãy đưa giúp chúng tôi đến chỗ lệnh sư.

Cô gái có tên Hồng Kỳ Kỳ lắc đầu cười:

- Các vị không gặp được gia sư đâu. Người đã bảo với chúng tôi nhất định không tiếp chuyện với người lạ.

Miêu Thiên Hồng ngỡ ngàng không ngờ Tiêu Sơn thần nữ lại chung tình như vậy. Đã 20 năm trôi qua rồi mà nàng ta vẫn không quên được người xưa, sống tách biệt với thế gian.

Miêu Thiên Hồng nghĩ vội ra một kế, nàng liền mỉm cười với hai thiếu nữ rồi nói:

- Chúng tôi vốn không phải người lạ. Hai cô nương cứ thông báo chúng tôi là người ở La gia đến cầu kiến. Tôi bảo đảm lệnh sư sẽ lập tức đón tiếp chúng tôi ngay.

Hai người thiếu nữ nhìn nàng với vẻ nghi hoặc. lát sau Hồng Tổ Tổ bảo em gái quay về thông báo với sư phụ, còn bản thân nàng ở lại đây để trông chừng hai kẻ lạ mặt này.

Hồng Kỳ Kỳ đi được một lát rồi phóng người như bay quay trở lại. Công phu của nàng khiến cho Miêu Thiên Hồng và La Linh cũng phải tấm tắc khen thâm.

Hồng Kỳ Kỳ chuyển lời gia sư mời hai người nhập cốc.

Hai thiếu nữ đi trước dẫn đường. Khinh công của họ rất cao cường nhưng không thể làm khó cho La Linh và Miêu Thiên Hồng được.

Ở trong cốc khung cảnh đẹp đẽ lạ thường. Nơi đây cây cỏ xanh tươi và có tiếng chim hót líu lo. Hồng Tổ Tổ dẫn hai người vào nhà rồi mời sư phụ ra gặp mặt.

Tiêu Sơn thần nữ mình mặc áo trắng toát. Thân hình yếu điệu tuyệt đẹp. Khuôn mặt nàng không già đi bao nhiêu so với

Miêu Thiên Hồng đã lâu không gặp Tiêu Sơn Thần nữ nên để ý quan sát đối phương. Nàng nhận thấy Tiêu Sơn thần nữ tuy không còn nét tươi tắn của tuổi đôi mươi nhưng sắc đẹp của nàng lại già tăng hơn xưa rất nhiều với vẻ lạnh lùng băng giá.

Có thể nói sắc đẹp của Tiêu Sơn thần nữ đã dần dần đi đến tột đỉnh của nó. Nếu đem nàng so sánh với hai nữ đệ tử thì sức thu hút của nàng còn cao hơn hai đệ tử nhiều.

Tiêu Sơn thần nữ cũng chú ý nhìn hai người khách lạ. Nàng nhận ra Miêu Thiên Hồng một cách dễ dàng vì Miêu Thiên Hồng chẳng khác gì mấy so với trước kia. Nhưng khi Tiêu Sơn thần nữ nhìn sang chàng thanh niên đi cùng Miêu Thiên Hồng thì nàng sững sờ đờ người ra.

- Trời! Sao trên đời lại có người giống chàng đến vậy! Chẳng lẽ La gia còn có người thừa tự hay sao?

Miêu Thiên Hồng thấy thần thái của Tiêu Sơn thần nữ như vậy thì hiểu ra chuyện gì đang xảy ra trong lòng nàng ta rồi. Miêu Thiên Hồng mỉm cười cất tiếng nói:

- Hoàng tử tỷ đã nhận ra cô nhân rồi sao?

Tiêu Sơn thần nữ Mộng Hoàng trong lòng hoang mang. Nàng khẽ đưa mắt liếc nhìn vào mặt Miêu Thiên Hồng thì thấy nàng ta đang mỉm cười nhìn mình một cách kỳ lạ.

La Linh thì cũng ngẫm để ý mỹ nhân trước mặt. Theo lời nói của Miêu Thiên Hồng thì có khả năng mỹ nhân này chính là hiền thê của chàng. La Linh không tưởng ra được trên đời lại có người xinh đẹp đến vậy. Trước nay chàng vẫn xem Miêu Thiên Hồng là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, nhưng giờ đây nữ nhân trước mặt lại có sắc đẹp vượt trội hơn cả Miêu Thiên Hồng.

Miêu Thiên Hồng biết Tiêu Sơn thần nữ đang bối rối và hoang mang lắm. Nàng thấy đã đến lúc nói ra sự thật tất cả mọi chuyện rồi. Miêu Thiên Hồng bước lại kéo tay Tiêu Sơn thần nữ đi vào nhà trong để một mình La Linh ngồi ở phòng ngoài.

Hồng Tổ Tổ từ đằng sau nhà bước ra châm một bình trà nóng. Nàng liếc nhìn chàng thanh niên tuấn tú đang ngồi đó với ánh mắt ngưỡng mộ.

La Linh mỉm cười nói mấy lời cảm ơn. Hồng Tổ Tổ không dám ở lại lâu liền quay vào trong.

Ở trong phòng Tiêu Sơn thần nữ đang kinh ngạc ngồi nghe mọi chuyện của La Linh từ khi chàng tỉnh lại. Mãi khi Miêu Thiên Hồng đã kể xong lâu rồi mà tâm tình Tiêu Sơn thần nữ vẫn chưa hết bàng hoàng.

Miêu Thiên Hồng nói:

- Lão bà bà ra lệnh tiểu muội đưa chàng đến đây cho tỷ tỷ chăm sóc. Có hai điều tỷ tỷ phải nhớ và thực hiện không được chối từ.

Tiêu Sơn thần nữ còn bán tín bán nghi nhưng vẫn lên giọng hỏi:

- Muội nói thử coi, hai điều đó là gì?

Miêu Thiên Hồng cười:

- Điều thứ nhất, tỷ tỷ phải tìm mọi cách gọi nhớ lại quãng đời trước kia của tướng công. Hy vọng từ đó trí nhớ của chàng sẽ được phục hồi.

Tiêu Sơn thần nữ gật đầu:

- Đó không phải là vấn đề. Chỉ cần y đúng là La tướng công thì ta nhất định sẽ làm hết cách để giúp đỡ cho chàng được phục hồi trí nhớ. Thế còn điều thứ hai là gì?

Miêu Thiên Hồng cười tinh quái:

- Điều thứ hai e rằng tỷ tỷ khó mà thực hiện. Lão bà bà muốn tỷ tỷ gần gũi với La tướng công rồi mau sinh cho bà bà một đứa nhỏ để duy trì tông tự La gia.

Tiêu Sơn thần nữ nghe xong mặt đỏ như gấc chín. Nàng tròn tròn mắt nhìn Miêu Thiên Hồng quát khê:

- Ngươi lại dám đặt điều bậy bạ như vậy sao? Ta đánh chết ngươi bây giờ.

Miêu Thiên Hồng không cười nữa mà nghiêm nghị nói:

- Đây là muội muội nói thật. Nếu tỷ tỷ không tin thì muội cũng chẳng biết làm sao.

Tiêu Sơn thần nữ mặt vẫn còn đỏ nói:

- Ta nghe nói ngươi cũng đã được nhận là cháu dâu của dòng họ La. Vậy sao chuyện đó ngươi không tự làm đi mà phải đưa y đến đây rồi đẩy cho ta.

Miêu Thiên Hồng ngượng ngùng nói nhỏ:

- Tỷ tỷ sao lại nói muội không làm. Chuyện đó muội đã thực hiện từ lâu rồi.

Lời nói của Miêu Thiên Hồng khiến Tiêu Sơn thần nữ kinh ngạc tròn tròn mắt. Nàng không thể tin được một thiếu nữ ương bướng như Miêu Thiên Hồng lại dám làm chuyện này. Chẳng lẽ những lời nói của nàng về sự sống lại của La Linh đều là thật ư? Quả là khó tin.

Miêu Thiên Hồng đoán chừng Tiêu Sơn thần nữ có vẻ nghi ngờ câu chuyện của nàng liền cười nhạt nói:

- Tỷ tỷ có lẽ không tin lời nói của muội. Nếu vậy, muội chỉ còn cách mặt dày làm chuyện trai trên gái dưới cho tỷ coi vậy.

Tiêu Sơn thần nữ thăm nghĩ, nếu quả thật Miêu Thiên Hồng dám làm chuyện đó với chàng thanh niên giống với La Linh kia thì nàng có thể yên tâm người này chính là La tướng công của nàng rồi.

Tuy vậy, Tiêu Sơn thần nữ cũng còn đôi chút băn khoăn chưa biết nên làm gì trước tình hình này.

Đêm đến, Tiêu Sơn thần nữ núp đằng sau cánh cửa sổ để mở nhìn vào trong phòng. Nàng thấy Miêu Thiên Hồng toàn thân lửa thể ôm lấy thân hình trần truồng của chàng trai kia. Hai người ôm ấp, hôn hít nhau rồi bấy cuộc mây mưa. Tiếng rên rỉ của nữ nhân vọng vào tai nàng khiến Tiêu Sơn thần nữ thấy dục tính trong nội thể nàng cũng trào dâng. Nàng để ý nhìn kỹ thì thấy thân hình của chàng trai cứ liên tục chuyển động ở bên dưới hạ thể của Miêu Thiên Hồng. Khuôn mặt Miêu Thiên Hồng đỏ ửng trong hoan lạc. Dường như nàng đã quên mục đích chính của cuộc giao hoan này là nhằm chứng minh cho Tiêu Sơn thần nữ thấy lời nói của nàng là đúng sự thật.

Tiêu Sơn thần nữ nhìn chàng trai kia mà bần thần cả người. Quả thật chàng ta giống La Linh như đúc. Đây cũng chính là vấn đề khiến nàng rối trí vô cùng.

Ở bên trong, lúc này dục tính đã trào dâng trong nội thể La Linh và Miêu Thiên Hồng. Hai người vừa ân ái nhau vừa rên rỉ với những âm thanh vô nghĩa.

Tiêu Sơn Thần nữ cảm thấy hạ thể nàng đã ẩm ướt ra nước khá nhiều rồi. Nàng không dám đứng lại để chứng kiến thêm nữa vì e rằng sẽ bị phát hiện bởi hơi thở nàng đã trở nên nặng nề quá rồi.

Sáng sớm hôm sau, Miêu Thiên Hồng tìm đến. Nàng muốn biết xem Tiêu Sơn thần nữ có còn nghi ngờ về con người của La Linh nữa không?

Tiêu Sơn thần nữ lúng túng không biết làm sao trả lời, lát sau nàng nói:

- Quả thật y rất giống La tướng công. Nhưng ta vẫn còn e ngại về con người y. Biết đâu y là kẻ có tài biến hình đến dối gạt thì ta chết vì hối hận mất.

Miêu Thiên Hồng nghe mấy lời đó thì nổi giận đùng đùng. Nàng cười nhạt một tiếng rồi lên giọng:

- Tỷ tỷ đã không nhìn nhận tướng công thì muội cũng không còn gì để nói. Có lẽ từ đây về sau chúng ta khỏi cần gặp nhau. Muội đi đây.

Tiêu Sơn thần nữ thấy thái độ nàng như vậy hết cả do dự. Thần nữ chạy vội theo kéo Miêu Thiên Hồng vào nhà rồi xuống giọng:

- Muội từ! Chúng ta đều là người nhà. Nếu tỷ có điều gì không phải thì muội bỏ quá cho. Chớ nên giận dỗi như vậy.

Miêu Thiên Hồng vẫn còn tức giận nói sắn:

- Bây giờ tỷ định thế nào? Tỷ hãy cho muội biết luôn, khỏi phải dài dòng nữa.

Tiêu Sơn thần nữ kéo Miêu Thiên Hồng ngồi xuống ghế rồi dịu giọng:

- Được rồi! Tỷ không phản đối muội nữa. Coi như là tỷ sai. Thế bây giờ muội muốn ta phải làm sao?

Miêu Thiên Hồng gượng cười nói:

- Thì muội đã nói với tỷ rồi đó. Hai điều muội nêu ra tỷ có làm được không?

Tiêu Sơn thần nữ ngượng ngập gật đầu. Nàng liếc nhìn Miêu Thiên Hồng thì thấy nàng ta chẳng hề nói gì thì chợt dạ hỏi:

- Muội đang nghĩ gì vậy? Tỷ có điều gì sai sao?

Miêu Thiên Hồng lắc đầu rồi khẽ nói:

- Mai này muội sẽ đi tìm Bạch Thái Tiên Hồ để báo tin về La tướng công cho nàng ta. Vì thế, muội muốn tỷ hãy thực hiện điều mình nói trước mặt muội thì muội mới yên tâm xuống núi.

Tiêu Sơn thần nữ biết Miêu Thiên Hồng định nói về điều gì nên khuôn mặt nàng chợt đỏ hồng vì thẹn. Miêu Thiên Hồng nhận thấy điều đó thì bật cười kéo Tiêu Sơn thần nữ lại gần rồi nói vào tai nàng nọ vài câu. Tiêu Sơn thần nữ khuôn mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn. Nàng vội bịt lấy tai rồi chạy vụt ra khỏi phòng.

Đêm xuống, La Linh theo thói quen lại ôm lấy mỹ nhân vào trong lòng mà hôn hít. Đột nhiên chàng phát giác ra mỹ nhân chẳng phải là Miêu Thiên Hồng mà lại là Tiêu Sơn thần nữ. La Linh vội vã buông mỹ nhân rồi đứng vụt dậy nói:

- Chết thực! Tại hạ chắc hẳn là đi nhầm phòng rồi!

Tiêu Sơn thần nữ ngượng quá vội ngồi dậy nói lí nhí:

- Không phải đâu! Tất cả việc này là lỗi của thiếp.

La Linh ngạc nhiên:

- Cô nương nói sao? Tại hạ thật hồ đồ mất rồi!

Tiêu sơn thần nữ cúi đầu xuống nói ấp úng:

- Chàng... chàng... chàng là tướng công của thiếp. Hồng muội đã nói với thiếp rồi.

La Linh hoảng hốt vội lên tiếng:

- Trời ơi! Sao cô nương lại quá tin người như vậy. Tại hạ ngay bản thân mình là La Linh hay không còn không dám tin. Sao cô nương lại đem chuyện chung thân này ra mà đùa cho được.

Tiêu sơn thần nữ đã bớt xấu hổ. Nàng chợt nghĩ bản thân mình xinh đẹp tuyệt vời. Nay mỡ đã đem đến miệng mèo mà y còn chê thì rõ ràng y không thể nào là một kẻ dối bịp cho được.

Tiêu Sơn thần nữ nghĩ vậy liền càng tin chắc chàng thanh niên này đích thị là La tướng công của mình rồi.

La Linh thấy mỹ nhân ngồi im trên giường đầu cúi xuống vì thế chàng không sao nhìn rõ mặt nàng xem như thế nào. Tuy vậy, mùi u hương trên cơ thể nàng vẫn cuốn vào mũi chàng khiến chàng cảm thấy hơi ngáy ngất.

La Linh sợ mình thất thố điều gì thì chẳng biết ăn nói làm sao với Miêu Thiên Hồng nên vội quay người đi ra.

Tiêu Sơn thần nữ thấy chàng như vậy vội nhảy xuống giường ôm chặt lấy thân hình La Linh rồi nói gấp rút:

- Tướng công đúng là phu quân của thiếp. Thiếp không thể để tướng công đi được.

La Linh bối rối không biết nên xử trí thế nào. Chàng cảm nhận được thân thể nàng gần gũi với chàng xiết bao. Hai quả tuyết lê đang áp chặt vào lưng chàng khiến chàng thấy tê tái và ngáy ngất.

Tiêu sơn thần nữ là nữ nhân xinh đẹp nhất mà La Linh từng thấy. Chàng không thể dối lòng đã ngượng mộ và đắm yêu nàng ngay từ lần gặp đầu tiên. Giờ đây mỹ nhân đã tự động ôm chàng trong tay, coi chàng là trượng phu thì thật không còn gì hạnh phúc nào bằng.

La Linh không còn cưỡng lại được nữa trước sự cuốn hút của thân hình mỹ nhân. Chàng quay vội người lại ôm lấy thân hình mềm mại, thơm tho của thần nữ rồi hôn say đắm đôi môi nàng.

Tiêu sơn thần nữ như mê như tỉnh. Nàng cảm thấy chàng thanh niên này có hơi hướng gì đó của người mình yêu xưa kia.

Đôi môi nàng mở ra đón nhận nụ hôn trong khi cơ thể nàng run rẩy trong vòng tay hạnh phúc.

Tiêu sơn thần nữ như nhớ lại những phút giây ngáy ngất mà nàng từng có. Thân thể nàng từng chút từng chút bị lột ra để lộ những mảnh da thịt trắng ngần trong bóng tối và dưới con mắt của La Linh.

Lúc này La Linh đã ôm chặt lấy eo lưng của thần nữ. Chàng chuyển dần nụ hôn xuống cằm, xuống cổ rồi xuống đôi nhũ phong tròn trịa đã bị lột trần của nàng.

Tiêu sơn thần nữ chìm đắm trong ngáy ngất quên mất thực tại. Mãi đến khi cơ thể nàng bị tấn công bởi một vật gì nóng hổi và cương cứng mới khiến nàng giật mình tỉnh lại.

Tiêu Sơn thần nữ nhận ra bản thân đang bị chàng thanh niên đè lên. Hai bên nhũ phong nàng đang bị tấn công tới tấp bởi miệng chàng và bởi tay chàng bóp vuốt. Dưới hạ thể thì có vật gì cứng, nóng thỉnh thoảng lại đâm vào người nàng khiến cơ thể nàng nổi cả gai ốc bởi cảm giác mê kỳ lạ vô cùng.

Tiêu sơn thần nữ bối rối trong dạ. Nàng chợt nghĩ không hiểu chàng thanh niên này có thật là La tướng công của mình không. Nhưng mọi chuyện đã đến mức tận cùng không cho phép nàng lùi lại nữa.

Tiêu sơn thần nữ bỏ qua mọi chuyện không dám nghĩ tiếp. Nàng nhắm mắt nằm im để nghe cơ thể run rẩy dưới những vuốt ve đầy kích dục.

Thân hình mỹ nhân đã phản ứng mạnh mẽ trước những vuốt ve của chàng. Hai bờ môi thơm của mỹ nhân đã bật lên những tiếng rên rỉ vì khoái lạc.

Chàng cảm thấy đôi bầu vú thần nữ đã săn lại cứng ngất. Hai núm vú nở to với mùi u hương vô cùng đậm đặc. Và thân thể hai người hòa nhập vào nhau...

Miêu Thiên Hồng biết bên trong hai người họ đang yêu nhau sướng lắm. Nàng thấy mọi chuyện đã sắp xếp theo đúng ý định của mình nên quay trở về phòng để ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tình cờ cứu bạch ngọc tiên cơ

Nàng chính là Bạch Ngọc tiên cơ, mới nổi danh trong 2 năm gần đây.

Bạch Ngọc tiên cơ cầm kiếm nơi tay chia thẳng về phía đối phương run giọng:

- Tên tiểu cầu vô sỉ. Ta tìm người bao lâu không gặp, không ngờ hôm nay ngươi lại dám vác mặt đến đây. Tội ác của ngươi trời đất không dung. Ngươi tưởng có thể uy hiếp ta ư?

Gã mũi ưng cười gằn:

- Thiên Hồ ta vốn dĩ đã ưng cô nương nhà nào thì người ấy không thoát. Bây giờ cô nương không chịu cũng phải chịu.

Gã nói xong xông ngay vào vùng chưởng tấn công luôn đối thủ một chiêu.

Bạch Ngọc tiên cơ biết đối phương nổi tiếng dâm tà và tàn độc. Nhưng bản lĩnh y thế nào thì giờ này nàng mới được mục kích. Không ngờ võ công của gã cũng hết sức lợi hại. Bạch Ngọc tiên cơ bắt đầu lo lắng vừa đánh vừa nghĩ cách trốn đi.

Nhưng Thiên Hồ làm gì không nhận ra điều đó. Gã liên tiếp dồn đối phương vào thế phải tận lực phát chiêu. Gã hy vọng mỹ nhân nội thương bộc phát thì cơ hội của gã sẽ cao hơn nhiều.

Bạch Ngọc tiên cơ tâm tình không định mà nội thương thì ngày càng tăng khiến cho võ công nàng phát huy chẳng được bao nhiêu. Nàng bị dồn vào góc tường hết phương vùng vẫy.

Thiên Hồ thấy thời cơ đã đến. Gã phát mạnh cánh tay bên tả đẩy ra một làn khói đen về phía Bạch Ngọc Tiên cơ.

Bạch Ngọc Tiên Cơ không thể ngờ được đối phương lại có quái chiêu này. Nàng vùng tay định đánh trả một chiêu để đẩy làn khói đen kia đi thì toàn thân đã thấy run động.

Làn khói đen này vốn là một dâm dược được cất giữ trong cánh tay Thiên Hồ. Gã khi nào gặp phải nữ nhân võ công quá sức lợi hại không làm gì được mới mang ra sử dụng.

Quả nhiên khi Bạch Ngọc Tiên cơ mắc phải dâm dược thì cả người nàng đã run lấy bầy lên rồi.

Nàng gắng gượng dựa lưng vào tường để cho cơ thể khỏi phải gục ngã.

Thiên Hồ thấy nạn nhân đã nhiễm phải dâm dược của mình thì khoái trí cười lên khanh khách.

Gã không thèm đánh nữa mà lùi ra xa nói lớn:

- Bạch Ngọc cô nương đã trúng phải Dâm xuân hương vụ của ta. Nàng bây giờ coi như đã là người của ta rồi. Có muốn chống cũng không được nữa.

Lúc này, thân hình Bạch Ngọc tiên cơ đã run lên bần bật. Nàng buông thõng thanh kiếm rớt xuống đất trong khi cả cơ thể nàng từ từ ngả xuống góc tường.

La Linh ở phía trên nhìn xuống cũng phải kinh hãi. Chẳng thấy Bạch Ngọc tiên cơ mặt đỏ như say rượu. Đôi mắt đầy ánh xuân tình thì biết rằng dâm dược cực kỳ lợi hại.

Rồi như mất cả lý trí và sự xấu hổ. Bạch Ngọc tiên cơ vội vã cởi bỏ y phục đang mặc trên người. Nàng vừa làm vừa rên rỉ không ngừng.

Thiên Hồ trở mặt ra nhìn. Thân hình mỹ nhân hiện ra đẹp không thể tả. Chưa bao giờ trên giang hồ gã được nhìn thấy một mỹ nhân khuyển rũ đến như vậy.

Gã nuốt vội nước bọt vì thèm khát, rồi tiến lại gần mỹ nhân.

Bạch Ngọc tiên cơ đã lả thê ngồi ở góc phòng. Y phục nàng lột ra vứt bừa trên nền gạch. Hai tay mỹ nhân đưa lên vuốt ve đôi nhũ phong no tròn hấp dẫn....

Thiên Hồ chịu hết xiết vội nhào người đến phủ lên mình mỹ nhân. Hai tay gã nhanh chóng kéo Bạch Ngọc tiên cơ nằm ngửa ra đất trong lúc khuôn mặt gã ập vội lên hai quả đào tiên của mỹ nhân mà hôn hít không ngừng.

La Linh biết tình thế không thể khoan tay đứng nhìn được nữa. Chẳng vội tìm chỗ thuận lợi để tấn công đối phương từ phía trên.

Nhưng Thiên Hồ làm sao biết được nguy cơ đang treo trên đầu gã. Dục tính của gã đã lên hết mức. Gã buông vội mỹ nhân ra rồi nhanh nhẹn cỡi bỏ y phục.

Thân hình trần truồng của Thiên Hồ vừa thoát ly khỏi lớp vải bọc thì bỗng có một tiếng ầm thật lớn từ phía trên rồi một bóng đen bắt đầu lao xuống đánh ngay vào đầu gã một chưởng.

Diễn biến nhanh quá và thủ đoạn của đối phương thật hết sức cao cường. Thiên Hồ chưa kịp có ý định phản kháng thì đầu gã đã bị đánh trúng. Thân hình Thiên Hồ ngã ngửa ra đất chết không kịp trối.

La Linh thu chưởng lại nhìn đối phương. Chàng thấy gã đã chết ngổm rồi nhưng ten tieu de to lớn vẫn còn đọng đưa chào cờ mới thật là kỳ.

Đột nhiên có tiếng rú khe khẽ của mỹ nhân khiến La Linh vội nhìn lại. Khuôn mặt chàng đỏ bừng khi nhìn thấy thân hình trần truồng tuyệt đẹp của người thiếu nữ.

Bạch Ngọc Tiên Cơ đã bị dâm được hành hạ đến nỗi người nàng như đang phát điên. Nàng tự đưa tay cào cấu da thịt mình để thỏa mãn cơn thèm muốn...

La Linh thấy vậy không khỏi thương xót. Chàng vội cúi xuống giữ chặt lấy hai tay nàng không cho Bạch Ngọc Tiên Cơ có cơ hội tàn phá cơ thể mình nữa.

Bạch Ngọc Tiên Cơ không làm sao được trợn mắt lên nhìn chàng. Nàng nhìn một lúc rồi từ hai mắt mỹ nhân chảy ra hai dòng lệ.

Bạch Ngọc Tiên Cơ nức nhẹ cố gắng nói:

- Chàng hãy thương lấy thiếp. Thiếp chết mất!

La Linh hiểu mỹ nhân định nói gì. Chàng không nỡ để mỹ nhân trong tình trạng này liền cúi xuống hôn nàng say đắm.

Bạch Ngọc Tiên Cơ ôm chặt lấy tình quân. Cả người nàng run rẩy, tiếng nói đứt quãng:

- Thiếp... thiếp chết.... mất. Chàng mau giúp thiếp....nhanh.... lên!

La Linh biết mỹ nhân bị dâm được quá mạnh. Nếu chàng không giúp nàng thì mỹ nhân đến điên cuồng mà chết mất.

La Linh vội lột bỏ y phục rồi ôm chặt lấy mỹ nhân vào lòng. Quân tử kiếm của chàng nhanh chóng đâm vào âm phong động của Bạch Ngọc tiên cơ phá trình nàng. Thân hình hai người rung động trong nhịp giao hoan. Tiếng rú của mỹ nhân cao vút trong cơn hoang lạc đến tột cùng..

Bạch Ngọc Tiên Cơ sau phút hoang lạc đã dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng thấy mình đang nằm trong vòng tay một chàng thanh niên tuấn tú phi phàm nhưng lại hoàn toàn xa lạ đối với nàng.

Bạch Ngọc Tiên Cơ vừa xấu hổ mà lại vừa bối rối. Nàng không biết nói sao trước ánh mắt say mê của chàng trai khi nhìn vào thân hình ngọc ngà của nàng.

La Linh do mãi ngắm nghía hai vú vật no tròn khuê gọi trước mặt nên không biết rằng mỹ nhân đã tỉnh. Quân tử kiếm của chàng đã lại chào cờ hùng dũng lên rồi chứng tỏ dục tính của chàng lại lên cao.

La Linh ôm choàng lấy mỹ nhân rồi vừa hôn hít đôi tuyết lê trắng nõn chàng lại vừa đưa quân tử kiếm của chàng xâm nhập khe đào nguyên của Bạch Ngọc Tiên Cơ.

Bạch Ngọc Tiên Cơ ngượng ngập không biết thế nào....

La Linh vừa giao hoan vừa ngắm nhìn toàn thân trên mỹ nhân đang rung động theo từng nhịp lắc của chàng. Chàng nhìn vào mắt nàng thì nhận thấy mỹ nhân đang say đắm nhìn chàng. La Linh giật mình vì chợt nhận ra mỹ nhân đã tỉnh lại rồi.

La Linh nằm ôm chặt lấy mỹ nhân vào lòng. Hai người nằm yên để tận hưởng sự run động dữ dội ở vùng hạ thể.

Bạch Ngọc Tiên Cơ mở mắt nhìn vào khuôn mặt của tình lang một cách say đắm.

La Linh hôn môi nàng rồi đứng dậy mặc lại y phục rồi bước ra ngoài.

Bạch Ngọc Tiên Cơ cũng ngồi dậy. Nàng lấy khăn tay ra lau sạch chỗ kín rồi mặc y phục trở vào. Lúc này nàng mới nhìn thấy thân thể lỏa lồ của Thiên Hồ nằm chết ở gần đó.

Bạch Ngọc Tiên Cơ rung mình nghĩ đến sự tởm nỡ trình tiết của nàng đã bị tên dâm tặc kia lấy mất. Nàng nhìn theo chàng trai xa lạ kia với ánh mắt cảm kích.

La Linh đợi Bạch Ngọc Tiên Cơ ra rồi mới cùng nàng quay lại chỗ cũ.

Bạch Ngọc Tiên Cơ không chịu đi liền nói:

- Thiếp muốn chúng ta ra kia nói chuyện một chút. Thiếp có điều muốn hỏi chàng.

La Linh biết trong lòng nàng đã xem chàng là trượng phu rồi. Chàng không thể từ chối yêu cầu của mỹ nhân nên bước theo nàng.

Bạch Ngọc Tiên Cơ ngồi xuống một tảng đá rồi hỏi:

- Chàng tên gì? Ở đâu? Tại sao chàng biết thiếp bị nạn mà ra tay giải cứu?

La Linh cười khỏ nói:

- Ta cũng không biết mình tên là gì? Nhưng hiền thê của ta gọi ta là La Linh. Ta cũng không biết có phải như vậy không?

Bạch Ngọc Tiên Cơ xám mặt lại khi biết đối phương đã có nội thê. Nàng càng kinh ngạc hơn khi biết chàng trai tuần tú kia bị mắc bệnh mất trí. Bạch Ngọc Tiên Cơ đau xót nhận ra mình không thể chiếm đoạt nam nhân của kẻ khác. Mà nàng cũng không thể muối mặt đi làm tỳ thiếp cho người ta.

Bạch Ngọc Tiên Cơ thở dài rồi đứng vụt dậy chạy biến vào rừng. La Linh không hiểu tại sao mỹ nhân lại đột nhiên cư xử như vậy. Khi chàng bình tĩnh lại định rượt theo thì bóng dáng Bạch Ngọc Tiên Cơ đã không còn đâu nữa.

La Linh quay trở lại chỗ cũ. Chàng định tìm kiếm hai chị em họ Hồng nhưng hai nàng cũng đã không còn ở chỗ cũ nữa. La Linh thần thờ nhìn trời đã bắt đầu tối.

Chàng thở dài tìm kiếm một chỗ ngủ ở trong rừng rồi đốt lửa lên để sưởi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trận chiến kinh hồn

Bạch Thái Tiên Hồ hốt hoảng kêu lên oai oái. Nàng vừa mới định mặc quần vào thì bị kéo ngã khiến cho cái quần bị kéo căng ra rách toạc.

La Linh cười lớn đè lấy người nàng mà hôn.

Bạch Thái Tiên Hồ bị chàng tấn công hết đường né tránh chỉ còn nước đắm chìm trong ngây ngất đang tăng dần.

La Linh hôn xong ngẩng nhìn người ngọc cười hỏi:

- Nương tử thấy có thích không? Chúng ta đấu thêm hiệp nữa nhé?

Bạch Thái Tiên Hồ đỏ mặt nói:

- Chàng đúng là con quỷ phong lưu. Mới đó lại đòi hỏi nữa rồi.

La Linh đưa tay vuốt ve một bên nhũ phong rồi mỉm cười:

- Tại vì nàng đẹp quá! Nếu ta không ăn cũng uống!

Bạch Thái Tiên Hồ nguyệt dài:

- Chàng đừng có nói bỡn. Chẳng lẽ thiếp không biết hai mỹ nhân kia cũng xinh đẹp lắm ư?

La Linh cười:

- Đúng là họ thật xinh đẹp. Nhưng làm sao họ có được mùi hương như nàng. Chắc trên đời này chỉ có mình nàng tạo được mùi hương khuyến rũ này thôi.

Bạch Thái Tiên Hồ thầm công nhận La Linh nói đúng. Nàng rất hài lòng vì trượng phu thần dũng hơn người.

Nhưng Bạch Thái Tiên Hồ chợt nhớ ra một chuyện vội ngồi bật dậy:

- Thôi chết! Thiếp quên mất một việc. Chúng ta phải đi cứu người lập tức.

La Linh ngạc nhiên:

- Nàng định cứu ai? Tại sao lại phải đi ngay bây giờ?

Bạch Thái Tiên Hồ vội vàng mặc lại y phục và thay quần mới. Nàng quay sang La Linh giục:

- Tướng công mau cùng thiếp đi cứu người. Nạn nhân là đệ tử của thiếp. Y đã bị trúng phải Âm ma chưởng và có thể đang bị truy bắt.

La Linh vừa mặc y phục vừa hỏi:

- Y là nam hay nữ. Y bị trúng thương đã lâu chưa?

Bạch Thái Tiên Hồ trả lời:

- Y là nữ nhân. Y mới bị trúng thương gần đây thôi.

Hai người lúc này đã ra đến bên ngoài. Trời mới tờ mờ sáng. Sương đêm vẫn còn đang rơi và khá lạnh lẽo.

Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh quay người trở lại chỗ cũ. Họ vừa đi vừa bí mật quan sát khắp nơi xem có động tĩnh gì không?

Chợt nhiên La Linh đứng khựng người lại chú ý nghe ngóng. Chàng quay sang Bạch Thái Tiên Hồ hỏi nhỏ:

- Nàng có nghe thấy âm thanh gì không?

Bạch Thái Tiên Hồ định thần một lúc rồi lắc đầu:

- Thiếp không nghe thấy gì cả. Tướng công phát hiện điều gì khác lạ ư?

La Linh lắng nghe lại một lúc rồi nói:

- Chắc chắn là có chuyện gì rồi. Chúng ta mau đến xem.

Hai người phi thân thật nhanh về phía trước.

Bạch Thái Tiên Hồ ngấm ngấm để ý kinh công của La Linh thì thấy thân pháp của chàng hết sức nhanh nhẹn và khá giống với thân pháp của người xưa.

Nhưng võ công của chàng có vẻ còn cao hơn người xưa nhiều mới thật là kỳ.

Hai người phi nhanh chẳng mấy chốc đã nghe thấy âm thanh vũ khí chạm nhau dữ dội.

Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh bí mật áp sát đấu trường. Hai người kinh ngạc nhận thấy Miêu Thiên Hồng đang hỗn chiến với bọn người của Âm ma.

Cách đó không xa là cuộc chiến giữa hai thiếu nữ áo vàng Hồng Tố Tố và Hồng Kỳ Kỳ đấu với bọn Tam hung cùng vô số đệ tử.

Bạch Thái Tiên Hồ lo lắng nhìn quanh thì thấy một nữ lang xinh đẹp đang đứng bảo vệ cho ái đồ của mình chống lại bọn người của lão Độc cước.

So về võ công thì lão độc cước hơi kém sút đối phương một chút nhưng do nữ lang phải ra sức bảo vệ cho Bạch Ngọc tiên cơ nên võ công của nàng không thể phát huy ra hết được. Do vậy nữ lang luôn gặp khó khăn trước những đợt tấn công của phe đối phương.

Bạch Thái Tiên Hồ nhận ra nữ lang chính là Tiểu Sơn thần nữ. Nàng hứng chí nhảy ngay vào vòng chiến cứu nguy cho ái đồ trước những sự tấn công từ phía bọn đệ tử của Độc cước lão tà.

Trong khi đó La Linh cũng nhảy vào cứu nguy cho Miêu Thiên Hồng trước sự giáp công của lão Âm ma và Đại lực thần quyền.

Miêu Thiên Hồng đang trong cơn nguy ngập trùng trùng thì bất ngờ được cứu viện. Nàng hết sức kinh ngạc vì người cứu trợ nàng lại là La Linh. Trong thâm tâm nàng La Linh đang ở Cửu Thiên Sơn sao giờ đây lại có mặt ở nơi này. Nhưng tình thế trước mắt xảy ra hết sức nhanh chóng. La Linh ra tay đấu với Âm ma một chiêu dữ dội. Cả người lão ma bị bắn lùi lại mấy bước khiến lão kinh hoàng nhìn lại đối phương.

Âm Ma ngạc nhiên đờ người ra vì thấy người vừa đẩy lui mình lại là một chàng trai trẻ. Có điều làm lão kinh hãi là người này lại giống như đúc với kẻ thù của lão năm xưa mới thật là kỳ.

Âm Ma định nhìn La Linh đã chết từ lâu nên lấy lại bình tĩnh trầm giọng quát:

- Tiểu tử kia! Ngươi ở đâu ra lại đến đây quấy nhiễu lão phu?

La Linh mỉm cười:

- Ta là La Linh. Còn ngươi là ai lại dám ức hiếp ái thể của ta?

Câu trả lời của chàng khiến lão Âm Ma kinh ngạc. Lão biết rất rõ La Linh đã chết từ 20 năm nay, còn cô nương kia chính là Miêu Thiên Hồng ái thiếp của kẻ xấu số. Bây giờ tự xưng lại là một tên tiểu tử tự xưng là La Linh và dám gọi Miêu Thiên Hồng là ái thiếp của mình thì đúng là điên cả đầu rồi.

Miêu Thiên Hồng thấy La Linh đứng trước mặt cừu nhân mà chẳng nhận ra thì vừa lo vừa tức nói lớn:

- Tướng công! Lão tặc đó là Âm ma. Kẻ đã đánh chàng thọ thương ngày xưa đó. Chàng mau giết lão đi để trừ hậu họa.

La Linh nghe vậy tròn mắt nhìn đối phương. Chàng thấy lão ta thân hình dài ngoẵng. Mắt xanh lè thì cũng biết lão luyện âm công hết sức ghê gớm.

La Linh đề tụ chân lực bước dần lại gần lão ma nói lớn:

- Ta và ngươi đã là oan gia nên mới gặp nhau ở đây. Chúng ta đấu với nhau một trận kết thúc chuyện này cho rồi.

Âm Ma đôi mắt lảo liên. Lão chưa biết chắc đối phương có phải là La Linh thật hay không nhưng đã quyết phải diệt trừ đối thủ ngay lập tức.

Khi La Linh vừa nói chưa dứt tiếng thì thân hình lão Ma đã cuốn tới, chưởng phong âm độc lạnh lẽo chụp lấy thân hình đối phương.

La Linh rú lên một tiếng như rồng ngâm rồi thân pháp biến ảo, Thân long chưởng lập tức giở ra.

Thân hình La Linh như uốn lượn trong vòng sóng chưởng của đối thủ. Hai tay chàng biến ảo khôn lường. Chưởng pháp vừa nhanh, vừa mạnh lại còn lạnh buốt như băng hà.

Âm Ma càng đánh càng thấy khiếp sợ. Lão đã luyện Âm công đến mức cùng cực rồi mà vẫn chưa địch nổi đối phương. Thân hình lão càng lúc càng trở nên giả lạnh đến mức gần như máu huyết đã đông đặc lại. Âm Ma hoảng hốt cố gắng tìm cách đột phá vòng vây nhưng vô vọng.

Ở bên kia Đại lực thần quyền cũng bị Miêu Thiên Hồng dồn cho thất bát xa bang. Thật ra không phải đại lực thần quyền kém hơn đối phương mà chỉ vì Miêu Thiên Hồng là thánh nữ của độc môn nên khi giao đấu cùng nàng lão chẳng dám tiến lại gần vì sợ độc. Đại lực thần quyền giờ đây chỉ hy vọng ở trận chiến giữ Âm Ma và chàng thanh niên lạ mặt. Lão nghĩ Âm Ma chắc sẽ mau chóng giành phần thắng và quay lại hỗ trợ cho mình.

Nhưng không ngờ khi Đại Lực thần quyền ngó sang thì thấy trận chiến thật sự kinh hoàng, cát bay đá chạy và hình bóng của hai đối thủ biến mất trong luồng gió xoáy.

Bên phía trận chiến của hai chị em họ Hồng thì có hơi yếu hơn so với đối phương nhưng trận chiến giữa Độc cước lão tà và Tiểu sơn thần nữ thì đã phân thắng bại rõ rệt. Độc cước đã bị mấy vết kiếm thương sắp bại đến nơi rồi.

Riêng Bạch Thái Tiên Hồ đã đánh tan bọn đệ tử của mấy lão quái. Bọn chúng đưa chết, đưa bị thương nên không dám xông vào vây công Bạch Ngọc Tiên Cơ nữa.

Bạch Thái Tiên Hồ vội đỡ ái đồ ngồi xuống nghỉ ngơi còn bản thân đưa mắt ngó chừng cuộc chiến xem có thể hỗ trợ được gì không.

Đột nhiên có tiếng nổ cực lớn ở giữa đám bụi cát mù mịt rồi một tiếng rú thê thiết nổi lên khiến mọi người kinh hoàng ngó mắt nhìn xem kết quả ra sao.

Thân hình La Linh sừng sững đứng giữa đấu trường trong khi thân xác lão Âm Ma bị chẻ ra làm đôi nhìn thật khủng khiếp.

Đại lực thần quyền hồn vía lên mây chưa kịp tỉnh táo trở lại thì đã bị một kiếm của Miêu Thiên Hồng chặt đứt bàn tay bên hữu. Hân rú lên một tiếng rồi ôm bàn tay máu phóng thẳng vào rừng.

Độc cước lão tà thì thê thảm hơn. Lão thấy tình thế nguy cấp định nhảy vào rừng chạy trốn nhưng bị Tiểu Sơn thần nữ đoán được ý định nên phóng kiếm xuyên tâm giết chết lão ngay đương trường.

Chỉ có Tam hung là may mắn hơn cả. Cả ba kịp bỏ chạy ngay khi chứng kiến các chết thương tâm của đồng bọn. Vì Hồng Tổ Tổ và Hồng Kỳ Kỳ đã quá mệt mỏi nên chỉ chống kiếm nhìn theo chứ không có hành động gì ngăn cản.

Kết quả thắng lợi khiến quần nữ đều hài lòng nhìn nhau mỉm cười. Đã lâu rồi mọi người không gặp lại nhau nên vô cùng hân hoan chào hỏi liên hồi.

Bạch Thái Tiên Hồ vì lo cho đệ tử nên sau mấy câu chào hỏi của chị em liền giục La Linh ra tay cứu chữa cho Bạch Ngọc Tiên Cơ.

Lúc này Bạch Ngọc Tiên Cơ đã ngất lịm, toàn thân run rẩy vì lạnh và vì độc chưởng đang ngấm sâu vào phế phủ khiến nàng hít thở cực kỳ khó khăn.

La Linh nhận ra người ngọc thì tâm tình trở nên bối rối. Chàng không ngờ mỹ nhân lại chính là đệ tử của ái thiếp mình. Giờ đây tuy trong lòng chàng hết sức lúng túng nhưng chàng cũng vội bước đến tìm cách chữa trị cho nạn nhân.

Bạch Thái Tiên Hồ bế ái đồ lên đưa vào một chỗ khuất rồi vấy La Linh vào theo. Nàng cởi bỏ phần áo trên của nữ đệ tử thì thấy một bên vai nàng có vết chưởng thương tím thẫm.

La Linh mừng rỡ vội ngồi xuống vận công hút âm độc ở nơi vết thương ra. Một hồi lâu sau, vết thương đã nhạt màu và nạn nhân đã bắt đầu tỉnh lại.

La Linh thu hồi công lực chưa kịp đứng lên thì Bạch Ngọc Tiên Cơ đã tỉnh lại ngược mắt nhìn chàng.

Trong lòng nữ nhân vẫn còn hoảng hốt nên vừa thấy mặt La Linh nàng đã oà khóc rồi ngã vào lòng chàng.

Bạch Thái Tiên Hồ đứng phía sau cảnh giới cho hai người nên thấy rõ tình cảnh đáng lưu tâm nọ. Nàng chợt nhớ đến câu chuyện của Bạch Ngọc Tiên Cơ kể về một kẻ mất trí đã hủy hoại trình tiết của đệ tử nàng.

Trong lòng Bạch Thái Tiên Hồ tức thì nổi sóng. Nàng không biết phải cư xử thế nào đây khi ái đồ lại bị mất trinh về tay tướng công của mình.

La Linh vỗ nhẹ tấm lưng ong của mỹ nhân rồi khẽ bảo:

- Nàng hãy bình tĩnh. Có việc gì mà thương tâm đến vậy.

Bạch Ngọc Tiên Cơ đưa tay quệt nước mắt mỉm cười nói:

- Thiếp thực lòng chẳng muốn xa tướng công. Chàng hãy nói với phu nhân cho thiếp làm tỳ nữ của người cũng được. Miễn ra sau này chúng ta gặp được nhau là thiếp mãn nguyện lắm rồi.

La Linh bối rối đưa mắt nhìn về phía Bạch Thái Tiên Hồ. Lúc này Bạch Thái Tiên Hồ đang cúi đầu suy nghĩ nên chưa nhận ra hai người đang nhìn mình.

Bạch Ngọc Tiên Cơ thấy sư phụ đứng đó thì xấu hổ vội rời khỏi vòng tay của La Linh chạy lại bên sư phụ.

Sư phụ đệ tử gặp nhau đều ôm lấy nhau mà khóc.

Mọi người từ bên ngoài cũng đã bước vào chúc mừng hai người vì Bạch Ngọc Tiên Cơ đã khỏi bệnh. Chỉ một mình La Linh đứng ở đó ngơ ngẩn nhìn các mỹ nhân xinh đẹp đang cười nói mà không hiểu tại sao chàng lại có điềm phúc thu nạp được nhiều mỹ nhân xinh đẹp đến vậy.

-----*-----

HẾT

Đón đọc Hậu Cuồng Long Chương

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: [Hậu Cuồng Long Chương] Biến cố nơi ngôi chùa hoang

Sau những phút ban đầu mừng vui rộn rã. Mọi người bắt đầu lên đường trở lại Cửu Thiên Sơn. Có thể nói, niềm vui gặp lại đã khiến cho họ quên đi rất điều khổ đau mà suốt quãng thời gian dài 20 năm họ đã phải chịu đựng. Bạch Thái Tiên Hồ đi bên cạnh La Linh lên giọng hỏi:

- Tướng công! Chàng làm sao biết được thiếp gặp nạn mà đến cứu vậy?

La Linh mỉm cười nói:

- Ta cũng đâu biết được. Chẳng qua là nhờ may mắn thôi.

Miêu Thiên Hồng đi phía trước nghe được câu chuyện liền bật cười:

- Rõ là Bạch tỷ tỷ gặp hồng phúc. Nếu không làm sao dễ dàng gặp lại tướng công, lại còn được tướng công ra tay cứu trợ nữa.

Bạch Thái Tiên Hồ nghe Miêu Thiên Hồng nói vậy liền sực nhớ đến chuyện ái ân giữa hai người trong ngôi nhà hoang. Khuôn mặt Bạch Thái Tiên Hồ bỗng chốc trở nên đỏ bừng. Nàng e ngại Miêu Thiên Hồng phát hiện ra liền cúi đầu xuống nói sằng:

- Hồng muội lại ghen với ta ư?

Miêu Thiên Hồng cười khanh khách khi thấy bộ dạng ngượng ngùng của Bạch Thái Tiên Hồ. Cô nàng bỗng nhỏ giọng nói gì:

- Thôi... thôi! Tiểu muội không dám ghen với tỷ nữa. Muội trả tướng công lại cho tỷ là xong.

Bạch Thái Tiên Hồ thấy nàng ta nói vậy thì ngớ ra không biết làm sao? Thật đúng là con tiểu tình địch kia lanh lợi hơn nàng nhiều.

La Linh nhìn thấy hai nàng cười cười nói nói với nhau rất thân mật thì cảm thấy khoái sướng trong lòng. Chàng thầm mong hạnh phúc này mãi mãi không bao giờ rời khỏi tất cả mọi người bọn họ.

Tiêu Sơn Thần Nữ từ nãy đến giờ không tham gia vào câu chuyện. Nàng vốn đang nghĩ đến một việc. Đó là hoàn cảnh thất lạc của La Linh. Nàng nghĩ đó là do bàn tay của hai đệ tử mà ra. Nhưng tại sao bọn họ lại làm như vậy?

Trong lúc mọi người còn đang rộn rã vui mừng thì Bạch Ngọc Tiên Cơ đã lặng lẽ bỏ đi ngay trong đêm.

Việc này làm mọi người nháo nhào cả lên. Bạch Thái Tiên Hồ vừa khóc vừa nói:

- La tướng công! Thiếp không thể bỏ Thanh nhi lại được. Chàng bảo thiếp phải làm sao đây.

La Linh cũng chết điếng trong lòng. Rõ ràng việc Bạch Ngọc Tiên Cơ bỏ đi là do nguyên nhân ở nơi chàng. Chàng làm sao có thể rũ bỏ trách nhiệm với thiếu nữ này trong khi chàng đã chiếm đoạt thân xác ngọc ngà của nàng.

Tiêu Sơn Thần Nữ và Miêu Thiên Hồng không ai biết được nội tình nên rất ngạc nhiên.

Tiêu Sơn Thần Nữ nói:

- Lạ thật! Nha đầu này làm chuyện gì chẳng ai hiểu được. Không chừng bỏ đi một mình lại chẳng chịu thông báo một lời với sư phụ.

Miêu Thiên Hồng quay sang ôm vai Bạch Thái Tiên Hồ an ủi:

- Tỷ tỷ đừng lo lắng. Chuyện này chúng ta sẽ nghĩ ra cách thôi. Dù sao đi nữa Bạch Ngọc Tiên Nữ cũng đã lăn lộn giang hồ vài năm. Muội tin nó sẽ không đến mức làm chuyện rồ dại đâu.

Mọi người kéo nhau trở lại ph*ng. Bạch Thái Tiên Hồ sau phút bi thương đã lấy lại bình tĩnh. Nàng kéo hai người Miêu Thiên Hồng và Tiêu Sơn Thần Nữ lại một góc khuất rồi tỏ bày mọi sự. Rõ ràng chuyện hai thầy trò bọn họ lại cùng hiến thân cho một mình La Linh đã làm cho tình cảnh trở nên vô cùng bế tắc.

Miêu Thiên Hồng và Tiêu Sơn Thần Nữ thất kinh khi nghe hết câu chuyện.

Tiêu Sơn Thần Nữ lắc đầu, thở dài, không ngờ mọi chuyện lại rắc rối như vậy.

Miêu Thiên Hồng bực bội nói:

- Tướng công rõ là đa tình nhân. Chàng làm như vậy thì chị em chúng ta biết xử sao đây.

Bạch Thái Tiên Hồ bối rối nói:

- Tỷ thật không biết liệu việc này ra sao. Chỉ mong Thanh nhi biết trọng thân thể đừng có nghĩ quẩn là tỷ mừng lắm rồi.

Tiêu Sơn thần Nữ dò hỏi:

- Vậy Bạch tỷ định việc này ra sao? Chúng ta có nên quay lại tìm Thanh nhi không? và nếu tìm thấy nó thì nên giải quyết như thế nào?

Bạch Thái Tiên Hồ lặng thinh.

Miêu Thiên Hồng suy nghĩ một lúc lại nói:

- Chúng ta đều là phận nhi nữ. Tất nhiên đều hiểu vấn đề trinh tiết là hết sức quan trọng. Nay Thanh nhi đã thất thân về tay tướng công. Chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Đành phải ngộ biến từng quyền thôi.

Tiêu Sơn Thần Nữ hỏi:

- Vậy Hồng muội định cho Thanh nhi lên chung xuống với chúng ta sao?

Miêu Thiên Hồng gật đầu.

- Chuyện này quan hệ đến một đời hạnh phúc của người con gái. Tiểu muội không thể không chấp nhận.

Hai người nói rồi không ai bảo ai nhìn sang Bạch Thái Tiên Hồ. Họ thấy nàng ta cúi đầu im lặng thì không hiểu ra sao liền đồng loạt hỏi:

- Tỷ tỷ nghĩ làm sao?

Bạch Thái Tiên Hồ ngược mắt nhìn hai vị muội muội đứng cạnh rồi lặng lẽ cúi đầu nói:

- Ta cũng chẳng biết làm sao. Thôi thì nghe lời hai muội muội vậy.

Miêu Thiên Hồng nghe xong liền bật cười.

- Thế thì tốt. Vậy muội quyết định mọi người trở lại Cửu Thiên Sơn, còn Bạch tỷ và tướng công thì quay lại truy tìm Thanh nhi.

Vậy là sớm hôm sau. Đoàn người tiếp tục lên đường nhưng hai người Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh đã không còn trong đoàn nữa.

Lần đầu tiên Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh đi riêng cùng nhau. Cảm xúc thật khó nói. Tâm trạng mỗi người đều có những uẩn khúc riêng.

La Linh thấy im lặng mãi không tiện, liền tìm cách gợi chuyện:

- Bạch muội! Ta không hiểu vì sao muội và các vị nương tử sau hơn 20 năm qua mà trông vẫn chẳng khác gì thiếu nữ? Dường như thời gian không làm cho các muội già đi mà ngược lại người nào người nấy đều hết sức xinh tươi.

Bạch Thái Tiên Hồ kim ngựa đi chậm lại cười khẽ nói:

- Tướng công chẳng lẽ không thích chúng muội đẹp ư?

La Linh hơi đỏ mặt nói:

- Ta không phải có ý đó. Chỉ là ta có chút tò mò thôi.

Bạch Thái Tiên Hồ vung vẩy cây roi ngựa trên tay ngọc rồi cười khi một tiếng hỏi:

- Chuyện đó tướng công đã bao giờ hỏi hai vị muội muội kia chưa?

La Linh lắc đầu tỏ ý cho nàng biết rồi im lặng chờ đợi. Bạch Thái Tiên Hồ chậm rãi kể:

- Thật ra bọn thiếp mỗi người đều có sở trường riêng. Đối với thiếp thì ngay từ nhỏ đã được mẫu thân cho ăn Bách Vạn Thảo - một dược vật trân quý vô cùng nên chẳng những giữ được tuổi xuân còn tạo ra trong cơ thể một mùi hương quyến rũ. Còn với Tiêu Sơn Thần Nữ lại học được thuật tru nhân rất cao siêu. Riêng Hồng muội muội thì do tác dụng của dược vật cộng với bí thuật vô cùng phức tạp của Ma giáo.

Hai người vừa cười ngựa vừa trò chuyện, thoáng chốc đã vượt qua mấy dặm đường đến một cánh rừng thưa. Đột nhiên trong rừng có tiếng binh khí chạm nhau chát chúa.

Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh đều ngạc nhiên, bỏ ngựa lại phi thân vào rừng.

Bạch Thái Tiên Hồ vừa chạy vừa nói:

- Tướng công chớ nên làm kinh động. Bọn ta bí mật lại gần xem có phải bọn người đánh nhau kia có liên quan đến Thanh nhi hay không?

Hai người đều giờ công phu thượng thừa ra phi thân như gió, chẳng mấy chốc đã tiếp cận mục tiêu.

Trước mặt họ là một đám đông hơn 20 chục người. Bọn họ đang giao đấu kịch liệt bất phân thắng bại.

Bạch Thái Tiên Hồ chỉ về phía trận đấu nói:

- Tướng công để ý. Bọn người mặc áo thanh bào, tay cầm đao kia là người của Thần đạo đường. Còn 5 người đang bị vây trong vòng chiến, mặt y phục màu đỏ là người của Huyết sa bang. Không hiểu vì sao họ lại gây chiến với nhau ở đây.

La Linh quan sát xung quanh rồi bỗng mỉm cười gật gù:

- Bạch muội có thấy sau lưng của bọn người Huyết sa bang có một bọc gì không? Dường như bọn chúng gây chiến với nhau vì tài vật thì phải.

Hai người đang nói chuyện thì chợt có một tiếng còi rít lên trong không trung. Đám đông ngay tức thời ngừng hẳn. Từ phía xa có hai thân ảnh mặt y phục trắng bất thần lao tới.

Bạch Thái Tiên Hồ kinh ngạc:

- Ai vậy cả?

Trong phe Thần Đạo đường có mấy người kêu lớn:

- Vạn Hoa cung - nữ bạch y!

Quả là vậy. Hai người vừa đến đều mang khăn bịt mặt, toàn thân trắng toát, thân hình yếu đuối, chỉ nhìn sơ cũng biết là các mỹ nhân tuyệt đại rồi.

Một bạch y nữ nhân lên giọng:

- Ta nghe nói Tuỳ Linh đạo trưởng luyện được 10 viên đại hoàn bảo mệnh đơn cực kỳ trân quý. Vốn Cung chủ đã có ý định phái người đến đó xin vài viên. Chẳng ngờ các người chẳng thông tình lý. Giết người đoạt bảo. Lại còn ngang nhiên náo loạn ở địa bàn quản hạt của bản cung. Niệm tình các người lần đầu phạm luật, ta tạm tha cho các người, nhưng phải lập tức nộp ngay vật ra.

Bọn người Huyết Sa bang nghe vậy đều trợn mắt tức tối. Lão đầu to, khuôn mặt dữ dội, tay cầm thiết côn lớn giọng nói:

- Đầu có chuyện như vậy. Bọn người chúng ta phải gian khổ vào Vong tình cốc, chịu hy sinh không ít nhân mạng mới lấy về được 10 viên Đại hoàn bảo mệnh đơn. Nay các người băng vào đầu lại đòi chúng ta giao ra vật quý.

Bạch y nữ nhân cười lạnh lùng:

- Các người vốn hùng cứ ở phương bắc. Nay bước chân vào phương nam là đã tự mình đào mồ chôn mình rồi. Còn không mau giao linh đơn ra.

Lão đầu to cười khanh khách:

- Hay lắm. Mã Đằng Long ta cũng muốn giao Linh đơn, nhưng chưa chắc cây thiết côn trong tay ta đã đồng ý. Người muốn gì thì cứ hỏi nó xem sao?

Bạch y nữ nhân tức giận vung tay một cái. Một luồng ám khí màu trắng bay vọt ra từ ống tay áo của nàng. Có thể nói thủ pháp sử dụng cực kỳ lợi hại.

Mã Đằng Long không hổ là tay kiêu hùng, đứng hàng thứ 3 trong Huyết sa bang. Lão ngoài mặt thì cười nói với đối phương nhưng luôn luôn vận công ph*ng thủ. Vì thế, ngay khi Bạch y thiếu nữ vung tay lên, thân hình lão đã nhanh chóng lùi ra sau hơn 2 trượng đồng thời múa tít cây thiết côn đón đỡ ám khí, hộ vệ toàn thân.

Lão thoát khỏi độc thủ, nhưng những người có mặt đương trường, cả về phía người của Huyết Sa Bang cũng như người của Thần Dao đường đều không thể ngờ đến chuyện này. Hàng loạt tiếng kêu rú cùng với không ít kẻ bị trúng thương ngã quay dưới đất.

Hai ả Bạch y thiếu nữ hai tay liên tiếp vung ra, ám khí bay lên đầy trời. Thân hình cả hai nhanh chóng tiến tới, cướp ngay bọc đựng Linh đơn ở sau lưng Mã Đằng Long.

Ở bên ngoài La Linh và Bạch Thái Tiên Hồ cũng phải giật mình vì thủ đoạn lợi hại của hai ả bạch y. Bạch Thái Tiên Hồ kéo tay La Linh:

- Chúng ta đuổi theo bọn người kia thôi!

Hai người khinh công cao tuyệt. Họ nhanh chóng đuổi theo hai nữ Bạch y suốt cả một đoạn đường dài.

Lúc này hai thiếu nữ Bạch y đã tiến đến một ngôi chùa hoang. Họ đồng loạt cởi bỏ khăn che mặt để lộ ra hai khuôn mặt tuyệt mỹ.

Một bạch y nữ nhân vừa đưa tay vuốt ngực vừa nói:

- Nhận tỷ tử. Chúng ta dừng ở đây đi.

Thiếu nữ vừa được gọi tên xua tay ra dấu im lặng rồi đưa mắt nhìn ra xung quanh một cách cảnh giác.

Lát sau, dường như không phát hiện ra điều gì, nàng ta mới bắt đầu lên tiếng:

- Tú muội! Mau theo tỷ vào trong này trốn nhanh lên. Bọn người của Huyết sa bang và Thần đạo đường thế nào cũng đuổi theo chúng ta.

Hai người nói xong liền kéo nhau vào chùa. Bỗng nhiên, có những tiếng bịch bịch nổi lên. Rồi tiếng cánh cửa bị đóng lại đột ngột.

Trong ngôi chùa bắt đầu có ánh sáng. Cảnh vật bên trong chùa nhờ có ánh nến nhỏ chiếu sáng đã bắt đầu hiện ra một tình cảnh quái dị.

Hai chị em Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú bị ai đó điểm huyệt nằm lẩn dưới đất. Tận trong góc điện có một quái nhân mặt đỏ, râu dài đang ngồi dựa lưng vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: [Hậu Cuồng Long Chương]

Lúc này, Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh đã thu người núp hai bên ngôi chùa. Họ đều là những cao thủ võ công cao cường nên đã phát hiện ra trong ngôi chùa kia đang ẩn tàng cao thủ dấu mặt. Vì vậy, khi hai tỷ muội Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú bị đột kích thì họ đã tận dụng cơ hội nhảy ngay lên mái

nhà nằm im trên đó.

Quái nhân bỗng bật lên tiếng cười khùng khục. Lão vung tay phải lên tức thì một cỗ cuồng lực hút lấy thân hình hai chị em Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú.

La Linh và Bạch Thái Tiên Hồ từ trên cao nhìn xuống chứng kiến chuyện này cũng phải kinh hãi trong lòng. Họ vội vàng nâng cao cảnh giác, bề khí thật cẩn thận.

Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú toàn thân bất động. Tuy nhiên, hai nàng vẫn còn hết sức tỉnh táo nên vô cùng sợ hãi trước thần công kinh dị của quái nhân.

Quái nhân bật lên tiếng cười hất hất nghe rất rùng rợn rồi chiếu đôi mắt sáng rực tinh quang nhìn chăm chăm vào thân hình hai nạn nhân.

Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú cảm thấy rùng mình, nổi gai ốc trước đôi mắt rực lửa của quái nhân.

Đột nhiên, quái nhân tóm lấy thân hình của Cao Thiên Nhạn đặt nằm lên đùi. Lão vừa vuốt ve thân hình nạn nhân vừa bật lên tràng cười rùng rợn.

Kinh hoàng thay. Bàn tay quái nhân vuốt ve tới đâu, y phục trên người Cao Thiên Nhạn tức thì rã rời ngay ra tới đó. Chỉ trong chưa đầy vài cái chớp mắt toàn thân thiếu nữ đã bị lộ ra trần truồng rồi.

Cao Thiên Nhạn vừa sợ vừa tức, toàn thân run lên bần bật.

Quái nhân có vẻ khoái chí đặt mỹ nhân nằm ngửa trong lòng. Hai tay lão vẫn vò bóp vuốt hai bầu vú trinh nguyên trắng ngần của người thiếu nữ không chút thương tình.

Cao Thiên Nhạn ban đầu thần tình hết sức đau khổ. Nhưng chỉ một lúc sau toàn thân nàng đã bắt đầu run lên. Đôi mắt đại đi và cặp vú trở nên cứng ngắt.

Quái nhân lúc này mới đưa tay kéo nhẹ phần y phục thân dưới. Hoá ra phần hạ thể của lão không hề có y phục mà chỉ được miếng vải che tạm lên mà thôi.

Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh chứng kiến tình cảnh đó đều không khỏi kinh ngạc. Nhất là Bạch Thái Tiên Hồ bỗng trở nên đỏ bừng cả mặt khi nhìn thấy con c*c to lớn đến kinh hoàng của lão quái vật.

Phần Cao Thiên Tú cũng ngạc nhiên không kém. Nhưng điều khiến nàng khó hiểu nhất là tỷ tỷ Cao Thiên Nhạn lại bất thường trở nên hết sức hưng phấn như vậy. Đường như tỷ tỷ đã biến thành một đám nữ trước mặt lão quái nhân kia.

Giờ đây, Cao Thiên Nhạn đã không còn bị khống chế. Nàng ta đã ngồi hẳn vào lòng quái nhân và bật cười thích thú trước những vuốt ve hết sức lạ lùng của gã.

Hai tay của Cao Thiên Nhạn nắm chặt lấy con c*c to lớn của lão quái vật và ra sức sụt thật mạnh. Nàng ta vừa sụt vừa cười lên khanh khách.

Đột nhiên phía ngoài xa có tiếng người gọi nhau í ới. Rồi có tiếng chân người tiến lại gần.

Lão quái nhân tròn mắt tức giận. Lão vội diễm ngay huyết đạo trên người Cao Thiên Nhạn khiến nàng ta ngã ra rồi nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Bấy giờ bên ngoài đã hiện ra một đám người mặt y phục màu huyết dụ. Đi đầu là một mỹ nhân tuyệt sắc tay một thanh đồng bái. Chỉ cần nhìn thần thái nàng ta cũng biết thân phận nàng phải cực cao.

Ánh đuốc do bọn người mới đến làm sáng rực cả khu chùa hoang. Bấy giờ, hai bên đối phương đã nhìn rõ mặt nhau.

Nữ nhân đi đầu vừa nhìn thấy lão quái vật thì giật mình khựng lại. Nàng tròn mắt nhìn thân hình lão quái rồi khẽ hỏi:

- Các hạ có phải là Hồng Diện Dâm thần?

Lão quái nhân nhìn không chớp mắt thân hình thiếu nữ rồi chợt bật cười khùng khục.

- Hay lắm! Ta đã ẩn cư hơn 20 năm mà cũng có người nhận được ta.

Bạch Thái Tiên Hồ nghe vậy liền vội vàng dùng truyền âm nhập mật nói vào tai La Linh.

- Tướng công nhìn xem. Lão quái vật kia chính là người hơn 20 năm trước chàng đã hoài công truy đuổi mà không sao tìm được. Bấy giờ y đã tái xuất giang hồ rồi.

Phía đằng sau mỹ nhân có một lão già to đầu bước ra. Nhìn lại, chẳng phải ai xa lạ mà chính là Mã Đằng Long. Lúc này lão tay cầm thiết côn, thần thái uy mãnh có vẻ như không hề ngăn ngại địch thủ.

Hồng Diện Dâm Thần tròn mắt nhìn đối phương. Hai ống tay lão tức thì phồng to. Lão quát lên một tiếng đánh thẳng ra một chưởng.

Phía bên kia, thân hình Mã Đằng Long cũng không chịu đứng yên. Lão vung thiết côn nhằm luồng chưởng phong đang đánh tới đập liền một cái thật mạnh.

Một tiếng bùm nổi lên làm cát bay đá chạy. Cả người lẫn thiết côn của Mã Đằng Long đều bị luồng chưởng phong đẩy bật ra xa hơn trượng ngã quay xuống đất.

Toàn bộ đoàn người đứng đằng sau Mã Đằng Long cũng bị chưởng phong cuốn tới. Đã có mấy người chịu không nổi thổ huyết ra rồi.

Lúc này bên Huyết sa bang chỉ còn 3 người đứng vững. Một là mỹ nhân tay cầm đồng bài. Người thứ hai là một lão già gầy nhom lưng đeo trường kiếm. Người thứ ba lại là một chàng công tử tuấn tú tay cầm quạt sắt.

Hồng Diện đâm thân đánh ra một chưởng vừa rồi tưởng là có thể hạ sát toàn bộ địch nhân. Lão không ngờ kết quả cuối cùng vẫn còn ba kẻ không chịu ngã gục thì không khỏi nổi giận quát:

- Hay lắm. Các ngươi mau tiếp ta thêm một chưởng.

Mỹ nhân lúc này đột nhiên bước lên một bước nói:

- Khoan đã! Lão có nhìn thấy hai bạch y nữ nhân chạy qua đây không?

Lão đâm thân tròn mắt:

- Mi tìm bọn chúng để làm gì?

Mỹ nhân thoáng qua thân thái đối phương, chợt nhiên tỉnh ngộ đưa mắt nhìn vào trong chùa.

Hồng Diện đâm thân thấy vậy nổi giận quát lớn:

- Ngươi nhìn làm gì? Chính ta bắt bọn chúng đó.

Mỹ nhân cau mày. Nàng đoán chừng công lực của lão quái này rất cao. E rằng thân thủ của nàng và mấy kẻ thuộc hạ cũng chưa chắc đã chế phục được lão.

Chàng công tử trẻ tuổi lúc này chợt bước lại bên mỹ nhân:

- Bang chủ để thuộc hạ thu phục lão quái vật này.

Mỹ nhân lắc đầu. Nàng vốn là Bang chủ của Huyết sa bang nên rất cẩn trọng trong công việc. Một khi không tin chắc vào phần thắng tất không bao giờ để thuộc hạ bị nguy hiểm. Mới vừa rồi Mã Đằng Long bị thảm tử cũng bởi vì nàng không kịp ngăn cản mà thôi. Giờ đây nàng đâu thể để thuộc hạ đi vào chỗ chết được.

Lão già gầy nhom ở phía sau chợt lên tiếng:

- Sương nhi nên để cho Hắc phiến công tử đơn đấu với lão quái một phen. Dù sao có chúng ta ở đây lão cũng không thể làm hung được.

Mạn Sương Sương thấy cũng có lý. Nàng nghĩ kỹ võ công của ba người bên nàng đều thuộc hàng thượng đẳng, chưa kể thúc bá còn có môn kiếm pháp danh lung Thất kiếm sư hân.

Hắc công tử thấy Mạn Sương Sương không có ý phản đối trước lời đề xuất của Mã lão già liền tức thì xông đến nhằm người đối phương tấn công luôn.

Thân ảnh của Hắc công tử đã nhanh, nhưng thân hình của Hồng Diện đâm thân còn nhanh hơn. Lão nhanh chóng đảo người ra xa tránh khỏi chiêu công của đối phương rồi đột ngột vung độc thủ ra.

Hai cánh tay lão như có ma thuật chợt nhiên trở nên dài hơn. Hai ống tay áo nhằm vào thân ảnh Hắc công tử chụp lấy.

Hắc công tử kinh hoàng trước thủ pháp quá ư lợi hại của lão quái vật liền quát to lên một tiếng nhảy lùi lại né tránh.

Hồng Diện đâm thân một chiêu đắc thủ. Đầu bó lỗ cơ hội. Thân hình lão nhanh như gió cuốn công ra liền một lúc 5 chưởng liên hoàn.

Hắc công tử tức thì thấy đầy trời thủ ảnh và cuồng phong. Thân hình như bị dồn ép vào trong vòng ma chưởng không sao thoát ra được.

Phía bên ngoài đột nhiên có hai tiếng hét nổi lên. Mạn Sương Sương và Mã Thắng Thiên đã đồng loạt nhảy vào cuộc chiến.

Nhưng hai người đã không sao cứu kịp người của mình. Ngay lúc cả hai vừa động thân thì Hắc công tử đã trúng phải một chưởng tán mạng ngay đương trường.

Hồng Diện đâm thân bật lên tròng cười rùng rợn. Cả người lão chuyển động quay sang đối địch với hai kẻ mới đến không chút khoan nhượng.

Cuộc đấu tức thì trở nên ác liệt. Nhưng mới kéo dài chưa đầy nửa tuần trà thì đã có tiếng nữ nhân kêu réo liên hồi.

Bạch Thái Linh Hồ vừa nhìn thấy cũng phải tức giận đỏ mặt.

Hoá ra y phục của Bang chủ Huyết sa bang Mạn Surong Surong bị Hồng Diện dâm thần dùng pháp môn quái dị làm tan ra từng mảnh.

Không những thế y phục của Mã Thắng Thiên cũng bị cùng chung số phận như Bang chủ của mình. Điều này khiến hai người đều kinh hãi, chiêu thức rối loạn, tình thế tức thì trở nên vô cùng nguy cấp.

Mạn Surong Surong cố gắng trấn tĩnh, quát lên một tiếng liều mạng tấn công tới tấp. Nhưng phía Mã Thắng Thiên thì không sao làm được. Lão không thể nhìn thân hình dường như phơi bày lỗ thể của người diệt nữ.

Hồng Diện dâm thần bật cười cuồng loạn. Thân pháp lão quá cao siêu vượt khỏi toàn bộ chiêu công của Mạn Surong Surong. Chẳng những thế, những nơi y phục chưa bị rời ra trên người thiếu nữ lại bị lão thoảng cái lột sạch.

Mạn Surong Surong đã trở thành một con người lỗ thể. Hai vú nàng đung đưa theo từng động tác chuyển động. Đám lông l. đen nhánh nơi hạ thể thấp thoáng che đầy vưu vật của nhân gian.

Lão già Mã Thắng Thiên đã biệt tích ngay từ lúc Mạn Surong Surong liều chết xông vào tấn công Hồng Diện dâm thần.

Lão bỏ đi khiến cho Mạn Surong Surong hiện giờ giống như một con dê cùng đường trước hàm của con sói hung dữ.

Hồng Diện dâm thần vừa tấn công vừa cười khanh khách. Hai tay lão múa lên tấn công vào các nơi hiểm yếu trên người Mạn Surong Surong khiến nàng buộc phải chuyển mình né tránh không còn thời gian để che đầy thân thể nữa.

Tội nghiệp cho Mạn Surong Surong muốn chạy mà không chạy được. Nàng bị tấn công tới tấp đến tới tấp mất mồi.

Đột nhiên Mạn Surong Surong rú lên khe khẽ. Nhìn lại thì ra trên tay của Hồng Diện dâm thần đã có một đám lông l. đen sì của người thiếu nữ.

Hồng Diện dâm thần cười lên thích thú đưa nhanh đám lông l. lên mũi ngửi rồi bật kêu lớn:

- Thơm, thơm lắm. Đúng là mùi gái trinh.

La Linh nằm trên mái chùa thấy tình cảnh như vậy thì không chịu được. Chàng định nhảy xuống đất thì bị bàn tay Bạch Thái Tiên Hồ giữ lại.

La Linh tức giận:

- Nương tử! Nàng để ta xuống dưới đó giết lão dâm tặc.

Bạch Thái Tiên Hồ truyền âm nhập mật nói:

- Tướng công không thể được. Nếu chàng xuất hiện thì võ lâm sẽ nổi phong ba ngay.

- Nàng nói gì lạ vậy?

- Tướng công quên rằng mình là tiền nhiệm Minh chủ võ lâm sao?

- Nhưng tại sao lại nổi phong ba, mà việc này có liên quan gì đến chức vụ Minh chủ của ta?

- Thật dễ hiểu. Tướng công không biết bây giờ đã có Hồng Kỳ minh chủ võ lâm. Nếu như chuyện chàng sống lại trùng hiện võ lâm thì chuyện gì sẽ xảy ra.

- Ta cũng không hiểu nổi. Ta đã không làm minh chủ võ lâm rồi thì chuyện này có quan hệ gì?

Bạch Thái Tiên Hồ thở dài nói:

- Tướng công đâu biết võ lâm gian hiểm. Chàng lúc trước làm minh chủ võ lâm đã đắc tội với không ít đồng đạo. Nay nếu họ biết tin chàng vẫn còn sống thì liệu có dễ yên cho chàng hay không? Lại nữa, tâm trí chàng hiện vẫn chưa hồi phục. Nếu gặp phải kẻ thù ngày xưa thì biết đối phó cách nào?

La Linh nghe Bạch Thái Tiên Hồ tỏ bày thì lạnh toát trong lòng. Chàng vốn dĩ chẳng bao giờ nghĩ đến nhiều chuyện phức tạp như vậy.

Nhưng lúc chàng nhìn xuống lại không thể ngăn được cơn giận.

Thân hình Mạn Surong Surong đã bị chế trụ đứng như trời trồng trước sân chùa trong khi cái mồm của lão Hồng diện dâm thần đang bú liếm say sưa âm phong động của nàng.

Thân hình Mạn Surong Surong rung động từng hồi. Nước mắt nàng liên tiếp chảy ra ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp khiến La Linh không khỏi động lòng.

Hồng Diện dâm thân sau màn bú liếm liền ngược nhìn lên phía trên. Lão chợt nhận ra khuôn mặt đầm nước mắt của mỹ nhân thì không khỏi ngỡ ngàng.

Hồng Diện dâm thân cười khan, đưa tay vuốt ve mặt mỹ nhân nói:

- Nương tử đừng buồn. Để ta truyền vào người nàng một ít dâm hương vụ là nàng sẽ thấy hứng tình ngay thôi.

Lão nói xong liền đưa tay vuốt ve khắp người mỹ nhân. Thân hình Mạn Surong Surong run rẩy từng hồi rồi chỉ trong thoáng chốc, đôi mắt nàng đã trở nên đại đi trong khi đôi nhũ phong vurun lên cứng ngắt.

Hồng Diện dâm thân nhận thấy liền mỉm cười đưa tay giải huyệt cấm chế cho nàng rồi kéo vào trong.

Khi cả hai mới bước được 3 bước thì lão dâm thân bỗng rú lên như chó hú. Phía sau lưng lão là một cảnh trâm đen sì cắm vào huyệt đạo.

Thân hình Hồng Diện dâm thân run lên từng hồi. Lão vung tay hất Mạn Surong Surong ngã lăn xuống đất rồi cuống cuồng phóng chạy thật nhanh.

Hoá ra Mạn Surong Surong mặc dù bị dâm được khổng chế thần thức. Nhưng nàng nhờ vào công phu võ học cực cao, cộng thêm với định lực rất thâm hậu. Vì vậy, trong phút cuối cùng trước khi bị dâm được mê hoặc hoàn toàn nàng đã kịp đâm cây trâm tẩm độc cực mạnh cắm vào mình lão quái vật.

Tuy cây trâm độc chưa chắc giết hại được lão. Nhưng với chất độc trên cây trâm cũng khiến cho lão quái toàn thân vô lực, gan ruột đau đớn khôn cùng. Nếu lão không nhờ vào nội công cao siêu thì đã ngã chết ngay rồi.

La Linh và Bạch Thái Tiên Hồ đồng loạt nhảy xuống. La Linh bước lại bên người thiếu nữ. Chàng thấy Mạn Surong Surong toàn thân loã thể, nằm ngửa ra đất. Tất cả những gì kín đáo cần phải che đậy của người thiếu nữ đều lộ cả ra ngoài. La Linh không thể không nhắm nhìn hai gò bông đào tuyệt vời đang rung động theo từng nhịp thở. Toàn thân nàng đứng là một pho bạch ngọc tuyệt mỹ.

Bạch Thái Tiên Hồ thấy La Linh đang nhìn sững vào thân thể của Mạn Surong Surong thì giận dữ bước lại gần:

- Tướng công, chàng làm trò gì vậy?

La Linh nhìn sang thấy khuôn mặt khó chịu của Bạch Thái Tiên Hồ thì hơi mỉm cười nói:

- Nương tử. Nàng người thấy mùi gì không?

Bạch Thái Tiên Hồ ngạc nhiên nhăn mũi hít một cái.

Bỗng nhiên có một mùi vị kỳ lạ len vào mũi nàng. Bạch Thái Tiên Hồ đỏ mặt lên quát khê:

- Thật là dâm nữ. Cái thứ này mà cũng xuất ra được!

Hoá ra cái mùi vị kỳ lạ lùng mà Bạch Thái Tiên Hồ nghĩ phải chính là mùi vị dâm thủy từ trong người Mạn Surong Surong bay ra.

La Linh kêu khê:

- Nương tử đừng vội! Chẳng lẽ nàng không nhớ lão quái vật đã thi triển thủ đoạn trên người cô ta.

Bạch Thái Tiên Hồ nhớ lại liền gật đầu. Nàng liếc nhìn lại toàn thân loã thể của Mạn Surong Surong thì cảm thấy ái ngại trong lòng. Dù sao cùng phận nữ nhi nàng của không thể đối xử quá vô tình được.

Bạch Thái Tiên Hồ bế Mạn Surong Surong vào chùa. Lúc này, ở phía trong hai chị em Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú vẫn còn loã thể nằm bất động.

Bạch Thái Tiên Hồ vung tay giải huyệt đạo cho hai thiếu nữ. Cả hai tức thì bật người ngồi dậy kêu lớn:

- Lão quái vật!

Bạch Thái Tiên Hồ vội lùi lại. Hai thiếu nữ sau phút kinh hoàng liền phát giác ra người vừa cứu mình là một mỹ nhân hết sức xinh đẹp. Cả hai nhất thời chết trân không hiểu chuyện gì. Bạch Thái Tiên Hồ nở cười khoan hoà rồi lên tiếng:

- Hai vị cô nương hãy mặc y phục vào đi.

Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú bấy giờ mới chợt nhớ ra bản thân loã thể. Hai người không ai bảo ai vội vàng tìm gói hành lý lấy y phục mới ra mặc vào.

Bạch Thái Tiên Hồ nhân tiện liền hỏi mượn một bộ y phục của Cao Thiên Nhạn rồi mặc vào cho Mạn Surong Surong.

Lát sau 4 người đều kéo nhau ra ngoài.

Ba thiếu nữ đều ngẩn người khi nhìn thấy La Linh. Họ không ngờ ngoài này lại có một chàng công tử anh tuấn như vậy.

Bạch Thái Tiên Hồ vội bước lên lên vào giữa hai bên rồi nói:

- Đây là La Hán Linh, bằng hữu của ta.

Còn ba cô nương này là Mạn Surong Surong, Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú.

La Linh hơi ngạc nhiên vì việc đổi tên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: [Hậu Cuồng Long Chương]

Bạch Thái Tiên Hồ hiểu ý chàng thắc mắc liền nháy mắt ra hiệu. Rồi nhân lúc mọi người không chú ý nàng liền truyền âm nhập mật nói:

- Thiếp không muốn chàng lộ hình tích nên đánh liều đổi lại tên họ cho chàng. Còn tên họ thiếp cũng đã đổi lại để không lộ ra sơ hở. Riêng việc quan hệ giữa chúng ta thì cũng giấu đi vì biết đâu có kẻ phát giác ra thiếp thì chàng cũng sẽ bị nhận ra.

Hai người đang truyền tin cho nhau thì Mạn Surong Surong đột nhiên rú lên một tiếng nhào đến bên tử Hắc công tử và mấy kẻ thuộc hạ khóc rống.

Mọi người thấy nàng như vậy đều không khỏi thương tâm.

Bạch Thái Tiên Hồ ôm lấy vai Mạn Surong Surong an ủi:

- Muội tử chớ nên khóc lóc nữa. Dù sao họ cũng chết rồi. Việc chúng ta cần làm là phải chôn cất cho họ được tử tế.

Mạn Surong Surong nghe vậy liền cố gắng trấn tĩnh tinh thần. Mọi người cùng nhau hỗ trợ đào một hố huyệt táng chung cho cả bọn người.

Việc xong, chị em Cao Thiên Nhạn liền rủ mọi người đến một tiểu trấn nhỏ ở gần đó. Lúc này ai nấy đều có chút quen biết. Không ai còn ngượng ngùng nữa.

Mạn Surong Surong dù sao cũng là Bang chủ một bang. Nàng lúc này đã bình tĩnh trở lại nên hết lời cảm ơn Bạch Thái Tiên Hồ. Hai chị em Cao Thiên Nhạn cũng được thể nói thêm vào khiến Bạch Thái Tiên Hồ vô cùng bối rối trước những lời cảm tạ của họ.

Phần La Linh ngồi cạnh thì chỉ mỉm cười. Chàng nghe những lời của ba cô gái đối với Bạch Thái Tiên Hồ thì thở dài trong lòng. Làm sao các vị cô nương kia biết được Bạch Thái Tiên Hồ đâu có lòng tốt đến mức như vậy.

Bạch Thái Tiên Hồ thấy La Linh có vẻ cười nhạo mình thì đỏ mặt lên. Thực tế nàng rất hay ghen nên vừa qua đã viện hết lý lẽ ngăn cản La Linh nhẩy xuống cứu những người kia. Giờ đây bị các cô nương nọ tăng bốc quá độ nên không ngăn được xấu hổ liền quay sang hỏi Mạn Surong Surong:

- Xin hỏi sắp tới Mạn bang chủ định đi đâu?

Mạn Surong Surong đang vui nghe vậy liền cúi đầu thờ dài:

- Muội cũng không biết sao nữa? Bây giờ bốn bang người tan, kẻ mất thì biết làm sao!

Cao Thiên Tú an ủi:

- Tỷ tỷ đừng buồn. Muội nghĩ tỷ tỷ sẽ sớm tìm ra cách thôi.

Cao Thiên Nhạn nói:

- Hiện nay giang hồ náo loạn. Các bang phái liên tiếp mọc lên. Cuộc chiến phong ba chẳng mấy nữa sẽ thành. Sư môn muội cũng đang gặp cảnh khó khăn có khác gì tỷ đâu.

Mạn Surong Surong nghe vậy động tâm hỏi:

- Sư môn Nhạn muội gặp phải chuyện gì?

Cao Thiên Nhạn buồn rầu:

- Chuyện nói ra thì dài. Có điều nếu chúng muội không mau mang được Bảo mệnh đan về thì sư phụ nguy mất.

Mọi người nghe vậy đều giật mình. Phải nói trong võ lâm sư tôn bị trọng thương là một chuyện hết sự bí mật và nguy cấp. Điều này ảnh hưởng rất lớn đến uy danh cũng như tánh mạng nếu một khi kẻ thù biết tìm đến nơi.

Mạn Surong Surong nhìn hai vị cô nương trầm nghĩ. Chuyện của họ không phải là tầm thường. Nếu như mình nhân cơ hội này kết được một mối thâm tình thì cơ hội về sau sẽ rất có lợi cho bốn môn.

Nghĩ đến đây. Nàng liền tỏ ý định cùng đi hộ tống hai chị em Cao Thiên Nhạn về núi. Điều này thật là ngoài sức tưởng tượng của hai vị cô nương. Họ hết sức vui mừng liền tạ tạ liên hồi.

Bạch Thái Tiên Hồ và La Linh tuy không cùng đi với ba thiếu nữ. Nhưng do thuận đường nên 5 người cùng nhau khởi hành.

Ngày đi, đêm nghỉ. Thoát chốc lại một ngày qua đi. Mọi người rủ nhau vào trú trong một khách điểm ở ven đường.

La Linh và Bạch Thái Tiên Hồ sau mấy ngày rong ruổi mà không tìm thấy chút tin tức gì của Bạch Ngọc Tiên Nữ thì hết sức thất vọng. Hai người lại phải giả cách xưng hô khách sáo trước mặt bọn Mạn Surong Surong nên hết sức chán chường.

La Linh chịu không nổi bức bối liền lên vào phòng Bạch Thái Tiên Hồ tâm sự.

Lúc này Bạch Thái Tiên Hồ đã nằm vào giường. Nàng thấy La Linh xuất hiện đột ngột thì ngồi bật dậy nói nhỏ:

- Tướng công liệu thật! Sao lại vào đây?

La Linh thấy người ngọc mặc y phục mỏng. Toàn thân toả ra mùi hương nồng nàn thì *** c*c bước lại ôm Bạch Thái Tiên Hồ vào lòng.

Bạch Thái Tiên Hồ cũng cảm nhận được sự thiếu thốn trong lòng. Nàng nhớ lại từ khi chung đ.ng với tướng công trong căn nhà tre nơi sườn núi đến nay đã gần chục ngày rồi.

Xuân tình nữ nhân phát động. Hai tay Bạch Thái Tiên Hồ vươn ra ôm chặt lấy cổ tình quân thỏ thẻ:

- Chàng... chàng có yêu thiếp không?

La Linh ôm chặt lấy mỹ nhân diu nàng nằm xuống giường. Y phục hai người từng chút từng chút đều được cởi ra. Chỉ một thoáng sau, trong phòng chỉ còn lại những âm thanh rên rỉ của mỹ nhân.

Bạch Thái Tiên Hồ hai tay níu chặt lấy tình quân trong khi hạ thể co giật liên hồi theo từng nhịp giao hoan.

Mỗi lúc quân tử kiếm của La Linh cắm phập vào khe đào nguyên thì miệng của mỹ nhân lại bật lên một tiếng rên khoái lạc.

Âm thanh của hoan lạc liên tục nổi lên. Hạ thể hai người liên tục đập vào nhau làm cho cái giường rung động từng hồi như trong cơn bão.

Đột ngột Bạch Thái Tiên Hồ rít lên cao vút. Hạ thể nàng áp sát vào người La Linh trong khi l. nàng run rẩy co giật từng hồi.

Con c*c bị cái l. nọ dồn ép đến không sao chịu đựng được nữa. Một dòng tinh dịch từ trong thân c*c phóng ào ạt ra đầy ngập lỗ l.

Tiếng rú của hai người như cùng lúc phá tan màn đêm yên tĩnh.

Thân hình La Linh đổ sập xuống nằm đè lên người ngọc. Hạ thể hai người vẫn còn co giật từng hồi với những luồng khoái cảm trào dâng, tái tê thân thể.

Bạch Thái Tiên Hồ sau phút hoan lạc liền nhẹ nhàng đẩy La Linh ra.

Hai người đối mặt nhìn nhau trong hạnh phúc. La Linh đưa tay ôm lấy người ngọc vào lòng khẽ hỏi:

- Nàng có sướng không?

Khuôn mặt Bạch Thái Tiên Hồ đỏ bừng, úp vào ngực La Linh. Nàng không nói tiếng nào nhưng toàn thân run rẩy.

Một mùi hương toả ra từ trên thân thể Bạch Thái Tiên Hồ len vào mũi La Linh làm chàng cảm thấy ngây ngất. Bàn tay chàng từ từ vuốt ve làn da lưng mịn màng của mỹ nhân rồi dần dần tuột xuống. Hai nông mỹ nhân vun đầy, mềm mại dưới bàn tay chàng. La Linh đã thấy động tình trở lại nên lật ngửa mỹ nhân ra nằm đè lên mình nàng. Hai người đối mặt nhìn nhau. Trong màn đêm đen kịt. La Linh không sao biết được tâm tình của nàng nọ như thế nào. Chàng cúi đầu xuống dùng môi hôn khắp mặt nàng.

Bạch Thái Tiên Hồ nghe toàn thân tê tái. Một cảm giác êm đềm ngây ngất lại đến với nàng. Đôi môi La Linh đã áp sát vào miệng nàng với một nụ hôn nồng cháy. Lưỡi của hai người nhanh chóng cuốn chặt vào nhau như chẳng bao giờ rời.

Hạ thể Bạch Thái Tiên Hồ đã bắt đầu có cảm giác. Một khúc thịt dư thừa nóng ẩm áp lên vùng bụng thon mềm của nàng.

Bạch Thái Tiên Hồ biết tướng công đã động tình. Nàng tò mò đưa tay xuống tóm lấy con c*c của La Linh mà sụt nhè nhẹ.

La Linh vừa nuốt nước miếng chảy ra trong miệng mỹ nhân vừa thở hổn hển nói:

- Nàng mau cho nó vào đi!

Bạch Thái Tiên Hồ cũng đã cảm thấy *** l. rồi. Nàng kéo đầu khất con c*c vào sát lỗ l. rồi dùng hai chân quặp lấy hạ thể La Linh kéo xuống.

Dường như cùng lúc. La Linh đẩy con c*c mạnh vào l.. Cả hai người như cùng lúc rú lên khe khẽ.

La Linh cảm giác thấy như con c*c của chàng đang ở trong một vùng ấm nóng ôm chặt lấy từng thớ c*c. Quả là cái l. mỹ nhân chỉ mới bị phá trinh vài lần nên mới sít làm sao. Con c*c của chàng nong đầy lỗ l. mỹ nhân khiến cả hai người đều sướng tê mê không thể chịu được.

Con c*c của La Linh lại tiếp tục ra vào sâu trong l. Bạch Thái Tiên Hồ. Mỗi lúc con c*c đâm ngập lỗ l. thì lại tạo ra những âm thanh cực kỳ gợi dục. Đó là những tiếng óc ách của nước l. bị dồn nén.

Hai người *** nhau hồi lâu rồi đồng loạt ra khí. Bạch Thái Tiên Hồ thỏa mãn nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

La Linh cũng định chớp mắt thì chợt nghe thấy có tiếng động khẽ ở bên kia ph*ng.

Lẽ thông thường những căn ph*ng thượng hạng không thể dễ dàng để lọt âm thanh ra ngoài như vậy. Nhưng vì La Linh nội công quá cao nên âm thanh nọ dù là rất nhỏ cũng vẫn lọt vào tai chàng.

La Linh kinh ngạc nhớ lại căn ph*ng bên là nơi trú ngụ của Mạn Surong Surong. Như vậy, âm thanh kia tỏ ra có vấn đề rồi.

Nghĩ vậy. Thân hình chàng vội vàng bật dậy khỏi giường. Chàng vội quơ lấy y phục mặc vào rồi phi thân ra phía ngoài tiến sát căn ph*ng nọ.

Chàng chú ý lắng nghe thì thấy rõ ràng có tiếng rên rỉ rất lạ. Hình như Mạn Surong Surong đang gặp phải chuyện gì.

La Linh định đưa tay gõ cửa nhưng lại sợ bên trong có mai phục nên vội vàng trở cửa sổ nhảy vào.

Chàng tiến sát đến chỗ có tiếng rên rỉ thì phát giác ra toàn thân Mạn Surong Surong đang loã lồ nằm vật ra giường.

La Linh kinh hãi tưởng rằng nàng nọ bị gian nhân hãm hại. Chàng vội chú mục nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. La Linh hết sức kinh ngạc không hiểu ra sao.

Lúc này, Mạn Surong Surong đã nhắm người ngồi dậy. Nàng phát giác ra một bóng đen đang đứng ở gần đó liền nhào lại.

La Linh trong lúc bối rối không biết xử trí ra sao liền bị mỹ nhân ôm chặt.

Lúc này chàng mới phát hiện ra người nàng nóng hừng hực và hết sức mịn màng.

Mạn Surong Surong bây giờ gần như mê cuồng ôm chặt lấy người La Linh không chịu rời.

Hai vú cương cứng của nàng áp chặt lên người đối phương trong khi hai tay nàng ôm chặt lưng chàng.

La Linh không thể nào gỡ tay nàng ra được đành lên tiếng:

- Mạn cô nương! Cô mau buông tại hạ ra!

Nhưng cho dù chàng có nói gì thì hai tay Mạn Surong Surong cũng không hề suy chuyển. Không những vậy, đầu nàng còn áp sát vào chàng như chẳng hề rời.

La Linh chợt nghĩ ra một cách. Chàng vội điểm lấy huyết khí của nàng rồi bế nàng đặt lên giường.

Sau khi đắp lại chăn che kín thân hình người ngọc. La Linh nhảy vội qua cửa sổ.

Chẳng ngờ chàng vừa ra ngoài đã thấy bóng Bạch Thái Tiên Hồ đứng ở đó rồi.

La Linh thất sắc chưa biết nói sao, không ngờ lại thấy Bạch Thái Tiên Hồ ra hiệu cho chàng vào ph*ng nàng.

Bạch Thái Tiên Hồ đóng vội cửa ph*ng rồi quay lại hỏi:

- Tướng công đã thấy chuyện gì trong đó?

La Linh sợ Bạch Thái Tiên Hồ hiểu lầm nên không dám giấu kể hết ra mọi chuyện.

Bạch Thái Tiên Hồ lắng thính nghe chuyện không nói lời nào.

Thật ra, ngay khi La Linh phát giác ra tiếng động lạ rồi mặc y phục rồi khỏi phòng thì Bạch Thái Tiên Hồ đã tỉnh ngủ.

Nàng đợi La Linh đi khỏi liền mặc vội y phục bám theo.

Khi La Linh vào trong phòng rồi bị Mạn Sương Sương ôm chặt nàng đều nhìn thấy cả.

Có điều nàng không muốn sinh chuyện nên đã đợi chàng bên ngoài.

Nói về con người của Bạch Thái Tiên Hồ thì chỉ có mỗi tính xấu là rất hay ghen. Cách đây 20 năm, khi La Linh còn sống, Bạch Thái Tiên Hồ đã có ý hạ gục hai đối thủ Tiêu Sơn thần nữ và Miêu Thiên Hồng ra khỏi tình trường.

Nhưng do hoàn cảnh éo le. La Linh được Miêu Thiên Hồng cứu sống, rồi chàng lại chung đường với Tiêu Sơn Thần Nữ trước cả nàng khiến cho Bạch Thái Tiên Hồ có muốn ghen tuông cũng không được nữa.

Hiện nay, sau 20 năm, tâm tính Bạch Thái Tiên Hồ cũng đã đỡ ghen hơn xưa nhưng bản tính này vẫn chưa mất hẳn. Nếu trước kia, nàng thấy La Linh ôm trong tay người con gái khác thì nàng đã lồng lộn lên rồi. Nhưng bây giờ Bạch Thái Tiên Hồ đã chín chắn hơn nên nàng chợt phát hiện ra nguyên nhân của chuyện kỳ lạ.

La Linh thấy Bạch Thái Tiên Hồ im lặng mãi không nói gì liền nôn nóng hỏi:

- Nàng đang nghĩ gì vậy?

Bạch Thái Tiên Hồ như đã nghĩ ra điều gì liền hỏi:

- Tướng công có nhớ chuyện của Hồng diện dâm thần năm xưa không?

La Linh lắc đầu. Đến tận bây giờ ký ức chàng vẫn chưa hồi phục thì làm sao mà nhớ ra được.

Bạch Thái Tiên Hồ như hỏi để mà hỏi. Nàng không đợi La Linh có ý kiến liền chậm rãi kể:

- Hơn 20 năm trước, có một huyết án chấn động võ lâm xảy ra ở Giang Lăng. Con gái của Kính thiên lão lão tên gọi Kính Ngọc Hà đã mang tội thông dâm với cả 3 sư huynh đệ đồng môn. Chuyện vỡ lở ra. Kính Thiên lão lão biết được nổi giận lôi đình ra tay giết một lúc cả 4 người trong đó có cả người con gái thân yêu của lão. Sau đó, Kính Thiên lão lão đã đến Võ lâm môn yêu cầu chàng với địa vị võ lâm mình chủ phát Kỳ hiệu truy tìm tông tích Hồng Diện dâm thần trên khắp giang hồ. Hoá ra nguyên uỷ tội danh của Kính Ngọc Hà tiểu thư là bởi từ lão quái vật Hồng diện dâm thần mà ra. Nghe nói trước ngày tiểu thư bị giết vì tội thông dâm thì 3 tháng trước nàng đã trúng phải độc thủ của lão dâm thần.

La Linh kinh ngạc:

- Chẳng lẽ độc thủ của lão tặc có liên quan đến chuyện ngày nay?

Bạch Thái Tiên Hồ gật đầu nói:

- Tướng công nghĩ không sai. Theo ý thiếp thì Mạn Sương Sương và Cao Thiên Nhạn đã trúng phải độc thủ của lão quái vật kia rồi.

- Nhưng cụ thể là như thế nào? Ta vẫn cảm thấy chưa hiểu rõ?

- Thật đó cũng là một điều bí ẩn. Nhưng may mà thiếp nhớ khi xưa Kính Thiên lão lão đã nói về chuyện này: Phạm nữ nhân nào bị trúng độc thủ của lão dâm tặc thì vào mỗi đêm dục tính của họ trào lên mãnh liệt. Lúc bấy giờ chỉ cần nam nhân có mặt trong phòng đều có thể hưởng được ân sủng của mỹ nhân một cách dễ dàng.

La Linh nghe đến đoạn này liền hiểu ra hành động quái dị của Mạn Sương Sương. Chàng lạnh mình vì may mà chàng không chung đường với Mạn Sương Sương. Nếu chàng ân ái với nàng ta thì làm sao dám nhìn mặt Bạch Thái Tiên Hồ và các nàng kia nữa.

Bạch Thái Tiên Hồ nhìn qua thần thái của La Linh thì chợt hiểu ra cười hỏi:

- Tướng công chắc hẳn đã thưởng thức ân tình mỹ nhân rồi phải không?

La Linh đỏ mặt nói:

- Ta đâu dám! Chỉ có điều khi đó ta cảm thấy hơi mơ mơ hồ hồ thôi.

Bạch Thái Tiên Hồ nhún mày:

- Tướng công có hiểu tình cảnh những nữ nhân bị trúng độc thủ của lão dâm tặc không?

La Linh rất thông minh liền đoán ra đằng sau câu chuyện vừa rồi vẫn còn có một điều gì khủng khiếp hơn nữa.

Quả nhiên, ngay sau đó Bạch Thái Tiên Hồ kể tiếp:

- Những nữ nhân trúng phải độc thủ thì đâm được sẽ đi vào kỳ kinh bất mạch rồi tự lại. Mỗi khi êm xuống, chất đâm được lại chuyển hướng về phía âm môn, làm cho hạ thể của họ cực kỳ nhạy cảm. Chỉ khi nào được nam nhân hoà hợp, ái ân cuồng loạn thì cơ thể họ mới được giải toả. Nhưng chuyện này sẽ theo nữ nhân suốt mấy năm dài. Đến khi nào nàng ta giải hết đâm được thì đã trở thành một đâm nữ trong mắt thiên hạ rồi.

La Linh nghe vậy thì không khỏi nghĩ đến tình cảnh của hai vị cô nương xinh đẹp kia. Họ thật sự đã mang một cái gông vô hình vào bản thân rồi.

Bạch Thái Tiên Hồ kể xong liền nhìn La Linh hỏi:

- Tướng công nghĩ chúng ta có nên nói cho họ chuyện này?

La Linh nghĩ một lúc rồi kiên quyết nói:

- Chúng ta không thể không nói cho họ. Dù sao, để cho họ biết được chuyện này còn hơn để họ cứ mơ mơ hồ hồ rồi làm ra những điều xằng bậy.

Bạch Thái Tiên Hồ khẽ gật đầu:

- Tướng công nghĩ cũng phải. Thôi thì ngày mai thiếp sẽ bảo cho họ biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: [Hậu Cuồng Long Chương] Vạn hoa cung xảy chuyện quái dị

Rạng sáng hôm sau, Mạn Sương Sương tỉnh dậy thì nhận ra bản thân đang lơ lửng nằm trên giường. Nàng kinh hãi vội kiểm tra hạ thể thì không thấy có biểu hiện gì. Mạn Sương Sương cố gắng trấn tĩnh nhớ lại mọi sự. Nàng mơ hồ cảm thấy đêm qua có một người đàn ông vào trong phòng nàng. Hơn nữa cái mùi cơ thể nam nhân nọ vẫn cuồn cuộn nơi tâm tưởng mỹ nhân.

Làm sao Mạn Sương Sương có thể biết được bản thân nàng sau khi trúng phải độc thủ của lão Hồng diện đâm thần thì đã biến thành người khác. Đối với chuyện nam nữ chung đ.ng thân xác thì vô cùng nhạy bén. Chỉ cần một lần gần gũi với một nam nhân nào cũng có thể khiến nàng lưu lại ký ức trong đầu rồi.

Mạn Sương Sương mơ hồ nhớ lại đêm qua nàng đã được một nam nhân ôm vào lòng. Cái hơi hương đó khiến cho nàng cảm thấy bứt rứt không yên. Cái l. nàng bắt gặp rí rí ra một chất nước đặc dị. Hoá ra trong khi nàng nhớ đến cuộc gặp gỡ đêm qua thì hai ngón tay nàng đã chọc ngoáy vào l. rồi.

Toàn thân Mạn Sương Sương chợt co lại, hạ thể nhô cao. Hai ngón tay liên tiếp móc vào trong l.. Cái miệng nhỏ xinh xắn bắt chợt rên lên khe khẽ.

Mạn Sương Sương đang thủ đâm lấy một mình. Hành động của nàng khiến cho cơ thể bỗng chốc nóng lên như lửa. Mấy ngón tay móc vào l. càng lúc càng hoạt động dồn dập. Toàn bộ thân trên của mỹ nhân liên tiếp uốn éo theo từng nhịp hoan lạc của hạ thể. Con sướng cứ mỗi lúc một tăng dần rồi bùng nổ lên một cách mãnh liệt không thể tưởng tượng ra được. Một dòng dịch chất bắn mạnh ra khỏi l. nàng tươi hân ra sàn.

Thân hình Mạn Sương Sương đỏ rực xuống giường trong cơn khoái sướng. Hai gò bồng đảo nàng nhấp nhô theo nhịp thở đứt quãng.

Mạn Sương Sương sau cơn mê mị liền từ từ tỉnh lại. Nàng vừa kinh hãi vừa xấu hổ khi nhớ lại chuyện thủ đâm vừa rồi. Có thể nói từ khi lớn lên đến nay, lần đầu tiên nàng mới làm nên một chuyện như vậy. Mạn Sương Sương vội vàng lấy khăn ra lau sơ toàn thân, rồi lau sạch chỗ bắn lúc nãy do dịch chất nàng bắn ra. Rồi Mạn Sương Sương hối hả mặc lại y phục bước xuống lầu.

Lúc này mọi người đã ngồi hết ở trên sảnh lầu nhìn ra phía con đường lớn. Mạn Sương Sương thấy còn một chỗ trống liền ngồi xuống.

Chỗ ngồi của nàng không ngờ lại gần ngay cửa sổ và ở về cuối gió. La Linh lại ngồi phía đầu gió. Vì thế khi có cơn gió nhẹ thổi qua lập tức Mạn Sương Sương nhận ra ngay cái mùi đàn ông đêm qua đã lọt vào phòng nàng.

Mạn Sương Sương vội liếc nhìn về phía La Linh. Nàng đưa mũi hít nhẹ nhàng vài cái như để khẳng định suy tưởng của nàng.

Đột nhiên, khuôn mặt của nàng chợt ửng đỏ. Mạn Sương Sương nhớ tới đêm qua nàng và chàng trai kia đã ôm ấp lẫn nhau trong lúc toàn thân nàng lơ lửng trần trụi. Chàng có lẽ đã thấy hết những gì của nàng rồi.

La Linh thì vẫn cầm cút ăn không để ý đến hành động khác lạ của người thiếu nữ. Nhưng ở bên cạnh chàng Bạch Thái Tiên Hồ lại không ngừng quan sát biểu hiện của hai vị cô nương Cao Thiên Nhạn và Mạn Sương Sương.

Nàng thấy Cao Thiên Nhạn hai mắt đỏ mọng, thần thái ủ oải có vẻ như đêm qua đã mất ngủ. Còn thái độ của Mạn Sương Sương thì hết sức quái lạ, cứ

thình thoảng mỹ nhân lại liếc nhìn về phía La Linh với ánh mắt si mê, triu mến.

Bạch Thái Tiên Hồ kinh hãi, ngấm ngầm thở dài:

- Thật không ngờ độc thủ của lão dân tộc lại ghê gớm như vậy. Có lẽ hai thiếu nữ kia đã bị đâm được không chế rồi.

Sau bữa ăn, Bạch Thái Tiên Hồ kéo các mỹ nhân về lại ph*ng nàng. Rồi trước sự chứng kiến của tam vị cô nương, Bạch Thái Tiên Hồ kể lại tường tận mọi chuyện. Tất nhiên, chuyện đêm qua La Linh đột nhập vào ph*ng của Mạn Surong Surong thì nàng không dám nói ra vì e động chạm đến danh tiết của Mạn Surong Surong.

Cao Thiên Nhạn và Mạn Surong Surong đều kinh hãi, sững sờ khi biết chuyện. Cả hai bấy giờ mới chợt hiểu tại sao thân thể hai người trong đêm vừa qua lại trở nên quái dị như vậy.

Cao Thiên Tú sợ hãi nói:

- Hàn Linh tỷ (tên giả của Bạch Thái Tiên Hồ). Tỷ có cách nào cứu cho hai người không?

Bạch Thái Tiên Hồ thở dài lắc đầu:

- Ta cũng hết sức bối rối. Có lẽ hai vị muội muội nên mau chóng tìm kiếm phu quân đi là vừa.

Mạn Surong Surong và Cao Thiên Nhạn trong lòng đang kinh hãi khôn xiết, xảy lại nghe Bạch Thái Tiên Hồ nói thế thì đều không khỏi đỏ cả mặt lên.

Hai nàng không nói, nhưng đều cảm thấy giải pháp này không ổn.

Mạn Surong Surong là Bang chủ một bang, đâu phải kẻ tầm thường. Nàng không thể tự nhiên chọn một người không xứng làm chồng cho được..

Còn Cao Thiên Nhạn thì mình mang đại nhiệm, lại phải có sự đồng ý của bề trên nên cũng khó mà tự quyết việc chọn chồng.

Bạch Thái Tiên Hồ thấy hai người có vẻ không ưng thì đứng dậy nói:

- Thôi! Chuyện này các người cứ tự quyết lấy. Ta cũng không biết làm sao.

Cao Thiên Tú dù sao cũng là người ngoài cuộc. Nàng tỉnh táo nhận thấy con người của Bạch Thái Tiên Hồ cao thâm khôn lường. Bấy giờ nếu không nhờ vào tỷ tỷ này thì còn biết trông cậy vào ai.

Khi thấy Bạch Thái Tiên Hồ vừa định bỏ đi, Cao Thiên Tú vội vàng chạy theo kéo lại miệng năn nỉ:

- Tỷ tỷ! Tỷ hãy ở lại trong này một lúc. Muội có điều muốn nói.

Bạch Thái Tiên Hồ không sao dùng được đành phải ngồi lại.

Cao Thiên Tú chấp tay vái dài rồi nói:

- Tỷ tỷ đã biết chuyện xin hãy giúp bọn muội thêm một phen. Hiện giờ trong ba người thì hết hai đã trúng phải độc thủ của lão dân tộc. Nếu bây giờ tỷ lại bỏ đi thì một mình muội biết xử sao đây.

Bạch Thái Tiên Hồ thầm biết khó mà dứt ra khỏi tình huống rối rắm này liền thở dài hỏi:

- Bây giờ muội định nhờ tỷ chuyện gì?

Cao Thiên Tú vui mừng nói:

- Muội xin tỷ hãy giúp muội đưa gia tỷ và cô nương đây về núi. Biết đâu khi gặp mặt gia sư người sẽ có cách giải quyết chuyện này.

Bạch Thái Tiên Hồ nghĩ thầm. Hiện thời đệ tử yêu của nàng - Bạch Ngọc Tiên Tử không hiểu đi đâu. Vậy nếu nàng cùng La Linh đi với các vị cô nương kia hay tự mình đi một đường khác thì cũng chẳng khác gì nhau.

Và lại lúc bấy giờ, hai người Mạn Surong Surong và Cao Thiên Nhạn thấy Bạch Thái Tiên Hồ im lặng thì sợ nàng từ chối nên cũng đồng loạt chấp tay đứng dậy nói:

- Xin tỷ tỷ trượng nghĩa giúp cho!

Bạch Thái Tiên Hồ đành cười gượng đưa tay đỡ lấy hai nàng trấn an:

- Thôi được rồi! Chuyện này cứ thống nhất như vậy. Chúng ta hãy mau chuẩn bị hành lý lên đường thôi.

Đoàn người 4 nữ, 1 nam cười ngựa lên đường. Họ mới đi được hơn chục dặm thì đã thấy có hơn 20 kỵ mã đứng chắn trên đường quan lộ.

Cao Thiên Nhận nhận thấy bọn người này ai nấy đều mặc y phục của Thần đạo đường, người người thần thái uy mãnh nên không khỏi kinh hãi trong lòng.

Trong bọn người thì Bạch Thái Tiên Hồ dày dặn kinh nghiệm hơn cả. Nhưng nàng vốn ẩn cư lâu trong sơn cốc nên đối với thực lực của các Bang các phái hiện tại ra sao thì không thể so bì với Mạn Surong Surong thân đang là Bang chủ một bang.

Mạn Surong Surong để ý nhìn xem thì thấy bên Thần đạo đường có 3 nhân vật rất lợi hại.

Người cưỡi con Bạch mã đứng ngay phía đầu đoàn người là Thần đạo đường Bang chủ Thần đạo tên gọi Thảm Thăng, hiệu xưng Đạo ảnh vô tình.

Hai người đứng sau, một người râu dài, lưng quyền nhô cao là Đại đạo Mạc Triệu nổi danh võ lâm hơn chục năm nay. Người còn lại là thân thể còn đáng sợ hơn, chính là sư bá của vị Bang chủ tiền nhiệm tên gọi Thiết Độc Tẩu.

Bọn người Mạn Surong Surong đã tiến ngựa lại gần đối phương. Hai bên đều có vẻ dè chừng nhau.

Lúc này, tuồng như Thảm Thăng đã nhận ra thân phận của Mạn Surong Surong nên hướng về phía nàng nói:

- Cô nương đây phải chăng là Huyết sát nữ - Bang chủ Huyết sa bang?

Mạn Surong Surong lạnh giọng:

- Bản cô nương chính thị Huyết sát nữ. Thảm bang chủ lẽ nào định lấy uy thế số đông ức hiếp chúng tôi.

Thảm Thăng bật cười cuồng ngạo:

- Không dám, không dám. Tại hạ nghe danh Bang chủ Huyết sa bang đã lâu, không ngờ khi giáp mặt lại là một cô nương trẻ tuổi như vậy.

Mạn Surong Surong lên giọng:

- Chúng ta nước sông không chạm nước giếng. Có gì Bang chủ lại ngăn chặn chúng tôi.

Thảm Thăng nhận thấy Mạn Surong Surong uy phong có thừa, nhan sắc lại xinh đẹp nên trong lòng đã ái mộ. Y nghĩ nếu thu phục được cô nàng trở thành nội tướng thì Bang bang chẳng khác gì như hổ thêm cánh.

Đại đạo Mạc Triệu thấy đối phương lời nói xác suất đối với Bang chủ thì nổi giận rút đao nhảy khỏi lưng ngựa quát:

- Huyết sa bang các ngươi xâm nhập phương nam đã huyết sát Tuỳ phong cốc, cướp đi Bảo mệnh linh đan của Tuỳ Linh đạo nhân. Việc đó chẳng lẽ lại bình thường ư?

Mạn Surong Surong thấy đối phương có ý gây sự, vũ nhục bốn bang của nàng thì không khỏi tức giận nhảy ngay xuống ngựa nói lớn:

- Mạc các hạ. Chúng ta chẳng cần quanh co. Bảo mệnh đan đúng là do chúng ta ra tay cướp của Tuỳ Linh đạo trưởng. Nhưng việc này có liên quan gì đến Thần đạo đường mà các hạ lại định ra mặt.

- Hừ, Bang phái các ngươi cố ý xâm nhập phương nam, lại giết người đồng đạo ở đây, cướp lấy bảo vật, rồi còn động thủ với người của chúng ta. Việc này chẳng lẽ không có liên quan?

Mạn Surong Surong cười ngắt chỉ tay về phía Đại đạo Mạc Triệu lên giọng:

- Nói tới nói lui hoá ra cuối cùng chỉ là vì Bảo mệnh Linh đan. Bọn chúng ta đây không ai giữ linh đan cả, các hạ tìm lầm người rồi.

Thảm Thăng thấy từ lời nói đến cử chỉ của Mạn Surong Surong đều cuốn hút y về cùng. Bây giờ nếu không nhân cơ hội người mình đang đông bắt lấy cô ta thì còn đợi tới bao giờ.

Thảm Thăng nghĩ vậy liền quát lớn:

- Mạn bang chủ đã xem thường người của chúng ta như vậy. Mạc các hạ cứ bắt lấy cô ta đi.

Đại đạo Mạc Triệu hứng chí hú lên một tiếng. Tức thì đao ảnh trùng trùng nhắm người Mạn Surong Surong cuốn tới.

Mạn Surong Surong thấy tình thế không thể không đánh. Nàng nhảy lui ra một trượng rồi vùng đồng bài đánh trả lại liền.

Hai người cuốn lấy nhau, giao tranh kịch liệt, lấy cứng chọi cứng, vũ khí chạm nhau phát chát.

La Linh thấy Mạn Surong Surong đấu như vậy khế cau mày. Bạch Thái Tiên Hồ cũng nhận ra điều gì liền nói khẽ:

- Cô nương ấy đấu như vậy thì làm sao chọi lại đối phương.

Hai chị em Cao Thiên Nhận và Cao Thiên Tú cũng đã xuống ngựa đứng gần hai người. Cao Thiên Tú nghe Bạch Thái Tiên Hồ nhận xét như vậy liền lớn giọng nói:

- Mạn tỷ tỷ chó nên đối chọi với y. Nên dùng kỳ chiêu thủ thắng thì hơn.

Ở trong trận Mạn Sương Sương cũng đã nhận ra lối đánh của nàng không phù hợp. Nội lực đối phương cao hơn hẳn nàng. Lại có lợi thế về binh khí. Nếu thắng hẳn chọi nhau thì phần thiệt hơn sẽ thuộc về nàng. Vì thế, ngay lúc Cao Thiên Tú lên tiếng. Mạn Sương Sương đã trở kỳ chiêu bức ép đối phương rồi xông vào áp sát.

Đồng bài của Mạn Sương Sương vốn chỉ dài bằng phân nửa thanh đao của Mạc Triệu. Vì thế khi nàng áp sát lại gần lão thì Mạc Triệu hết sức kinh hoàng vội vàng nhảy vọt ra xa.

Tuy nhiên, trong giao đấu, thời cơ hết sức quan trọng. Mạn Sương Sương đã có cơ hội thuận lợi nên đầu chịu dừng lại liền bám theo sát bên mình Mạc Triệu. Nàng đưa Đồng bài một tả một hữu đánh trên chặt dưới vào toàn những nơi yếu hại trên mình đối phương.

Phút chốc tình thế chuyển bại thành thắng. Bên phe Thần đao đường không khỏi có nhiều tiếng kêu kinh hãi nổi lên.

Thiết độc tẩu thấy Đại đao Mạc Triệu gặp nguy liền vung tẩu xông vào cuộc chiến. Phía bên này chị em Cao Thiên Tú và Cao Thiên Nhận cũng vội vã nhảy ra ngăn lại. Hai nàng vốn cùng học một thầy, tâm ý tương thông nên ra tay hết sức nhịp nhàng ăn khớp. Điều này đi ra ngoài sở liệu của Thiết độc tẩu khiến lão không khỏi giật dử quất mắng liên hồi.

Thảm Thắng nhìn lại bên phe đối phương thì thấy chỉ còn một gã công tử yếu ớt và một vị cô nương xinh đẹp.

Y không biết hai người này là ai nên lên giọng hỏi:

- Nhị vị đây chắc là bằng hữu với Huyết sát nữ? Xin hỏi quý vị tính danh là gì?

Bạch Thái Tiên Hồ ghét đối phương đôi mắt như cú vọ. Nàng thấy gã cứ đảo mắt nhìn toàn thân nàng hoài thì cũng biết được rằng gã là một kẻ cuồng ngạo, dâm tặc nên hừ lên một tiếng nói:

- Bằng hữu thì sao? mà không bằng hữu thì sao? Các hạ định làm gì chúng ta?

Thảm Thắng cười khanh khách, liếc Bạch Thái Tiên Hồ một cái nói:

- Nếu nhị vị đã không phải bằng hữu với ả kia thì có thể tự tiện ra đi. Bằng nếu các vị có là bằng hữu của ả nọ đi nữa thì cũng chó nên xen vào chuyện này.

Bạch Thái Tiên Hồ 20 năm trước đã luyện Ly hồn kiếm đến mức thập thành. Nàng theo La Linh rong rui giang hồ và đ.ng độ với không ít cao thủ. Sau 20 năm lại nghe được mấy lời ngang ngược của Thảm Thắng thì không khỏi nổi giận đùng đùng.

Bạch Thái Tiên Hồ trợn tròn mắt lên rút kiếm ra quát khê:

- Được lắm. Ngươi muốn ta không xen vào thì ta cứ xen vào. Ngươi định làm gì ta?

Thảm Thắng thấy nàng quá xinh đẹp, khi nổi giận lại càng điên đảo thần hồn khiến y cảm thấy mỹ nhân còn khuyến rũ hơn cả Mạn Sương Sương nữa.

Thảm Thắng cười lớn nhảy xuống ngựa bước lại bên đối phương. Trong tay gã đã có một thanh đao màu sắc óng ánh.

Bạch Thái Tiên Hồ không coi đối phương vào đâu. Nàng cười gằn nhìn Thảm Thắng nói:

- Ta nhường các hạ ra tay trước.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: [Hậu Cuồng Long Chương]

Thảm Thắng cười nham hiểm, miệng nói không dám, không dám. Nhưng trong khi lời nói của y chưa dứt thì đao quang của y đã tấn tới rồi.

Bạch Thái Tiên Hồ thì triển thân pháp né tránh. Nàng vung kiếm sử dụng các chiêu thức trong Ly Hồn Kiếm phả phản công lại đối phương.

Thảm Thắng vốn dĩ không ngờ nàng lại có kiếm pháp cao cường như vậy. Xung quanh người y đầy đặc những kiếm ảnh bao bọc trùng trùng khiến y phải

vội vàng giờ thể tuyệt chiêu Đào quang hiện ảnh lên để chống đỡ.

Đôi bên đang giằng co lẫn nhau thì La Linh chợt nhận thấy chiêu thức của Mạn Sương Sương yếu ớt hẳn đi. Chàng kinh ngạc chưa biết tại sao thì xảy thấy Cao Thiên Nhận rú lên một tiếng nhảy lùi lại.

Thanh trường kiếm trên tay nàng bị Thiết độc tẩu đánh văng xuống đất. May mà trong lúc nguy cấp Cao Thiên Tú đã vung kiếm giải vây. Nếu không e rằng nàng không thể thoát khỏi độc thủ của đối phương rồi.

Còn trong cuộc Mạn Sương Sương thì sao. Hoá ra nàng gặp phải một tình huống vô cùng éo le. Hạ thể nàng trong lúc giao đấu chợt trở nên bức bối khó chịu. Cái l. nàng cảm thấy ngứa ngáy vô cùng. Mạn Sương Sương phát giác ra bản thân nàng đang động xuân tình. Việc này nằm ngoài suy nghĩ của nàng khiến Mạn Sương Sương hết sức kinh hãi.

Đại đạo Mạc Triệu nhận ra đối phương đột nhiên xuống sức thì hứng khởi vung đao tấn công tới tấp.

Tội nghiệp cho Mạn Sương Sương xuân tình phát động không đúng lúc. Võ công nàng cao nhưng lại không thể phát động khiến cho nữ nhân chỉ còn biết kinh hoàng thét lên một tiếng nhìn lưỡi đao của Mạc Triệu đang chém xuống.

Đột nhiên, ngay sau tiếng thét của Mạn Sương Sương thì có một bóng nhân ảnh lướt tới. Thân hình Mạn Sương Sương như bị gió cuốn lùi lại hơn 2 trượng. Lúc này Mạn Sương Sương mới phát giác ra nàng đang đứng tựa vào lòng của một chàng trai tuấn mỹ.

Mạn Sương Sương hai má đỏ bừng, thân hình như không có sức lực dựa hẳn vào lòng chàng trai trẻ. Đôi mắt nàng như có ánh lửa nhìn say đắm khuôn mặt anh tuấn của La Linh.

Đại đạo Mạc Triệu đứng khựng lại đó trở mắt nhìn hai người. Gã kinh hãi trước thân pháp thần sầu quỷ khốc của chàng thanh niên xa lạ kia.

La Linh nhận thấy toàn thân mỹ nhân như không có sức lực tựa hẳn vào mình. Lại thấy mặt nàng đỏ bừng bừng thì chợt hiểu ra mọi chuyện. Chàng than thầm trong lòng rồi bỗng hú lên một tiếng lớn như rồng ngâm. Tay của chàng ôm lấy ngang hông Mạn Sương Sương rồi như một ánh chớp lướt tới bên Thiết độc tẩu đánh ra một chuồng.

Chuồng kinh toả ra lạnh ngắt và mạnh kinh khủng khiến Thiết độc thủ kinh hãi nhảy bắn ra ngoài né tránh.

Tuy nhiên, Thiết độc tẩu vẫn bị chuồng lực đá thương. Cả người lão lùi ra sau hai trượng run lên cầm cập.

La Linh quát gọi mọi người rút lui rồi bế bổng Mạn Sương Sương nhảy ngay lên ngựa.

Các nữ nhân đều vội vàng chạy theo. Tiếng ngựa hí vang lừng trong buổi chiều tà.

La Linh cho ngựa chạy trước nhưng rồi chợt lại bị rơi lại đằng sau. Chàng khốn khổ trước sự tấn công như mê cuồng của Mạn Sương Sương. Hai tay người thiếu nữ ôm chặt lấy cổ chàng. Miệng nàng hôn tới tấp lên cổ, lên môi, lên khắp mặt La Linh khiến cho chàng chẳng còn nhìn thấy đâu là đường lối nữa.

Hai người giằng co lẫn nhau làm cho con ngựa hoảng kinh phóng mình chạy bất kể phương hướng.

Lúc La Linh điểm huyệt chế trụ được người thiếu nữ thì bóng dáng bọn người Bạch Thái Tiên Hồ đã biến mất.

Chàng kinh hãi đảo mắt nhìn quanh thì ra bản thân đang ở trong một vùng rừng núi âm u. Cảnh vật xung quanh đã bị chìm đắm trong màn đêm từ từ đổ xuống.

La Linh thở dài thất vọng biết rằng khó mà tìm được đường ra trong cảnh trời tối như vậy. Chàng nhảy xuống đất ngựa định tìm một chỗ trú tạm qua đêm.

La Linh dắt ngựa đi mãi. Gần hai canh giờ vạch lối tìm đường mà không sao tìm được chỗ trú chân nào khiến La Linh vô cùng thất vọng. Chàng đang định nghỉ chân một chút thì bỗng nghe có những âm thanh như tiếng đàn sáo vọng lại.

La Linh mừng rỡ nghĩ rằng nơi đó ắt hẳn có người. Chàng vội vàng kéo ngựa theo tiếng âm thanh nọ lần lần tìm tới.

Thì ra trong khoảng rừng cây rậm rạp hé lộ một sơn cốc kín đáo. La Linh kéo ngựa chui qua sơn cốc tiến dần vào.

Chợt có tiếng thanh âm nữ nhân thét lên lãnh lót. Rồi có bóng nữ nhân nhảy ra chặn ngay phía trước đầu ngựa.

La Linh không chút bối rối đưa mắt nhìn bọn nữ nhân.

Bọn nữ nhân này ai nấy đều tay mang trường kiếm, thân thủ nhanh nhẹn. Có vẻ như nơi này là chỗ trú ngụ của họ.

La Linh sợ bọn nữ nhân hiểu lầm liền lên tiếng trước:

- Nhị vị xin cho biết nơi này có chỗ nào nghỉ chân không? Tại hạ bị lạc đường.

Đám nữ nhân im lặng một lúc. Rồi chợt có tiếng cười khẽ. Một cô lên tiếng:

- Công tử hẳn là người nơi khác đến. Vậy hãy vào trong này nghỉ tạm cũng được.

Nàng nói xong liền khoa tay cho các nữ nhân mở lối, đoạn tự mình đi trước dẫn đường cho La Linh.

La Linh thấy nơi đây có cái gì đó hết sức kỳ lạ. Chẳng không hiểu tại sao lại cảm thấy trong dạ bất an.

Nhìn theo dáng đi uyển chuyển của nữ nhân trước mặt. La Linh đành dắt ngựa theo sau.

Hai người đi một lúc thì đến trước một căn nhà lớn. Đèn đuốc sáng trưng khiến La Linh cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Trong căn nhà tiếng đàn hát nổi lên hết sức cuồng loạn. La Linh vừa nghe đã thấy có gì đó quái dị. Nhưng bản thân chẳng không sao cắt nghĩa được tại sao.

Nữ nhân đi trước quay lại nhìn chàng cười rồi nói:

- Công tử hãy vào đây.

La Linh vội đỡ lấy thân hình Mạn Surong Surong khỏi lưng ngựa rồi bế nàng đi vào trong nhà.

Khi vào đến đại sảnh. La Linh kinh ngạc đến sững người. Chẳng không ngờ ở nơi u cốc hẻo lánh lại có nhiều thiếu nữ tuyệt sắc đến vậy.

Trong đại sảnh có một dàn ghế cao thấp đủ loại bao bọc xung quanh đại sảnh rộng lớn. Ở vị trí cao nhất có một thiếu nữ mình mặc cung trang, xinh đẹp vô cùng đang ngồi. Dọc hai bên ghế của thiếu nữ cung trang đều có rất nhiều thiếu nữ y phục đủ màu đang cầm đàn. Có lẽ âm thanh tiếng đàn hát là do bọn thiếu nữ này tạo nên.

La Linh vào đứng ngay trước cửa sừng sốt nhìn bọn nữ nhân xa lạ. Chẳng cảm thấy bọn này ăn mặc hết sức cầu thả, lộ hết da thịt ra ngoài thì hết sức lạ lùng.

Đám đông nữ nhân thấy có người lạ đến đều trở mắt ra nhìn. Trong sảnh đường lập tức trở nên hết sức yên tĩnh.

Thiếu nữ cung trang bật lên tràng cười khanh khách nghe như tiếng ngọc va chạm vào nhau. Nàng ngắm nhìn La Linh một lúc rồi quay sang phía nữ nhân dẫn đường, gật đầu khen:

- Tốt lắm, tốt lắm!

Nữ nhân tỏ vẻ vui mừng quý xuống cảm tạ rồi vội vã lui ra ngoài.

La Linh không hiểu chuyện gì đứng ngẩn ra nhìn.

Thiếu nữ cung trang chợt lên giọng:

- Bảo nhi! Bảo Ngọc! Mau mang ghế lại cho khách nhân.

Lúc này từ trong góc ph*ng một cánh cửa nhỏ mở ra. Hai người thiếu nữ tuổi trạc 14, 15 bung ra hai chiếc ghế to.

Họ đặt ghế ngay phía đối diện với chỗ ngồi của Thiếu nữ cung trang rồi lặng lẽ lui gót vào trong.

La Linh bình tĩnh bước tới trước mặt Thiếu nữ nọ cất tiếng nói:

-Tại hạ vì lạc lối nên đến làm phiền! Xin cô nương thứ cho tội đường đột.

Thiếu nữ cung trang nở nụ cười hàm tiếu, liếc chàng một cái nói:

-Không dám! Mời khách nhân an tọa.

La Linh đặt Mạn Surong Surong ngồi tạm lên một chiếc ghế. Còn bản thân thì ngồi vào ghế còn lại.

Cung trang thiếu nữ quát gọi người mang trà và thức ăn đến. Nàng vừa mời khách vừa hỏi chuyện.

Hai người trò chuyện vui vẻ. Lúc này La Linh đã biết thiếu nữ cung trang nọ tên gọi Lý Ngọc Uyển, là chủ nhân ở đây. Còn Lý Ngọc Uyển cũng đã biết chàng là La Hán Linh và thiếu nữ cùng đi với chàng là Mạn Surong Surong.

Lý Ngọc Uyển sau khi ăn xong liền mỉm cười nhìn chàng hỏi:

-La công tử có muốn thưởng thức một trò vui không?

La Linh ngạc nhiên vì ánh mắt của nàng có vẻ rất bí ẩn. Chàng chưa kịp nói gì thì tiếng đàn sáo đã nổi lên vô cùng khuyến rũ.

Rồi từ trong hai bên ngôi nhà, hai hàng thiếu nữ toàn thân bạch y trắng toát, vải phục mỏng manh từ từ tiến ra.

Các thiếu nữ vừa múa may theo nhạc điệu vừa từ từ cởi bỏ các vải phục mặc trên người. Tiếng đàn sáo cùng ánh đèn khi mờ khi tỏ khiến cho khung cảnh nơi đây trở nên vô cùng kích dục.

La Linh nhìn thấy thân thể các thiếu nữ lộ dần ra trần trụi thì không khỏi đỏ mặt lên. Chàng vội nhìn sang phía Lý Ngọc Uyển thì thấy nàng ta cũng đang đỏ mặt nhìn chàng.

Lý Ngọc Uyển cười nói:

-La công tử thấy cảnh này ra sao?

La Linh lúng túng nói:

-Có lẽ nên tạm ngưng thi hơn.

Lý Ngọc Uyển nhếch mép cười:

-Công tử hãy khoan. Vẫn còn nhiều trò nữa.

Bấy giờ từ trong góc cửa lại thấy có một đại hán thân hình lực lưỡng, toàn thân trần truồng nhưng cước bộ siêu vẹo bước ra. Khuôn mặt của gã hán nhân đỏ bừng như đang say rượu.

Hán nhân vừa bước vào ph*ng, tức thì các thiếu nữ loã thể nhanh chóng kéo tay y vào trong vòng múa.

Hai tay hán nhân vòng ra lúc chụp người này, khi chụp người kia, nhưng thủy chung gã không sao chụp được một vị cô nương nào.

Âm thanh tiếng nhạc càng lúc càng réo rắt. Quân tử kiếm của gã hán nhân đã dựng cò cứng như que cũi mà bản thân gã vẫn không tiếp cận được thiếu nữ loã thể nào.

La Linh chứng kiến cảnh đồ kinh ngạc đến sững sờ. Chàng cố nén giận đưa mắt nhìn Lý Ngọc Uyển lúc này đang cười nghiêng ngả.

Lý Ngọc Uyển nín cười quay sang La Linh hỏi:

-La công tử thấy trò này thế nào?

La Linh cố nén giọng nói:

-Tại hạ chẳng thấy có gì hay cả.

Lý Ngọc Uyển bật cười khẽ:

-Không sao! Rồi sẽ có trò vui cho công tử xem.

Bấy giờ gã hán nhân trần truồng đã bị lôi đi. Tiến vào sảnh đường lúc này lại là hai thiếu nữ khiêng theo một khung cửa gỗ trên đó đang cột chặt một người.

La Linh không khỏi tò mò nhìn kỹ khuôn mặt của kẻ bị trói. Thì ra đó là một gã thiếu niên rất tuấn tú.

Cũng giống như hán nhân lúc nãy. Thiếu niên tuấn tú nọ cũng chẳng mặc quần áo gì. Lúc này, hai thiếu nữ đã đặt khung cửa gỗ xuống. Thiếu niên kia bị trói chặt vào cửa gỗ nên nằm ngửa ra trước mắt mọi người.

Các thiếu nữ loã thể vẫn tiếp tục múa may quanh y. Rồi bất thần các nàng đứng lại xếp thành một hàng. Bắt đầu là hai thiếu nữ đứng đầu. Một người tiến về phía thiếu niên đưa tay ra sức sục c*c cho y. Còn thiếu nữ kia lại bước đến hai chân giang ra, tay vuốt lớp lông l. ngược lên rồi bắt đầu kê l. ngồi xuống ngay chỗ miệng thiếu niên tuấn tú nọ.

Thiếu niên tuấn tú cố sức vùng vẫy nhưng vô vọng. Y tức tối bất thần kê miệng cắn ngay vào l. thiếu nữ khiến nàng ta la lên ngời bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: [Hậu Cuồng Long Chưởng] La Linh gặp nạn

Hai nàng thiếu nữ phía sau lại tiếp tục tiến tới. Hai nàng này một người ra sức c*c cho chàng thiếu niên, trong khi nàng còn lại dùng miệng liếm láp khắp người chàng.

Thiếu niên tuân thủ vừa thờ hồn hê vừa ra sức chửi rủa. Âm thanh của y lẫn át cả tiếng đàn sáo.

Hai người thiếu nữ tiếp theo thấy thế liền tiến lại. Một nàng áp l. ngay vào lỗ mũi thiếu niên khiến chàng ta bị lỏng l. cạ vào mũi ho sặc sụa. Nàng còn lại bú liếm hai hõn dái của chàng.

Thiếu nữ kê l. vào mũi thiếu niên nói:

-Người mau bú l. cho ta. Nếu không ta bóp mũi cho người khỏi còn thở luôn.

Vừa nói nàng ta vừa kê l. vào miệng thiếu niên trong khi một tay bóp nhẹ vào mũi thiếu niên để cảnh cáo.

Thiếu niên nọ không sao kháng cự được đành ngậm lấy l. thiếu nữ mà bú liếm. Khi đó ở bên dưới thiếu niên, con c*c của y đã bị cái l. của một thiếu nữ nuốt chửng.

Cảnh tượng dâm dục bày ra trước mắt khiến cho La Linh không sao ngăn được khó chịu đành nhắm mắt lại.

Cung trang thiếu nữ Lý Ngọc Uyển thấy vậy liền cười hỏi:

-Công tử gia thấy thế nào?

La Linh lắc đầu:

-Cô nương sao lại đưa ra những trò này?

Lý Ngọc Uyển không trả lời, chỉ tay xuống phía dưới nói:

-Công tử hãy coi kìa!

La Linh nhìn theo thì thấy một nàng thiếu nữ đang phi ngựa như điên trên thân hình thiếu niên nhân.

-Công tử xem y có thể chịu đựng thêm bao lâu?

-Tại hạ nghĩ nên dừng lại ở đây.

Lý Ngọc Uyển lạnh lùng nói:

-Công tử nên biết. Bọn nam nhân kia sau mỗi trò chơi mà không đáp ứng được đều bị giết chết.

Gã thiếu niên kia muốn thoát khỏi thảm cảnh thì phải cầm cự được với các thiếu nữ trong vòng bản nhạc này. Nếu y xuất khí sớm thì cầm bằng đã tự chôn mình rồi.

Nàng vừa nói xong thì ở dưới kia thiếu nữ đã đứng bật dậy. Từ thân dưới thiếu nữ, từng giọt từng giọt tinh dịch chảy ra. Hẳn nhiên thiếu niên nhân đã xuất khí ra rồi.

La Linh lúc này đã hiểu ra sự tình nghiêm trọng. Chàng vừa định vung tay chế ngự Cung trang thiếu nữ Lý Ngọc Uyển thì tiếng đàn sáo đã im bật.

Lý Ngọc Uyển phát tay cho các thiếu nữ nọ lui, rồi đưa mắt nhìn La Linh:

-La công tử chắc định tìm cách phản kháng. Công tử sao không chịu kiểm tra xem bản thân mình ra sao?

La Linh nghe vậy kinh hãi vội vàng kiểm tra nội thể. Hoá một thân công phu của chàng đã bị hoá giải hết. Bây giờ chỉ cần một kẻ ở hàng tam lưu cũng có thể chế phục được chàng.

La Linh tức giận đứng phắt lên quát lớn:

-Tại hạ và cô nương vô oán, vô thù. Sao cô nương lại đối xử với tại hạ như vậy?

Lý Ngọc Uyển mỉm cười:

-Các nam nhân đến đây ai cũng phải chịu số phận như vậy. Tuy nhiên, đối với chàng thì thiếp có một ngoại lệ.

La Linh cố ghìm cơn giận hỏi:

-Cô nương định dành cho tại hạ ngoại lệ gì?

Lý Ngọc Uyển cười khẽ:

-Ngoại lệ này nam nhân trong thiên hạ hàng vạn người muốn mà không được. La công tử đã thấy hài lòng chưa?

La Linh tức quá nói xẵng:

-Tại hạ ngu dốt quả thật không hiểu được thâm ý! Có việc gì cô nương hãy nói xem.

Cung trang thiếu nữ Lý Ngọc Uyển cười khúc khích:

-Nô gia giữ công tử ở lại làm người cung cấp giống tốt cho Vạn Hoa Cung. Điều này ắt hẳn công tử hài lòng chứ?

La Linh tròn tròn mắt ngạc nhiên. lát sau, bỗng chàng ngửa cổ lên cười một tràng dài. Tiếng cười của chàng như uất ức, như căm hờn mà phát ra nên nghe rất khó chịu.

Cung trang thiếu nữ nhú mày quay sang thiếu nữ ngồi cạnh:

-Linh San muội. Muội hãy giải khai huyết đạo cho vị cô nương kia.

La Linh từ khi vào đến giờ luôn luôn quan tâm đến tình trạng của Mạn Surong Surong. Lúc này chàng thấy có kẻ định giải huyết cho nàng vội quát lớn để ngăn lại.

Ngọc Linh San thấy thế quay lại nhìn Cung trang thiếu nữ.

Cung trang thiếu nữ Lý Ngọc Uyển nhìn sang La Linh hỏi:

-La công tử sao lại ngăn cản việc này! Chẳng lẽ lại có ân tình gì chăng?

La Linh hơi đỏ mặt nói:

-Mạn cô nương bị trúng độc thủ của lão Hồng Diện dâm thần. Nếu giải huyết cho nàng ta e rằng sẽ có điều bất tiện.

Cung trang thiếu nữ hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc. Đột nhiên nàng bật lên thành tràng cười thích thú miệng quát:

-Linh San muội. Mau giải khai huyết đạo cho cô nương kia.

Ngọc Linh San nghe lệnh ngay tức thì vung tay giải huyết ngũ cho Mạn Surong Surong.

La Linh thấy không còn cách gì ngăn chặn chỉ còn nước đứng đực ra thở dài.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của La Linh. Mạn Surong Surong vừa thoát khỏi cơn mê ngủ liền bật lên tiếng rên rĩ.

La Linh hoảng hốt vội rời khỏi ghế xông tới định khống chế cô nàng. Nhưng khi chàng vừa tiến đến gần Mạn Surong Surong thì nàng ta đã tỉnh lại.

Vừa tỉnh giấc, Mạn Surong Surong đã thấy La Linh ở trước mặt nàng. Mạn Surong Surong vui mừng rú lên nhào ngay lại ôm chặt lấy chàng.

La Linh kinh hãi vội vàng lách mình né tránh. Nhưng công phu của chàng giờ đây đã mất thì làm sao cản nổi bước tiến của Mạn Surong Surong.

Hai người đ.ng vào nhau ngã lăn xuống đất.

La Linh kinh hoàng cố tìm cách thoát khỏi vòng tay ôm chặt của Mạn Surong Surong mà không được. Chàng vùng vẫy một lúc rồi kinh hãi kêu lớn:

-Lý cô nương! Mau cho người giúp tại hạ với!

Lý Ngọc Uyển cười khanh khách nói:

-Ồi chào! La công tử thật là đa tình. Vị cô nương kia chắc là yêu thương công tử lắm mới có hành động như vậy. Công tử sao không tự mình thương thức đi!

Rồi mặc cho sự chống cự quyết liệt của La Linh. Y phục trên người chàng và trên cơ thể Mạn Surong Surong cứ từng chút từng chút bị người thiếu nữ xé ra toí tả.

Rồi chuyện gì đến ắt phải đến. Mạn Surong Surong và La Linh lõa lồ dính chặt vào nhau giữa tiếng đàn sáo dập dìu mê hoặc.

Mạn Surong Surong đã bị dục tính cuốn đi không còn ý chí. Nàng bất chấp sự ngăn cản của La Linh vẫn tìm cách tấn công chàng quyết liệt.

Quân tử kiếm của La Linh bị bàn tay mềm mại của nàng bóp vuốt dần dà trở nên cứng ngắt.

Chàng cố gắng vùng vẫy sự đeo bám của mỹ nhân đang trong cơn cuồng nộ kinh hồn.

Nhưng bản thân chàng đâu còn công lực để chống cự. Vì vậy, chiến thắng lại thuộc về Mạn Surong Surong.

Bấy giờ đây con c*c của La Linh đã xuyên thấu l. của Mạn Surong Surong bất chấp chàng có đồng ý hay không.

Mạn Surong Surong hai tay chống xuống giữ chặt hai đùi chàng, trong khi hạ thể nàng hùng hục đập xuống trong tư thế của kẻ chiến thắng.

Con c*c của La Linh dựng ngược lên trong khi cái l. của Mạn Surong Surong liên tiếp đập xuống.

Cảnh tượng này khiến cho Lý Ngọc Uyển và các nữ nhân vô cùng kích thích. Họ cũng sờ nhìn vào chỗ thân c*c và cái l. đang xâm xập đập vào nhau tốc độ kinh hồn.

Dưới ánh đuốc các thiếu nữ đều nhận thấy nữ nhân đang ái ân cuồng loạn với La Linh là một thiếu nữ còn trinh rất xinh đẹp.

Hơn nữa, họ cũng phục thắm sự kiên trì và bền bỉ của chàng thanh niên tuần tú.

Nếu bình thời kẻ khác mà bị cái l. trinh nhồi nhét c*c như vậy thì đã xị khí ra từ rất lâu rồi.

Đằng này con c*c của La Linh vẫn cứ hùng dũng ra vào liên tục trong cái l. trinh nọ mà vẫn không chịu xị khí đầu hàng.

Nhưng cuối cùng thì Mạn Surong Surong cũng không còn sức mà chịu nổi nữa. Nàng rú lên một tiếng, toàn thân co giật bắn ào ạt chất dịch ra ngoài.

Con c*c của La Linh cũng chịu hết xiết trước những co bóp nhồi nhét của cái l. trong cơn hoan lạc cao trào. Một dòng dịch khí từ c*c chàng bắn thẳng vào sâu trong l. mỹ nhân khiến cho nàng ta rít lên khoái sướng.

Hai người đều mệt mỏi ngã ra nằm bất động.

Rạng ngày hôm sau. La Linh thức dậy thì thấy mình đang nằm trong một khuê ph*ng xinh xắn.

Chàng nhìn lại thấy bản thân lỗ thể thì chợt nhớ lại tình cảnh kinh hoàng đêm qua. Chàng vừa kinh hãi vừa lo lắng không biết giờ này Mạn Surong Surong đang ở đâu.

Đột nhiên phía ngoài ph*ng có tiếng chân người đi tới. La Linh vội nhìn ra thì thấy đó là 2 thiếu nữ mỗi người bưng một khay nước bước vào.

Hai nàng để khay nước xuống gần giường rồi đưa tay kéo màn sang hai bên.

La Linh thấy thế hoảng hốt vội trùm chăn che kín người miệng nói:

- Các cô định làm gì?

Hai thiếu nữ nhìn thấy tình trạng La Linh như vậy đều không khỏi che miệng cười. Một thiếu nữ nói:

- Bọn nô tỳ đến hầu hạ tướng công.

La Linh kinh ngạc, bật hỏi:

- Ai làm tướng công của các cô?

Hai thiếu nữ nghe vậy đều bật lên tiếng cười khúc khích. Nàng lúc này vừa lên tiếng lại nói:

- Cung chủ đã có lệnh. Từ hôm nay trở đi. Công tử sẽ là tướng công ở đây.

La Linh vừa ngạc nhiên vừa bức bối mà không biết làm thế nào. Chàng nghĩ một lúc rồi khoác tay nói:

- Các cô ra đi. Ta tự một mình làm được rồi.

Không ngờ khi chàng vừa nói xong, hai thiếu nữ liền kinh hoàng quỳ rạp xuống run rẩy nói:

- Xin tướng công hãy để bọn nô tỳ phục vụ. Bằng không nội tình đến tai Cung chủ thì bọn nô tỳ sẽ bị trừng phạt mất.

La Linh hết sức kinh ngạc nhìn lại hai nàng thiếu nữ. Chàng thấy họ thần thái hết sức sợ hãi, lo âu chứ tuyệt không phải là giả.

La Linh không biết làm sao ấp úng nói:

- Ta... ta... không có mặt quần áo gì cả thì làm sao để các nàng phục vụ được.

Hai thiếu nữ vừa rồi sợ hãi đến suýt bật khóc. Giờ đây lại nghe La Linh nói như vậy thì đều không khỏi nhìn nhau tủm tỉm cười.

Hai nàng liền đứng dậy, uyển chuyển bước đến dùng khăn thấm nước rồi lau mặt cho chàng.

La Linh toàn thân chìm trong chấn. Chỉ còn lộ mỗi cái mặt ra. Chàng định lên tiếng ngăn cản hai nàng nọ thì đã không còn cơ hội rồi.

Hai thiếu nữ vừa lau mặt cho La Linh vừa lên tiếng.

- Tướng công có biết việc để lộ cơ thể ở đây vốn rất thường không. Xung quanh Vạn Hoa Cung chỉ độc một mình nữ nhân. Các nam nhân đều không được phép bén mảng. Vì thế các nữ nhân nơi đây ai muốn ăn mặc thế nào cũng được. Không bị gò bó gì cả.

La Linh áp ứng:

- Nhưng mà ta là nam nhân ở đây. Chẳng lẽ việc đó cũng không khiến các nàng lo ngại sao?

- Tướng công đúng là chưa biết chuyện. Hiện nay ở Vạn Hoa Cung tướng công đã là nhất phu tướng công. Tất cả các nữ nhân trong này đều tùy nghi cho tướng công thưởng thức không hề hạn chế gì cả. Vì vậy, cơ thể họ có khoe ra trước mặt tướng công cũng chẳng lấy gì làm hại họ. Thậm chí có khi việc đó lại là điều hay nữa.

La Linh nghe chuyện đến đây chỉ còn nước lắc đầu bái phục. Chàng chẳng còn biết rốt cuộc rồi đây mọi việc sẽ xảy ra như thế nào nữa.

Hai thiếu nữ lau mặt mũi cho La Linh xong liền lên tiếng:

- Tướng công hãy ra đây để bọn tiểu tỳ bới tóc cho chàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: [Hậu Cuồng Long Chương]

La Linh đỏ mặt cúi gằm đầu đứng lên theo hai nàng ra phía ghế ngồi xuống.

Hai nàng thiếu nữ không chút xấu hổ khi nhìn thấy toàn thân lỗ thề của nam nhân. Thậm chí bọn họ của liếc nhìn nhau tủm tỉm cười.

La Linh nhìn vào trong gương thấy hai nàng nhìn nhau cười tủm thì vừa xấu hổ vừa ngượng nghịu.

Hai nàng thiếu nữ tranh nhau chải tóc cho La Linh còn mắt thì thỉnh thoảng liếc nhìn vào gương ngay chỗ con c*c của La Linh.

La Linh lúc đầu xấu hổ. Nhưng chàng thấy hai vị cô nương vui vẻ và tinh nghịch như vậy cũng đã bắt đầu trở nên tự nhiên hơn.

Chàng thấy hai nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn con c*c của mình ra vẻ thắc mắc thì lấy làm ngạc nhiên.

- Các nàng làm gì mà có vẻ lạ lùng vậy?

Một nàng thiếu nữ áp ứng nói:

- Bọn tiểu tỳ thấy cái "ấy" của tướng công lạ quá.

La Linh hơi đỏ mặt nói:

- Cái của ta cũng như của mọi người thôi. Có khác gì nhau đâu.

Một thiếu nữ lắc đầu, tru miệng lên cãi:

- Không phải đâu. Bọn tiểu tỳ nghe các sư tỷ kể lại. Cái của tướng công đem qua phá thành đoạn lữ, cực kỳ oai dũng. Các tỷ muội nhìn thấy đều hết sức thán phục.

La Linh nghe lời thiếu nữ nói đột nhiên đỏ bừng mặt. Chàng nhớ đêm qua đã chung đ.ng ái ân với Mạn Sương Sương ngay trước mắt không ít nữ nhân thì không khỏi ngượng nghịu.

Một thiếu nữ lên giọng:

- Sao cái thứ của tướng công lại nhỏ xíu vậy. Thật chẳng hề giống như lời mô tả của các tỷ muội đêm qua.

Nàng kia nghe vậy liền cười khúc khích chọc ghẹo:

- Ngươi chẳng hiểu gì cả. Cái thứ đó của tướng công có thể tùy nghi to nhỏ. Không tin ngươi hỏi tướng công mà xem.

La Linh nghe hai nàng nói chuyện với nhau về con c*c của mình thì đỏ dừ cả mặt.

Chàng áp ứng hỏi:

- Các cô nương chẳng lẽ chưa biết gì về chuyện này sao?

Hai nàng thiếu nữ không ngờ nghe La Linh hỏi như vậy đều cùng đỏ ửng mặt lên.

Một thiếu nữ tròn mắt nhìn chàng nói:

- Tướng công nghĩ bọn tiểu tỳ là gái gì?

La Linh nghe nàng ta nói có vẻ giận dữ thì bối rối, thầm trách mình sơ suất đ.ng chạm đến danh dự của các cô nương này.

Không ngờ thiếu nữ nọ thấy chàng như vậy liền bật lên tiếng cười khanh khách:

- Bọn tiểu tỳ đều là gái trinh cả. Tướng công có tin không?

Rồi nàng không đợi La Linh lên tiếng liền tự động vạch áo để lộ ra bên trong là hai bầu vú đỏ tươi nhỏ nhắn.

Làn da thiếu nữ mịn màng, trắng trẻo. Điều này khiến La Linh không khỏi có chút mơ màng ngây ngất.

Thiếu nữ còn lại cũng không chịu kém. Nàng ta vừa đưa tay cời bỏ y phục dưới thân vừa nói:

- Tướng công hãy xem. Tiểu tỳ liệu còn là gái trinh không?

La Linh thấy nàng ta định đưa l. ra cho chàng xem thì vội vàng xua tay nói:

- Thôi! thôi! Tại hạ tin cô nương rồi. Bất tất phải cời ra nữa.

Thiếu nữ thấy chàng có vẻ ngượng ngịu không dám để mắt nhìn hạ thể mình thì bật cười khanh khách nói:

- Rõ là tướng công thiên vị! Không xem thì thôi. Tiểu tỳ cũng không dám bày ra để bản mặt tướng công.

Rồi nàng kéo lại y phục. Nhún nhảy bước ra phía sau tiếp tục búi tóc cho chàng.

La Linh chào thua các cô nương này. Họ có những tính cách khác lạ đến mức chàng cũng chẳng hiểu con người họ ra sao nữa.

Thiếu nữ đã khoe ngực lúc nãy hơi có vẻ áp ứng nói:

- Tướng công! Tiểu tỳ có một việc thỉnh cầu.

La Linh thận trọng hỏi:

- Cô nương thỉnh cầu chuyện gì?

Thiếu nữ hơi đỏ mặt nói:

- Tiểu tỳ nghe các tỷ muội trong cung bàn luận. Nữ nhân chung đ.ng với nam nhân sẽ rất khoan khoái. Nhưng mà tiểu tỳ chưa từng được nếm trải. Không biết nó như thế nào. Tướng công có thể cho tiểu tỳ được thưởng thức một chút không?

La Linh nghe nàng ta tự tiện nói như thế thì không khỏi hoảng kinh. Chàng vừa định nói mấy lời khách sáo thì thiếu nữ đã kéo đầu chàng áp ngay vào vùng ngực mềm mại của nàng.

La Linh lập tức cảm thấy một sự ma sát hết sức êm dịu. Hai môi chàng áp sát lên vùng da thịt mềm mại, láng mịn, còn mũi thì thưởng thức mùi hương thơm trinh nữ thoang thoảng tỏa ra.

Thiếu nữ nhắm hờ đôi mắt, còn thân hình nàng khe khẽ run lên trong một cảm giác ngây ngất đầu đời.

La Linh cảm nhận thấy trái tim thiếu nữ đập lên dồn dập. Chàng chợt phát hiện ra nàng nọ quả là đang hết sức kích động và hồi hộp.

Đôi môi chàng như bị thôi miên trước mùi thơm da thịt thiếu nữ. Hai cánh môi chàng từ từ mở ra ngậm lấy một bên nhũ hoa rồi bú mút say sưa.

Cảm giác thần tiên bay bổng làm La Linh quên hẳn thực tại. Chàng chợt phát hiện ra con c*c của chàng đang bị một bàn tay mềm mại khẽ khàng nắm lấy. Bàn tay nọ vừa ve vuốt, vừa mơn trớn con c*c làm cho La Linh cảm thấy *** c*c vô cùng.

Đột nhiên tiếng của một thiếu nữ kêu khẽ lên một cách ngạc nhiên:

- Ôi chào! con c*c của tướng công đã phồng to ra rồi!

Hoá ra nàng nọ đang sờ nắn con c*c của La Linh thì thấy c*c cứ lớn dần lên nên hết sức ngạc nhiên.

La Linh vừa bú liếm vú của một nàng thiếu nữ, miệng thì lại giục:

- Mau sục c*c của ta đi. Càng sục nó càng to nữa đó.

Nghe chàng nói như vậy, thiếu nữ nọ hăng hái liên tiếp sục c*c cho chàng. Bàn tay nỡ nhân mềm mại ấm nóng sục vào c*c La Linh làm chàng cảm thấy mê mê tê tái vô cùng.

Mọi người đang hứng thú, mê mải thì chợt có tiếng nữ nhân từ xa vọng lại:

- Tiểu Quyên, Tiểu Phụng. Hai mi đang ở đâu vậy?

Tiếng gọi làm cho hai thiếu nữ nọ giật bản mình. Cả hai vội vàng chỉnh trang y phục, chạy vội ra cửa, miệng thốt:

- Tiểu Quyên ở đây. Tiểu Phụng ở đây.

Dường như ngay tức khắc. Tại khung cửa đã có một nàng thiếu nữ mặc hoàng y xuất hiện.

Thân thủ của nàng ta làm La Linh cũng phải giật mình.

Hoàng y thiếu nữ đưa mắt liếc nhìn Tiểu Quyên, Tiểu Phụng đang đứng đó rồi đảo mắt nhìn La Linh khẽ mỉm cười.

- Tướng công thật là phong lưu.

Hoá ra Hoàng y thiếu nữ quá thông minh. Nàng ta nhìn thấy con c*c đang cứng ngắt của La Linh và thấy vẻ mặt không chút tự nhiên của hai ả nữ tỳ nên đã đoán ra sự tình.

La Linh thất kinh vội quay lưng lại. Chàng xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ xuống đất cho xong.

Hoàng y thiếu nữ quay ra quát hai thiếu nữ:

- Hai người thật không biết nặng nhẹ, làm chậm trễ công việc, còn không mau mang y phục cho tướng công.

Tiểu Quyên, Tiểu Phụng đồng loạt dạ ran một tiếng rồi vội vàng đi lấy y phục. Trong thoáng chốc trong ph*ng chỉ còn lại hai người.

Hoàng y thiếu nữ thấy La Linh quay lưng lại phía mình thì khẽ cười, chấp tay nói:

- Tiểu muội Thượng Quan Hân, nội tổng quản Bạch Hương Cung xin ra mắt tướng công.

La Linh ngượng ngập không biết nói gì. May sao, hai ả Tiểu Quyên Tiểu Phụng đã quay trở lại. La Linh vội vàng lui vào trong mặc lại y phục. Nhưng trước mắt kinh ngạc của chàng. Y phục của hai ả mang tới chỉ là một tấm vải nhỏ được cắt rất khéo chỉ vừa đủ che hạ thể. Ngoài ra còn lại là một chiếc áo choàng mỏng dính.

La Linh định kêu lên đòi đổi lấy y phục khác thì hai ả Tiểu Quyên, Tiểu Phụng đã lui cả ra ngoài.

Chàng không biết làm thế nào thì ở bên ngoài Thượng Quan Hân đã gọi lớn:

- Tướng công. Chàng nhanh lên. Cung chủ đang đợi.

La Linh nghiêng răng thầm nghĩ, bây giờ có mặc còn hơn không mặc. Chàng khoác vội y phục vào rồi gắng gượng bước ra phía ngoài.

Thượng Quan Hân liếc mắt quan sát La Linh trong bộ y phục mới rồi quay nhanh người lại tùm tùm cười, miệng nói:

- Mời tướng công.

La Linh theo sau Thượng Quan Hân đi qua mấy dãy nhà màu xanh nhạt. Đi đến đâu chàng cũng thấy không ít các thiếu nữ y phục mát mẻ đưa mắt nhìn chàng chằm chằm.

La Linh ban đầu còn có gắng trấn tĩnh, nhưng sau vì các thiếu nữ đổ ra nhiều quá làm chàng đỏ mặt tía tai, không dám nhìn ai nữa.

Thượng Quan Hân đi trước nhưng thỉnh thoảng cũng để ý quan sát, thấy chàng như vậy thì cười trấn an.

- Tướng công khỏi phải lo lắng. Bọn họ chỉ là hiếu kỳ thôi. Chàng hiện giờ là Nhất phu tướng công, bọn họ đều là nương tử của chàng, việc gì phải sợ.

La Linh nghe nói giật bắn mình vội hỏi:

- Cô nương bảo các thiếu nữ kia đều là nương tử của ta sao?

Thượng Quan Hân cười ngất:

- Chàng chắc là hứng thú lắm phải không?

La Linh thấy nàng ta hiểu lầm liền đỏ mặt lên phân trần:

- Không phải. Ta chỉ cảm thấy việc này quá vô lý. Không sao hiểu được.

Thượng Quan Hân cũng thôi cười. Nàng nghiêm mặt lại:

- Tướng công quả là thông minh. Chuyện này để rồi gặp mặt Cung chủ rồi sẽ bàn.

Hai người kéo nhau đi một hồi nữa thì đến một căn nhà màu đỏ. Xung quanh nhà có hai hàng thiếu nữ cầm kiếm đứng giữ cửa.

Họ thấy hai người tới thì khẽ cúi chào, rồi im lặng không nói lời nào.

Thượng Quan Hân đi trước. Thần thái nàng cũng có chút biến đổi khi bước vào căn nhà này.

La Linh thì cảm thấy trong lòng hồi hộp. Chàng đoán chừng thiếu nữ cung trang Cung chủ Vạn hoa cung đang ở tại đây. Nếu lần này gặp được Cung chủ chàng phải quyết tìm hiểu xem Mạn Sương Sương cô nương tình hình ra sao.

Hai người vào đến. La Linh đưa mắt nhìn, thấy căn phòng được trang hoàng rất lộng lẫy. Có hơn chục thiếu nữ đang ngồi xếp hàng dọc hai bên Cung trang thiếu nữ Cung chủ Vạn Hoa Cung.

Thượng Quan Hân chỉ cho chàng ngồi vào một chiếc ghế đặt ở ngoài cùng, còn nàng ta bước vào ngồi lên một chiếc ghế còn trống ở hàng thứ tư.

Cung chủ Lý Ngọc Uyển lên tiếng chào đầu:

- Chư vị tỷ muội. Hôm nay, nô gia có 2 việc vui muốn gửi đến mọi người. Việc thứ nhất, đó là nô gia đã chọn được như ý lang quân làm Nhất phu tướng công cho Vạn Hoa Cung chúng ta. Đây là việc rất đáng chúc mừng vì từ hơn mấy chục năm qua, từ trước khi nô gia tiếp nhiệm Cung chủ, các đời Cung chủ tiền nhiệm chưa ai thực hiện được điều này.

Việc thứ hai liên quan đến sự an toàn của Bôn cung chủ. Hiện nay nô gia đã tìm được hai trợ thủ rất có năng lực đó là Mạn Sương Sương tỷ tỷ và Bạch Ngọc Tiên Từ muội muội. Hai người từ nay trở đi sẽ là Song sát tiên tử của Bôn cung, chịu trách nhiệm hộ vệ Cung chủ.

La Linh giật mình kinh ngạc. Chàng nhìn ra phía sau Lý Ngọc Uyển quả thấy đúng là khuôn mặt của Mạn Sương Sương và Bạch Ngọc Tiên Từ thì không khỏi sửng sốt.

Phải nói Bạch Ngọc Tiên Từ đã làm cho chàng và Bạch Thái Tiên Hồ tốn không ít công phu và thời gian để truy tìm. Không ngờ, giờ đây, nàng ta lại trở thành hộ vệ cung chủ của Vạn Hoa Cung.

Quần nữ nghe xong đều hết sức vui mừng. Tiếng vỗ tay liên tiếp nổi lên.

Lý Ngọc Uyển khuôn mặt rạng rỡ, giơ tay hai tay lên nói:

- Khoan đã! Nô gia có việc muốn lưu ý chư vị. Đó là hiện nay chúng ta đã có tướng công. Việc duy trì hậu duệ cho Bôn cung là hết sức quan trọng. Vì vậy, phạm là người của Bôn cung, từ chức vụ Đường chủ trở lên đều phải đến cho Tướng công phát lạc.

Toàn trường lập tức chấn động. Các nữ nhân liên tiếp quay sang nhìn ngắm La Linh. Có vẻ cả bọn đều đang muốn thăm định lại tư cách trượng phu của chàng.

Lý Ngọc Uyển mỉm cười đưa tay chỉ một vòng rồi nói với La Linh.

- Tướng công! Thiếp xin giới thiệu cho chàng. Phía bên phải đây là ngũ đại đường chủ bao gồm cả nội đường và ngoại đường là các cô nương Thiếu Cung Đơn, Vạn Ngọc Tình, Tiêu Thanh Thanh, Thượng Quan Hân và Hạnh Gia Linh.

Còn phía bên trái đó là Ngọc Linh San, Hồng Gia Bình, Tiểu Phụng Cô, Hồ Lăng Ba cùng giữ chức tứ đại hộ pháp.

Hai vị cô nương đứng phía sau thiếp là Mạn Surong Surong và Bạch Ngọc Tiên Từ.

Toàn bộ các cô nương đây kể cả thiếp đều được xem là nương tử của chàng.

La Linh thấy nàng ta tự tiện sắp đặt. Xem chàng giống như một công cụ truyền giống để phục vụ cho mục đích riêng của Vạn Hoa Cung thì hết sức giận dữ. Chàng đứng lên định cự tuyệt thì bỗng nghe tiếng vo ve bên tai.

- La công tử! Thiếp là Mạn Surong Surong đây. Chàng hãy bình tĩnh đừng có nóng giận. Mọi chuyện hãy để sau khi thiếp tìm được giải được cho chàng rồi hãy tính.

Lý Ngọc Uyển nhìn thấy La Linh đứng dậy liền cười hỏi:

- Tướng công, chàng có việc gì?

La Linh thấy mặt Lý Ngọc Uyển vừa cười vừa hỏi mình thì càng tức giận. Nếu không vì lời truyền âm nhập mật vừa rồi của Mạn Surong Surong thì chàng sẽ nổi xung lên rồi muốn ra sao thì ra.

Nhưng lúc này chàng đành gắng gượng nở nụ cười gượng gạo nói:

- Tại hạ chẳng qua định đứng lên cảm tạ Cung chủ đã hậu ái quá đấy thôi.

Lý Ngọc Uyển chợt cười lên khanh khách rồi nói:

- La tướng công quá khen. Chàng xem xem hôm nay ở đây chàng đã chọn được ai nào?

La Linh kinh hãi không ngờ cô nàng này lại nhanh nhẩu như vậy. Rõ là nàng ta muốn làm khó cho chàng rồi.

Lý Ngọc Uyển thấy chàng lúng túng thì bật cười khúc khích lại nói tiếp:

- Hôm nay chàng chọn ai cũng được, nhưng tuyệt đối không được chọn Mạn tử tỷ. Đêm qua hai người đã tung bồng với nhau lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: [Hậu Cuồng Long Chưởng] La Linh và song nữ

La Linh bối rối không biết làm sao. Đột nhiên mắt chàng nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp đứng ở phía sau Lý Ngọc Uyển liền đưa tay chỉ rồi nói:

- Tại hạ xin được chọn cô nương kia.

Toàn bộ các cô nương đều không khỏi để mắt nhìn. Người được La Linh chọn chẳng phải ai khác hơn chính là Bạch Ngọc Tiên Nữ - hộ vệ mới của Cung chủ.

Vừa nghe La Linh tuyên bố, đôi mắt Lý Ngọc Uyển đột nhiên loé lên nét giận dữ và ganh tỵ. Nàng ta nghĩ rằng mình xinh đẹp nhất ắt sẽ được La Linh chọn lựa đầu tiên. Chẳng ngờ người được chàng chọn lại là một cô ả mặt mày suốt ngày cứ như đưa đám, chẳng chút sinh khí.

Lúc này, khuôn mặt của Bạch Ngọc Tiên Từ đã trở nên đỏ bừng. Nàng nhìn La Linh một thoáng rồi cúi gằm mặt xuống không nói tiếng nào.

Bọn thiếu nữ cũng không ít những người tỏ ý khó chịu hay ghen tị. Tuy nhiên, điều này chỉ thoáng qua rất nhanh.

Rồi sau đó là tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Lý Ngọc Uyển ra vẻ quan tâm quay sang nói với Bạch Ngọc Tiên Từ:

- Lãnh muội mau đưa tướng công về ph*ng đi. Bây giờ cho đến hết đêm nay, chàng là người của muội rồi.

Các vị cô nương nghe thấy đều cất tiếng cười khúc khích. Họ mạnh ai nấy đều rút về chỗ ở của mình.

Bạch Ngọc Tiên Từ Lãnh Băng (tên này do Lý Ngọc Uyển tự đặt cho nàng vì khuôn mặt Bạch Ngọc Tiên Từ lúc nào cũng lạnh băng băng) khẽ cúi chào Lý Ngọc Uyển rồi vội vàng bước ra khỏi ph*ng. La Linh thấy nàng ta đi ra một mạch mà chẳng nhìn chàng lấy một lần thì không hiểu ra sao cả vội vàng bước theo.

Hai người đi một lúc thì đến trước một tiểu trúc nhỏ nhắn. Bạch Ngọc Tiên Từ vừa bước vào ph*ng thì Bảo Nhi, Bảo Ngọc đã chạy ủa ra la lớn:

- Cô nương đã về!

Nhưng cả hai đều không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy La Linh đứng đằng sau Bạch Ngọc Tiên Tử liền áp ứng kêu lớn:

- Cô nương! Cô nương...sao... sao y lại đến đây?

Bạch Ngọc Tiên Tử mặt ửng đỏ lên quát khẽ:

- Hai người còn nhỏ biết gì? Mau vào trong pha cho ta một bình trà nóng để ta mời khách.

Rồi nhìn theo hai đứa nhỏ đi khuất nàng mới thở dài quay đầu nhìn La Linh:

- Bây giờ ta phải gọi người là gì đây?

La Linh thấy mặt nàng ửng đỏ, hình dung tiểu tuy, nét tươi xuân ngày đầu tiên hai người gặp nhau nay còn đâu. Bất giác chàng thở dài xót xa cho nàng.

La Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thanh Hà muội! Từ khi muội bỏ đi, ta và sư phụ muội vô cùng lo lắng. Chúng ta đã bỏ rất nhiều công sức mà không tìm ra nơi hạ lạc của muội. Không ngờ, muội lại ở nơi này.

Bạch Ngọc Tiên Tử hai mắt đỏ ngầu. Nàng cảm thấy tình quân ở đây mà sao xa cách ngàn trùng. Làm sao hai người có thể kết hợp với nhau một khi chàng lại là trưởng phụ của chính sư phụ nàng. Bạch Ngọc Tiên Tử càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt nói:

- Ta và huynh, chúng ta không có duyên phận. Hai người còn tìm ta làm gì?

La Linh thấy nàng sầu khổ như vậy thì không nén được xúc động. Chàng bước vội đến ôm nàng vào lòng rồi an ủi:

- Thanh Hà muội, là ta sai! Muội hãy tha thứ cho ta. Có điều, sư phụ muội cũng đã biết chuyện giữa chúng ta rồi.

Bạch Ngọc Tiên Tử kinh hãi đưa tay quạt nước mắt:

- Chàng nói sao! Là chàng kể chuyện của chàng và thiếp ra ư?

La Linh lắc đầu nói:

- Không phải! Đó là do sư phụ muội căn cứ vào vết thương của muội mà đoán ra.

Bạch Ngọc Tiên Tử run rẩy ở trong vòng tay La Linh ngập ngừng một lúc mới nói được mấy từ đứt đoạn:

- Phải! Phải rồi!

La Linh thấy nàng xúc động quá liền ôm chặt hơn thân hình mềm mại thon thả của nàng. Chàng khẽ thì thầm:

- Nàng có biết không? Sao khi nàng bỏ đi. Sư phụ nàng và các vị cô cô đều đã đồng lòng tha thứ cho nàng. Họ đã đồng ý nhận nàng làm tiểu thiếp cho ta.

Bạch Ngọc Tiên Tử nghe xong liền chấn động toàn thân. Nàng không tin vào tai mình nữa liền ngừng mặt lên nhìn La Linh hỏi:

- Chàng... chàng... nói thật không?

La Linh trù mến nhìn sâu vào mắt nàng nói thật kiên quyết:

- Ta làm sao dám dối nàng.

Bạch Ngọc Tiên Tử ngẩn ngơ một lúc rồi đột nhiên nàng oà lên khóc nước mắt.

La Linh thấy nàng khóc lóc như vậy không khỏi cuống quýt cả lên:

- Nàng... nàng.. làm sao lại khổ vậy?

Bạch Ngọc Tiên Tử không quan tâm, nàng lại càng khóc dữ hơn. Nàng khóc một hồi rồi mới chịu ngừng lại, ngược mặt lên nhìn La Linh nhòa miệng cười.

La Linh thấy nàng thần thái như vậy thì vừa ngạc nhiên, vừa cảm động. Chàng tuy không hiểu đầy đủ lý do tại sao nàng vừa khóc vừa cười, nhưng chàng cũng hiểu đại khái nguyên nhân của việc này là do Bạch Ngọc Tiên Tử quá vui sướng mà nên.

Bạch Ngọc Tiên Từ quả là do quá vui sướng. Nàng cảm thấy mỗi ưu tư bấy lâu đè nặng vào hồn bấy giờ đã được cởi bỏ. Tâm tình người xuân nữ rào rạt niềm vui khó nói lên lời.

Bản thân nàng giờ đây lại được La Linh ôm gọn vào lòng. Cái cảm giác tình yêu ngây ngất đó khiến nàng khó thể nào quên được trong cuộc đời này.

Hai người ôm chặt lấy nhau, lại nữa lúc này y phục của họ thật mong manh. Điều đó khiến cho cả hai có chút gì đó mê mê man man hết sức vi diệu.

Con c*c của La Linh vốn dĩ chỉ được che đậy một cái sơ sài bởi một thứ vải mềm. Trong khi đó, cái l. của Bạch Ngọc Tiên Từ lại ở sát ngay gần đó. Âm khí miên man, âm dương cọ quẹt. Con c*c chẳng khác nào như cá gặp nước, lửa gần rơm. Tức thì sùng cồ lên đâm thẳng nhắm vào cái l. mà áp tới.

Bạch Ngọc Tiên Từ lúc này thì có khác gì như kẻ đói khát lâu ngày. Nàng ở trong lòng La Linh mới chỉ một lúc mà dục tính đã bốc lên rồi. Tâm tình nữ nhân đã được cởi mở chẳng khác gì như hồ xổng chuồng. Nàng ôm ghì lấy La Linh mà hôn thắm thiết lên mắt lên môi. Còn bản thân cái l. nàng đã ra đầy khí ướt nhẹp ngay ở bên dưới.

Bạch Ngọc Tiên Từ cả tới cả lui cái l. đâm nước lên phía trên con c*c khiến cho con c*c đã cứng lại càng cứng hơn.

Hoá ra do y phục nữ nhân trong Vạn Hoa Cung quá mát mẻ. Phần hạ thể của Bạch Ngọc Tiên Nữ cũng chỉ được che đậy bởi một thứ vải mỏng dính và nhỏ xíu. Giờ đây c*c l. cọ vào nhau, cảm giác chẳng khác nào họ đang lỗ thê, trần truồng vậy.

La Linh lúc này dục tính đã bùng bùng. Chàng một tay ôm giữ lấy thân hình êm mềm của người thiếu nữ. Tay còn lại chàng nhanh chóng mò vào trong bóp vuốt một bên trái đào tiên.

Hai người ôm chặt nhau cứ xà xạc xà xạc một cách hết sức say đắm. Họ dường như quên hẳn phía trong căn nhà vẫn còn có hai cô bé Bảo Nhi và Bảo Ngọc.

Phần Bảo Nhi và Bảo Ngọc không phải là không thấy, không biết. Cái cảnh tượng hai người cứ ôm chặt lấy nhau, hôn hít, sờ mó rồi cạ l. cạ c*c vào nhau đâu phải là lạ đối họ. Có điều, chúng ngạc nhiên bởi chúng biết Bạch Ngọc Tiên Từ vốn dĩ thường hay lạnh lùng cô độc và buồn bã. Nàng ta chẳng khi nào tham gia vào những chuyện nam nữ lăng nhăng như vậy bao giờ.

Bảo Nhi đứng nhìn một lúc rồi quay ra nói nhỏ vào tai Bảo Ngọc:

-Bạch cô nương ắt là đã chấm công từ gia làm tướng công rồi. Chúng ta hãy đi chỗ khác thôi.

Bảo Ngọc thì ngược lại đang ngờ ngẩn nhìn hai người đến xuất thần. Vốn dĩ trong lòng nó không khỏi có chút gì đó khao khát. Hai vú của Bảo Ngọc tuy bấy giờ hãy còn nhỏ nhưng lúc này lại cương cứng lên làm cho nó cảm thấy hơi tức tức khó chịu. Bảo Ngọc lúc này tâm hồn còn đang bay bổng thì làm sao mà nghe ra lời tỷ tỷ của nó nói gì.

Bảo Nhi thấy em không nói, cũng không cử động thì liền kéo tay Bảo Ngọc một cái. Bảo Ngọc giật mình quay đầu lại.

Bảo Nhi nói khẽ vào tai cô nhỏ vài câu rồi hai người theo lối cửa sau đi mất.

Lúc này, ở trong ph*ng, La Linh và Bạch Ngọc Tiên Từ đã bị lửa dâm dục lần ắt đến không còn lý trí nữa rồi. Hai người thay nhau lột bỏ y phục rồi vút đây ra nền nhà.

Bạch Ngọc Tiên Từ khuôn mặt đỏ bừng đưa tay mân mê con c*c cứng ngắt của người yêu. Nàng âu yếm liếc La Linh rồi cười khẽ:

- Tướng công có con c*c tốt quá. Thiếp vừa nhìn đã thấy mê rồi.

La Linh thấy nàng nung niu con c*c của mình thì cảm thấy ngây ngất. Chàng nhận thấy bàn tay nữ nhân vừa ấm vừa mềm, sờ vào con c*c làm chàng sướng tê mê.

Lại nữa bản thân con người Bạch Ngọc Tiên Từ cũng tuyệt đẹp. Làn da nàng trắng mịn, eo thon, mông nở, vú to. Thật đúng là một vưu vật chốn dương gian. La Linh không khỏi thâm so sánh nàng với Tiêu Sơn Thần Nữ thì thấy hai người đúng là kẻ tám lạng người nửa cân khó thể nào biết ai hơn ai được.

Mà cũng lạ. Bề ngoài khi Bạch Ngọc Tiên Từ mặc y phục thì thân hình nàng ta cũng thon nhỏ, gọn gàng. Thế nhưng khi y phục đã bị lột bỏ thì bên trong mới lộ rõ những đường cong huyền ảo khó có ai bằng.

Bạch Ngọc Tiên Từ bấy giờ đã quá ***. Nàng ra sức sục c*c La Linh một thôi một hồi đến khi nó trở nên cứng nhắc mới chịu nhảy lên ôm chặt lấy cổ La Linh nói trong hơi thở gấp rút:

- Tướng công. Thiếp muốn chàng ** thiếp ngay lúc này.

La Linh ôm lấy người ngọc khẽ nâng nàng lên trong khi đó bàn tay của Bạch Ngọc Tiên Từ thò xuống túm lấy con c*c đang cứng ngắt nhét nó vào l. nàng.

Cảm giác ngây ngất bắt đầu lan toả. Bạch Ngọc Tiên Từ hạ dần cái l. của nàng xuống.

Bấy giờ l. của Bạch Ngọc Tiên Từ đã ra đầy khí. Vì thế con c*c của La Linh chui tọt vào l. nàng dễ dàng hơn nhiều so với xưa khi hai người ** nhau nơi

nhà hoang.

Bạch Ngọc Tiên Từ khẽ lim dim đôi mắt. Nàng cảm giác thấy sự nóng ẩm từ từ lan ra, chạy khắp châu thân mình.

Đã lâu lắm rồi từ lúc bị mất trinh, bây giờ Bạch Ngọc Tiên Từ mới có lại cảm giác ngút ngàn hoan lạc như thế này.

c*c của La Linh đã nằm gọn trong cái l. nóng ẩm và đã rất *** của nàng.

Bạch Ngọc Tiên Từ vừa thở hổn hển vừa nhấp nhô thân hình lên xuống một cái khoái chí. Toàn thân nàng đều như căng ra với tất cả sức lực tích tụ dồn dập trong cuộc truy hoan.

Hai người đều khoái sướng la hét vang nhà. Tiếng l. c*c đập liên tiếp vào nhau phành phạch không ngừng. Hai người chìm đắm trong cơn mê cuồng tưởng chừng không bao giờ dứt đoạn.

Nhưng rồi sự cuồng loạn kéo theo những khoái cảm càng lúc càng tăng dần trong cơ thể họ. Bạch Ngọc Tiên Từ chịu không nổi rú lên trong cơn khoái sướng cùng cực. Nàng ôm chặt lấy cổ La Linh mà thở hồng hộc. Cái l. nàng co giật liên hồi và xuất khí ra ào ạt.

La Linh biết mỹ nhân đã chịu không rồi. Vì vậy, ngay khi Bạch Ngọc Tiên Từ rú lên ôm chặt lấy chàng thì chàng đã không chần chừ đâm mạnh c*c mình vào l. nàng nọ thêm vài cái nữa rồi mới chịu ngưng.

Lúc này cơn c*c đã phỏng lên rất to, ma sát ra vào với cái l. đang run rẩy xít khí. Từ thân c*c từng dòng tinh dịch ào ạt theo đầu khấu xít mạnh ra chui tọt vào tận cùng trong l. mỹ nhân.

Toàn thân hai người rã rời lâng lâng, ôm chặt lấy nhau đổ gục xuống nền sàn trong cơn mê đắm của giấc vụ sơn vừa kết thúc.

Nửa đêm, La Linh choàng tỉnh dậy bởi một cảm giác lạ. Chàng phát hiện ra một thân hình mỹ nhân lả tả đang ra sức bóp vuốt và sục cơn c*c của chàng. La Linh ban đầu còn tưởng đó chính là Bạch Ngọc Tiên Từ.

Nhưng khi chàng nhìn lại thì thấy Bạch Ngọc Tiên Từ vẫn còn đang mê mết trong giấc ngủ say nồng ở cạnh bên chàng. La Linh đang kinh ngạc thì bất đồ mỹ nhân nọ choàng tay lên ôm chặt lấy chàng. Mùi thơm da thịt nữ nhân xộc vào mũi chàng cùng với cảm giác hai quả tuyết lê áp sát vào ngực khiến chàng cảm thấy dục tính bùng dậy.

Nữ nhân áp đầu vào ngực chàng, miệng không ngừng bật lên tiếng rên rỉ của một cơn c*c đang cần cơn đực. Mái tóc nàng áp lên mũi chàng khiến cho La Linh vừa cảm thấy thân quen, vừa cảm thấy mê mẩn say đắm.

La Linh nhận rõ thân hình mỹ nhân hết sức quyến rũ, có thể không kém gì thân hình của Bạch Ngọc Tiên Từ chút nào. Mùi thơm và cảm giác hạ thể của nàng cạ vào cơn c*c khiến cơn lộn lộn trong chàng bùng phát dữ dội.

Mà không chỉ có một mình chàng động dục. Bản thân mỹ nhân còn có vẻ như cuồng loạn hơn chàng nhiều.

Mỹ nhân thò tay nắm lấy cơn c*c đang cứng ngắt rồi cắm vào l..

Cái l. đã rỉ đầy dâm thủy chẳng biết tự bao giờ. Vì vậy, cơn c*c của La Linh chui vào dễ dàng hơn nhiều.

La Linh vừa sướng vừa kinh ngạc. Chàng nhận thấy cái l. của mỹ nhân này cũng co bóp chẳng kém gì l. của Bạch Ngọc Tiên Từ vì nó rất hẹp.

Cơn c*c của chàng bị cái l. ngấu nghiến lấy không ngừng khiến cho chàng thấy sướng vô cùng.

Lần đầu tiên, La Linh mới bị một mỹ nhân chủ động tấn công như vậy. Thật là không thể tin được một nữ nhân lại dám tự tiện đến dâng l. mình cho chàng ** một cách sáng khoái tung bừng như vậy.

Lúc này mỹ nhân đã ngồi dậy và bắt đầu nhưong người phi nước đại. Mái tóc nàng tung bay theo gió và lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp không thể tưởng được.

La Linh vừa ** vừa ngắm nhìn thân hình tuyệt mỹ với hai cặp vú tròn căng, trắng ngần phía trước mặt. Khi khuôn mặt nữ nhân nọ chợt hiện ra sau mái tóc thì chàng bất thần kinh ngạc há hốc mồm.

Hoá ra mỹ nhân đang ** chàng chính là Huyết sát nữ Mạn Sương Sương và cũng chính là Bang chủ Huyết sa bang và bây giờ là một trong Song sát tiên tử của Vạn Hoa Cung.

Nhưng mà, khuôn mặt của Mạn Sương Sương không lộ vẻ gì nhận ra chàng cả. Nàng nọ chỉ ra sức vui đập cơn c*c của chàng ở trong l. nàng mà thôi.

Cái l. mỹ nhân cứ hết kéo ra lại thu vào, ra sức bóp chặt lấy cơn c*c của chàng khiến La Linh sướng không thể tả.

La Linh cảm thấy cái miệng nàng liên tục hạ xuống thân mình làm phát ra những âm thanh bùm bụp hết sức gợi dục.

La Linh chợt nhớ ra trong mình mỹ nhân vẫn còn chứa dục được của lão thâm thần. Chàng hiểu ra lý do tại sao mỹ nhân lại điên cuồng ái ân đến vậy.

Nhưng mà Bạch Ngọc Tiên Tử thì không hề biết. Âm thanh của cuộc giao hoan đã khiến nàng tỉnh dậy. Nàng phát giác ra một mỹ nhân lạ đang hi hục ** c*c La Linh thì hết sức tức giận.

Bạch Ngọc Tiên Tử tức thì chồm người dậy vung tay đánh thẳng ra một chưởng ngay vào trước ngực nữ nhân.

Âm thanh của chưởng phong cùng với tiếng rú thất thanh của Mạn Surong Surong khiến La Linh kinh hãi.

Chàng thấy Mạn Surong Surong bị đánh ngã thì vội chồm dậy.

Lúc này Bạch Ngọc Tiên Tử cũng đã lại gần chỗ nữ nhân nọ rồi.

Thì ra đây chính là thiếu nữ Mạn Surong Surong, người bạn mới quen của nàng.

La Linh sợ Bạch Ngọc Tiên Tử giết chết Mạn Surong Surong nên vội chạy lại kêu khê:

- Nương tử, chớ làm bừa!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: [Hậu Cuồng Long Chưởng]

Bạch Ngọc Tiên Tử quay lại nhìn La Linh. Rồi nàng nhìn sang Mạn Surong Surong đang nằm bất động dưới đất. Nàng vừa ghen lại vừa cảm thấy bối rối.

Nàng ghen vì thấy La Linh bên vực cho nữ nhân kia. Phải chăng chàng cũng đã có tình cảm với nàng ta.

Nàng bối rối bởi vì đối với Mạn Surong Surong nàng không hề có thù oán. Vậy mà nàng lại ra tay quá mạnh khiến cho nàng ta thọ thương đến bất tỉnh nhân sự.

La Linh vội cúi xuống đỡ Mạn Surong Surong trở dậy.

Chàng nhìn thấy mặt nàng tái xanh, miệng rỉ máu thì biết rằng nàng nọ đã thọ thương cực trọng.

La Linh bất giác cảm thấy thương nàng vô hạn.

Chàng quay sang nhìn mặt Bạch Ngọc Tiên Tử miệng nói:

- Nàng mau vận công chữa trị cho nàng ta đi.

Bạch Ngọc Tiên Tử thấy tướng công yêu thương nữ nhân như vậy thì không khỏi hờn ghen nổi dậy. Làm sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi chàng lại có thể chung đ.ng với người con gái khác như thế.

La Linh thấy Bạch Ngọc Tiên Tử cứ đứng lặng câm thì thở dài ai oán nói:

- Nương tử! Nàng định để ta phải trở thành kẻ dâm nhân trong mắt thiên hạ sao? Cô nương này đã trúng phải độc thủ của lão dâm thần nên mới hành động quái dị như vừa rồi. Nàng ta lúc trước đã bị huynh cướp mất trinh tiết trong đại sảnh đường Vạn Hoa Cung. Riêng mỗi việc đó đã khiến huynh áy náy không phút nào yên. Giờ đây, muội lại ra tay đánh nàng ta bị thương nặng đến suýt mất mạng như vậy. Chẳng lẽ huynh còn có thể yên tâm mà sống trên đời hay sao?

Bạch Ngọc Tiên Tử không ngờ mọi chuyện lại rắc rối đến thế. Nàng cứ nghĩ nữ nhân này đã ra tay cướp chồng mình thì phải đánh cho ả biết tay mới được. Nào ngờ đâu mọi sự lại không hề như nàng nghĩ. Nữ nhân này cũng thật đáng thương.

Bạch Ngọc Tiên Tử vội chạy vào trong nhà lấy ra một bình ngọc nhỏ. Nàng cho bệnh nhân uống rồi bắt đầu ra tay trị thương cho Mạn Surong Surong.

La Linh bồi toàn thân vô lực. Nội công chàng bị thất tán vì trúng nhằm độc thủ của Cung chủ Vạn Hoa Cung nên không thể điều nguyên vận khí chữa trị cho bệnh nhân. Chàng đành đứng nhìn Bạch Ngọc Tiên Tử đang ra sức truyền khí công vào trong người Mạn Surong Surong.

Hai người thiếu nữ ngồi cạnh nhau, toàn thân bất động. Da thịt họ trắng mịn màng và cặp nhũ phong nhô lên cao vút nhìn thật thích mắt.

La Linh ban đầu còn lo lắng. Nhưng khi chàng nhìn họ một lúc thì dục tính lại trào dâng. Có thể nói hai nàng nọ mới đẹp làm sao. Chàng để ý ngắm nhìn họ mà không khỏi ngây ngất trong lòng.

La Linh nhận thấy Bạch Ngọc Tiên Tử ngồi cao hơn Mạn Surong Surong một chút. Nhưng thân hình nàng lại có vẻ không được tròn trịa như Mạn Surong

Sương. Đặc biệt là ở hạ thể, lông l. của Mạn Sương Sương nhiều hơn nương tử của chàng nhiều.

La Linh đã nghe nói l. mỹ nhân nào có lông nhiều thì mỹ nhân đó rất mạnh mẽ trong chuyện ph*ng the, không hiểu việc này có đúng không.

La Linh vừa nghĩ băng quơ vừa ngắm nghía thân hình trần truồng của hai mỹ nhân. Lúc này con c*c chàng đã phồng lên cứng ngắt. La Linh kìm không nổi từ tiến sát lại hai nàng.

Bấy giờ thân hình của hai mỹ nhân đã rất gần chàng rồi. La Linh cảm nhận được mùi thơm da thịt của họ thoang thoang vào mũi khiến chàng càng lúc càng *** c*c.

Không hiểu tại sao tự dưng chàng chợt có ý nghĩ so sánh ngò ngò.

Chàng muốn biết xem giữa hai nàng này ai thơm hơn ai.

La Linh nghĩ sao làm vậy.

Chàng đưa mũi rà rà lên thân ngọc của Bạch Ngọc Tiên Tử trước. Sau đó chàng lại rà mũi vào thân hình bất động của Mạn Sương Sương.

Hoá ra thân hình hai mỹ nhân đều có một mùi đặc trưng hết sức lôi cuốn.

La Linh không phân biệt được giữa hai nàng ai có mùi thơm hơn nữa.

Có lẽ cả hai đều có mùi vị rất tuyệt. Chẳng vậy mà con c*c chàng *** lên thấy rõ khi mũi chàng hít phải mùi thơm da thịt của hai nàng.

Bất ngờ, Bạch Ngọc Tiên Tử khẽ thở phò một tiếng rồi từ từ buông tay ra khỏi thân hình Mạn Sương Sương.

Khuôn mặt nàng đã lấm thắm mồ hôi dù là đang giữa đêm khuya.

La Linh thấy nương tử mệt mỏi như vậy không khỏi thương xót vội ôm nàng vào lòng.

Không ngờ vì con c*c của La Linh đang cứng ngắt nên hạ thể Bạch Ngọc Tiên Tử bị chạm vào khiến nàng giật nảy mình.

Thì ra, do Bạch Ngọc Tiên Tử đang ngồi dưới đất lại bị La Linh từ phía sau ôm lấy kéo lên. Thế là con c*c từ phía sau như mũi dùi cui đâm thẳng vào khe l. nàng.

Tuy là trong lúc bất ngờ và l. nàng cũng không mở rộng. Nhưng cái quẹt khá mạnh và chính xác vào ngay khe đào nguyên khiến cho Bạch Ngọc Tiên Tử cảm thấy l. mình tê tái vì sướng.

La Linh lần đầu tiên phát hiện ra con c*c chàng có thể đâm vào l. nữ nhân từ phía đằng sau. Chàng hứng chí vội lùi mông lại rồi lại đâm con c*c cứng ngắt của mình về phía trước ngay chỗ cái l. đang hé lộ.

Tất nhiên, lần này cũng chỉ như lần trước. c*c l. cạ quẹt vào nhau chỉ làm cho La Linh đã *** lại càng *** thêm mà thôi.

La Linh thấy vậy chịu không nổi liền ban hai chân mỹ nhân ra rồi cầm con c*c cắm thẳng vào l. mỹ nhân ngay từ phía sau.

Thân hình Bạch Ngọc Tiên Tử bị chàng đẩy chúi về phía trước. Nàng hốt hoảng vội gồng mình lấy tấn nhưng không kịp liền ngã lăn ra đất.

Bạch Ngọc Tiên Tử bị ngã đau tức mình kêu lớn:

- Tướng công làm trò gì vậy?

La Linh thấy vì mình mà nàng nọ bị ngã đau thì xấu hổ lúng túng không biết nói gì.

Bạch Ngọc Tiên Tử chẳng qua vì ngã đau quá mà la lên như vậy thôi. Chứ lúc này tuy là bị một phát ngã đau, nhưng cái l. nàng cũng đã cảm nhận được một lần con c*c của La Linh đâm ngập l. nàng.

Phần về Mạn Sương Sương ngồi yên dưới đất nhưng những chuyện xảy ra giữa La Linh và Bạch Ngọc Tiên Tử nàng đều nghe thấy hết thảy. Nàng hé mắt thấy Bạch Ngọc Tiên Tử bị La Linh đẩy ngã xuống đất trong khi con c*c của chàng còn đang sừng sững chinh thắng ra ngoài như thế kia thì đủ biết chàng ta đang *** c*c lắm rồi.

Mạn Sương Sương tuy rằng đã hoạt động được tay chân nhưng lại xấu hổ không dám cử động.

Một lẽ là nếu nàng động dậy thì La Linh và Bạch Ngọc Tiên Tử sẽ biết rằng nàng đã tỉnh.

Mà lúc này toàn thân nàng đang lơ lửng trần truồng thì làm sao tiện để gặp La Linh. Huống chi lúc vừa qua nàng đã chủ động chung đ.ng cùng chàng. Tuy nhiên, có thể biện bạch là do nàng bị trúng phải đâm được. Nhưng một thiếu nữ lại chủ động đi tìm nam nhân rồi ** chàng tung bừng như vậy thì xấu hổ chết được.

Hơn nữa nàng vẫn chưa hiểu được tình cảm của La Linh đối với nàng. Cho dù bây giờ trình tiết của nàng đã bị La Linh lấy mất. Nhưng nàng cũng không thể nào vì thế mà đi van cầu tình yêu của kẻ khác. Mặc dù đối với La Linh nàng đã yêu chàng ngay từ khi hai người lần đầu gặp gỡ.

La Linh và Bạch Ngọc Tiên Từ đã lại làm lành với nhau. Hai người không ngờ Mạn Surong Surong đã tỉnh nên ngồi cạnh nàng một khoảng không xa đợi nàng tỉnh dậy.

Bạch Ngọc Tiên Từ hỏi khẽ:

- Tướng công! Tại sao chàng và Mạn cô nương lại lạc đến đây? Còn sư phụ của muội đâu?

La Linh một tay ôm lấy người nàng miệng kể:

- Ta và sư phụ nàng lạc nhau. Mạn cô nương bị trúng độc chất dâm tình của lão Hồng diện dâm thần. Vì thế trong lúc tìm đường tạm trú ta lạc đến nơi này.

Bạch Ngọc Tiên Từ thờ dãi:

- Vạn Hoa Cung là một nơi bí ẩn, có vào mà không có ra. Từ trước đến nay chưa từng có cao thủ nào thoát khỏi Vạn Hoa Cung. Chàng đã lỡ lọt vào đây thì khó lòng mà thoát được. Chúng ta chắc rằng sẽ mãi mãi chôn chân ở chỗ này thôi.

La Linh nghe vậy chợt nghĩ Bạch Ngọc Tiên Từ đến đây trước chàng ắt là đã biết rõ nội tình ở đây nên liền hạ giọng hỏi:

- Nàng ở đây có biết cách nào phục hồi công lực cho ta không?

Bạch Ngọc Tiên Từ lắc đầu:

- Tướng công không biết. Việc giải tán độc công là bí truyền của chương môn nhân. Chỉ có cung chủ mới biết cách giải độc. Vì vậy, các nam nhân vào đây người nào cũng vô phương chống đối trước uy lực của họ.

La Linh nghe vậy không khỏi nản lòng. Tuy nhiên, chàng vẫn còn chút hy vọng vì chàng được tự do sẽ từ từ tìm ra cách giải quyết.

Lúc này Bạch Ngọc Tiên Từ chợt đưa mắt nhìn thân hình bất động của Mạn Surong Surong rồi quay sang La Linh hỏi:

- Chàng định làm gì với Mạn cô nương? Cô ấy đã hiến thân cho chàng rồi!

La Linh vốn vẫn canh cánh trong lòng vì việc này. Chàng không ngờ Bạch Ngọc Tiên Từ đột nhiên hỏi thẳng như vậy nên không khỏi lúng túng. La Linh suy nghĩ giây lát rồi thờ dãi nói:

- Mạn cô nương bị trúng dâm độc, rồi hiến thân mình cho huynh. Tuy huynh không phải có ý chiếm đoạt nàng. Nhưng bản thân nàng đã là người của huynh rồi. Vì thế, huynh nghĩ, nếu mai này chúng ta thoát khỏi tai kiếp. Huynh sẽ đưa nàng về ra mắt các nương tử ở Cửu Thiên Sơn.

Bạch Ngọc Tiên Từ cười khẽ:

- La tướng công tính toán thật là toàn vẹn. Thế nhưng chàng có biết sắp tới đây sẽ có bao nhiêu nữ nhân còn trinh đến với chàng không. Chẳng lẽ cứ mỗi lần chàng ái ân, chung đ.ng với ai lại buộc phải lấy người đó. Nếu mà vậy thiếp e rằng chẳng mấy chốc chàng sẽ là trượng phu của cả Vạn Hoa Cung này.

La Linh không ngờ Bạch Ngọc Tiên Từ lại đưa ra lý luận như vậy. Chàng ngượng ngùng không biết phải đối đáp như thế nào.

Bạch Ngọc Tiên Từ khẽ cười thành tiếng rồi lại lên giọng:

- Chàng không biết các vị cô nương trong Vạn Hoa Cung hầu hết đều là gái trinh. Chỉ có một ít được chung đ.ng với nam nhân để làm vui cho các vị cô nương và cung chủ thưởng lãm. Hiện nay, trong tất cả các cô nương ở Vạn Hoa Cung đều mong muốn được chàng để mất tới. Nếu chàng ái ân với họ thì đó là một niềm vinh hạnh và cũng là nguồn hạnh phúc lớn nhất đối với một nữ nhân được thoả nguyện ái ân.

Do đó, nếu chàng không chuẩn bị tinh thần thì chỉ cần một chút sơ suất là chàng sẽ vướng phải lưới tình ngay. Lúc đó thì khó lòng mà gỡ được.

La Linh sững sờ nghe Bạch Ngọc Tiên Từ kể chuyện. Chàng nổi giận nói:

- Ta đâu phải là kẻ tham dâm, háo sắc. Nếu không vì công lực đã mất thì chẳng khi nào ta lại để họ coi thường thế này.

Bạch Ngọc Tiên Từ trong khi nói chuyện chợt phát giác ra Mạn Surong Surong đã tỉnh. Nàng rất thông minh nên sau một hồi suy luận lập tức tìm ra nguyên nhân lý do nữ nhân họ đã tỉnh rồi lại cố tình đối gạt hai người.

Nàng nghĩ rằng nàng họ đã giả vờ thì nàng và La Linh phải chọc cho nàng ta một phen mới xong.

Bạch Ngọc Tiên Từ nghĩ tới đó, liền chợt nhớ tới lúc vừa rồi đã bị La Linh chọc một phát vào l. từ phía sau liền nghĩ ra một cách hết sức lý thú.

La Linh nghe Bạch Ngọc Tiên Từ thì thảo kẻ rõ cách của nàng thì không khỏi khoái chí bật cười. Không những vậy khi nghe xong con c*c chàng cũng đã thấy *** ** lên rồi.

Hai người tiến lại gần chỗ ngồi của Mạn Surong Surong rồi giả cách nói chuyện cùng nhau.

Bạch Ngọc Tiên Từ đưa ra ý kiến là diu nàng nọ vào giường để tĩnh dưỡng vì ở ngoài này khá lạnh.

Tất nhiên La Linh phải đồng ý.

Hai người nháy mắt với nhau rồi Bạch Ngọc Tiên Từ cúi người công Mạn Surong Surong lên.

Hai người đi vào trong nhà.

Bạch Ngọc Tiên Từ công thiếu nữ đi đến một chiếc bàn đá. Nàng để nàng nọ áp mặt vào bàn, hai chân thông xuống chạm đất rồi quay sang gọi La Linh.

- Tướng công mau vào giữ giúp thiếp cô nương này cho khỏi ngã. Để thiếp đi dọn giường.

Rồi sau đó nàng quay người đi ngay.

Tất nhiên, Mạn Surong Surong dù muốn hay không cũng đành phải giả câm, giả điếc nằm im ở một tư thế bất động.

Nhưng mà Mạn Surong Surong có biết được đâu ở tư thế này cái l. nàng hiện lên rất rõ khi nhìn từ phía sau.

La Linh lúc này đã bước lại gần. Chàng không khỏi sửng người khi thấy cái l. đồ hồng của Mạn Surong Surong vẫn còn nhóp nhác đâm thụt dưới ánh nền lung linh.

Con c*c của chàng không ngờ đã trở nên cứng ngắt.

Chàng sục nhẹ c*c vào cái rồi khẽ kéo rộng hai chân người thiếu nữ ra.

Bản thân Mạn Surong Surong vì úp mặt xuống bàn nên không nhìn thấy cảnh tượng phía sau. Nàng có phần ngờ ngác không hiểu tại sao chàng nọ lại kéo chân nàng rộng ra làm gì.

Thế nhưng đến lúc con c*c của La Linh đâm lún l. nàng từ phía sau thì người thiếu nữ mới giật bắn lên.

Có điều nàng chẳng thể nào phản kháng được nữa. Cái l. nàng đã bị con c*c đâm thủng rồi.

La Linh vừa đâm con c*c vào l. nàng nọ liền ra sức thực mạnh. Chàng *** phát nào ra phát đó nhìn rất hùng tráng.

Mông người thiếu nữ va chạm mạnh với hạ thể chàng phát ra những tiếng phành phạch liên hồi.

Mạn Surong Surong bây giờ không còn gì khác là gồng người lên mà chịu. Con sường ban đầu còn có thể kiềm nén nhưng rồi mỗi lúc lại càng tăng cao khiến người thiếu nữ bật lên tiếng rên rỉ không ngừng.

Hai chân nàng đứng trụ bám chặt xuống đất để chịu những cú đập như trời giáng từ phía sau dộng lại. Rồi trong cơn hoan lạc cùng cực. Cái l. nàng từng chút từng chút hẩy hẩy về phía sau để đón lấy con c*c đang dộng tới.

Vì ** c*c sướng quá, toàn thân Mạn Surong Surong run lên bần bật với hạ thể đầm nước dịch khí do l. nàng chảy ra.

Mạn Surong Surong chợt bật rú khi con c*c đâm ngập lổ l. một phát sâu hoắm. Hai tay nàng tức thì vươn ra giữ chặt lấy thành bàn trong lúc cái l. đâm ngược về phía sau để nuốt con c*c vào sâu hơn nữa.

Lúc này, cơn khoái dục đã lên đến cao trào. Con c*c và cái l. đều đồng loạt xịt khí ra tung toé. Thân hình La Linh ngã ập lên tấm lưng thon thon của Mạn Surong Surong trong khi hai tay chàng vòng ra ôm chặt người nàng một cách thắm thiết.

Đêm hôm đó, Mạn Surong Surong đã hoàn toàn khuất phục, trở thành một nội thể hiển thực của chàng. Nàng theo chân Bạch Ngọc Tiên Từ vào ngủ chung giường với La Linh và Bạch Ngọc Tiên Từ. Hai người thiếu nữ và một nam nhân. Cảnh tượng phụng đảo loạn điên khỏi cần phải mô tả cũng có thể tưởng tượng ra được.

Hạnh phúc nhất là La Linh. Lần đầu tiên trong cuộc đời chàng được ái ân cùng một lúc với cả hai mỹ nhân. Mà hai nàng nọ ai nấy đều là những mỹ nhân tuyệt sắc và rất khuyến rừ. Vú l. của họ thực khiến cho chàng điên đảo thần hồn, mê man thần trí. Cuộc vui giữa ba người vì thế kéo dài đến tận lúc canh 5 mới chịu ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: [Hậu Cuồng Long Chưởng] Quân nữ tranh phu

Ánh hồng dương chiếu ánh sáng lên con đường mòn nhỏ hướng về phía tiểu trúc. Lúc này trời đã sáng rõ. Ngoài tiếng chim ríu rít gọi nhau dường như chẳng còn âm thanh nào khác.

Trên lối mòn nhỏ đó, một bóng người lững thững bước đi một cách từ tốn. Khuôn mặt chàng ta có vẻ không vui. Thần thái hết sức buồn bã.

Chàng trai này không ai khác chính là La Linh. Hôm nay, La Linh phải tới thực hiện nhiệm vụ truyền giống của chàng đối với nữ nhân trong cốc. Chàng thấy chuyện này thật là nhục nhã và chẳng có chút gì hứng thú. Đối với La Linh. Việc chàng có đến 5 thế tử đã là quá đủ. Chàng không thích đeo bồng và cũng không thích gần gũi với người mà mình không có tình cảm.

Ngoài lý do đó, bản thân chàng cũng cảm thấy có lỗi đối với những nương tử vắng mặt của chàng. Làm sao chàng có thể giải thích với họ về chuyện kỳ cục này.

La Linh vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ. Chàng nhớ lại lời nói của Bạch Ngọc Tiên Tử và Mạn Suong Suong dặn chàng phải hết sức bình tĩnh và không được nóng giận. Họ không cần biết chàng làm cách nào, nhưng cả hai đều không muốn thấy chàng bị thảm tử vì chống lại lệnh của Cung chủ. Dù sao, thấy chàng còn sống là họ mừng rồi, bất kể chàng có trở thành kẻ truyền giống hay không cũng vậy.

La Linh đi một lúc thì vượt ra khỏi phạm vi của rừng trúc. Chàng thấy một con đường rải đá rộng lớn đã hiện ra trước mặt.

La Linh đưa mắt nhìn ra phía xa thì thấy có một đám nữ nhân đang tụ tập cùng nhau ca hát, nhảy múa.

Chàng thấy trong đám người đó có một kẻ nam nhân cụt tay thân hình vạm vỡ đang bị các nữ nhân vây lại chọc ghẹo thì hết sức ngạc nhiên.

Chàng biết rõ trong sơn cốc làm gì có nam nhân trú ngụ nên bước lại gần để xem cho rõ.

Nam nhân cụt tay lúc này đang bị bọn nữ nhân quay cuồng cho đến chóng hết mặt mũi. Lão bị các nàng xô đẩy tới lui thì chịu không nổi liền ngã lăn ra dưới đất. Con c*c cứng ngắc chống thẳng lên trời. Bọn nữ nhân thấy thế thì đều cười ồ cả lên.

Đột nhiên, có kẻ phát hiện ra La Linh từ đằng xa. Thế là đám đông thiếu nữ liền nhón nháo lùi lại quay mặt nhìn.

La Linh thấy các nàng ai nấy đều vận y phục mong manh vô cùng kêu gọi. Hiện lên trước mắt chàng lúc này chỉ toàn là da thịt trắng trẻo, mịn màng và những khuôn ngực nữ nhân to nhỏ đủ cỡ đang được che đậy hết sức hờ hênh.

Khi chàng nhìn lại nam nhân cụt tay bị ngã lăn dưới đất thì ngó ra vì khuôn mặt gã khá quen thuộc. Gã chính là kẻ bại tướng Vô địch thần quyền không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong đám mỹ nhân này có cả Tiểu Quyên và Tiểu Phụng. Hai nàng thấy chàng đến gần thì hết sức vui mừng liền bước lại chào.

Theo lời Tiểu Phụng thì gã nam nhân cụt tay này bị bắt hơn chục ngày rồi. Gã đã bị mất hết công lực và được đem ra làm trò chơi cho các nàng tiêu khiển.

La Linh nhìn gã thấy toàn thân đều lở loét. Quân tử kiêu căng ngất dưng cờ và ri đầy chất dâm ra đầu khấu bóng nhẫy.

Miệng gã luôn rên siết kêu gọi cầu khẩn các mỹ nhân nhưng các nàng thiếu nữ chỉ đứng xung quanh mà cười khúc khích.

Tiểu Phụng nheo mày nhìn gã cười khê:

- Tướng công! Gã này bị kích thích dục tình quá rồi mà không làm gì ai được nên *** c*c lên như thế đó. Hừ, mà con c*c của gã có *** hơn nữa cũng chẳng có ai mang l. ra cho gã ** đâu.

La Linh lúc này đã hiểu ra bọn nữ nhân kia đang chọc c*c cho nam nhân nọ *** lên rồi cười chơi cho sướng.

Chàng thấy bọn họ khinh rẻ nam nhân như vậy thì không khỏi tức giận vô cùng.

Chàng biết đối với bọn họ chàng cũng không thể làm gì được. Vì thật ra võ công của chàng cũng mất hết có khác gì kẻ kia đâu.

La Linh chợt nhận thấy trong đám nữ nhân có một thiếu nữ thân hình rất đẹp có vẻ thích thú nhất cười như *** nê.

Khuôn mặt nàng ta vô cùng xinh xắn và hết sức tinh ranh. Rõ ràng chuyện đầu tiên này là do cô ả mà ra.

La Linh quyết định trừng phạt ả một phen. Chàng bước nhanh lại phía nữ nhân.

Thiếu nữ Tiểu Phụng Tiên thấy chàng đến gần thì không khỏi ngạc nhiên. Nàng chưa gặp chàng bao giờ nhưng do các tỷ muội nói chuyện cũng biết chàng là người được Cung chủ tuyển chọn làm tướng công ở nơi đây.

La Linh bấy giờ đã đứng đối mặt với thiếu nữ. Hành động kỳ quặc của chàng khiến cho đám nữ nhân hết sức tò mò đều sán lại gần quây vào thành một vòng tròn.

La Linh nhớ lại lời nói của Bạch Ngọc Tiên Tử và hai cô nàng Tiểu Quyên Tiểu Phụng. Chàng quyết định mạo hiểm thử dùng uy quyền được chọn làm tướng công của mình xem sao.

Chàng trợn mắt cố làm mặt giận quát vào mặt Tiểu Phụng Tiên đang ngó người đứng đó:

- Mau lột bỏ y phục cho ta!

Tiểu Phụng Tiên kinh hãi sững sờ. Nàng ta không ngờ chàng thanh niên tuấn tú này mới gặp nàng đã ra lệnh như vậy.

Nhưng mà Tiểu Phụng Tiên cũng rất tinh ranh. Nàng thoáng qua một chút sợ hãi thì liền lấy lại bình tĩnh.

Tiểu Phụng Tiên ngheh mặt lên nhìn trả lại La Linh nói giọng ngang tàng:

- Ta không cởi đó. Mi làm gì được ta!

La Linh thấy nàng nọ cứng cỏi như vậy thì cũng bắt đầu hơi có vẻ lo lắng. Chàng xem chừng ả ta cũng không phải hạng vừa nên khuôn mặt chàng vội dựng lên quay sang ra lệnh cho Tiểu Phụng và Tiểu Quyên:

- Hai vị cô nương mau bắt ả này cho ta.

Tiểu Quyên, Tiểu Phụng vốn rất có cảm tình với La Linh. Hơn nữa đối với địa vị của chàng trong Vạn Hoa Cung bọn chúng hiểu rất rõ. Vì thế khi La Linh vừa ra lệnh cả hai đã nhanh chóng nhảy tới đưa tay chụp bắt Tiểu Phụng Tiên ngay.

Tiểu Phụng Tiên biết hai ả là người của Thượng Quan Hân đường chủ nội cung đường nên hơi lúng túng chưa quyết định được có nên đối địch hay không thì đã bị hai nàng nọ tóm chặt lấy rồi.

La Linh nhìn thấy nàng nọ bị bắt thì mừng rỡ đưa mắt nhìn xung quanh nói lớn:

- Chư vị cô nương. Tại hạ là người được Cung chủ tuyển chọn làm tướng công. Nay tại hạ nhờ vị cô nương nào có mặt ở đây ra tay cởi bỏ y phục của tiểu cô nương này để tại hạ thưởng thức một chút.

Bọn thiếu nữ thấy chàng anh tuấn như vậy thì đã có nhiều nàng thấy thích mê rồi. Nay lại thấy chàng tỏ ý muốn họ giúp đỡ thì không ai bảo ai liền xông lại cởi tung y phục trên người Tiểu Phụng Tiên.

Lúc này trước cặp mắt của gần hai chục vị cô nương. Thân hình Tiểu Phụng Tiên trần truồng như nhộng. L. vú đều hiện ra nhìn rõ mồn một.

La Linh ngắm nhìn nàng ta thì cũng phải công nhận nàng nọ quả có sắc đẹp hơn người. Chẳng trách nàng ta lại dám kên kiệu xem thường nam nhân như vậy.

Tiểu Phụng Tiên bị lột truồng ra rồi thì vừa thẹn vừa tức giận lớn tiếng chửi rủa:

- Đồ nam nhân hôi thối. Ngươi định cậy đông ức hiếp ta thì có gì hay. Mau buông ta ra để ta trừng trị ngươi.

La Linh thấy nàng nọ hung hãn như vậy thì càng tức giận. Nổi áp ức bị kẻ khác khồng chế bắt trở thành công cụ truyền giống lại bùng lên. Chàng vốn chỉ định lột truồng ả nữ nhân này ra trước mặt mọi người cho bỏ ghét, nhưng bây giờ chàng đã thay đổi ý định. Chàng quyết phải làm cho ả phải chịu một phen nhục nhã mới hả được cơn giận.

La Linh nghĩ vậy liền quát bọn thiếu nữ giữ tay nắm chân Tiểu Phụng Tiên cho thật chặt. Rồi chàng bỗng lột phăng miếng vải nhỏ dưới hạ thể để lộ ra trước mặt nữ nhân con c*c của mình đang trở nên to lớn, cứng ngắt.

Chàng nắm lấy con c*c sục nhanh vài cái rồi đâm nó từ phía sau vào l. mỹ nhân.

Tiểu Phụng Tiên thất thanh la lên oai oái ra sức vùng vẫy. Nhưng làm sao nàng ta vùng ra được trước sự đeo bám của 4,5 người thiếu nữ đang vây chặt.

Chính vì thế, cái l. của Tiểu Phụng Tiên nhanh chóng bị con c*c khồng chế. Nàng nọ dù vùng vẫy thế nào thì ở hạ thể cũng đã cảm nhận được cái l. đang bị một cái gì đó cứng ngắt đâm được một phần vào l. rồi.

La Linh cảm giác thấy cái l. Tiểu Phụng Tiên đang bó sát lấy con c*c của chàng chặt chẽ vô cùng.

Chàng hiểu rằng l. nàng nọ phải là l. trinh mới có được sự sít sao như vậy.

Con c*c của chàng vì vậy cứ nhấp ra nhấp vào một đoạn trong cái l. đang co bóp dữ dội.

Còn Tiểu Phụng Tiên lần đầu tiên mới biết được mùi vị nam nữ *** nhau là như thế nào. Nàng vốn nghĩ và xem thường cái giống dư thừa trên thân của bọn nam nhân hôi thối. Vì thế đối với con c*c của gã cụt tay Vô địch thần quyền nàng cảm thấy hết sức ghê tởm.

Không ngờ bây giờ đây cái thứ nàng khinh khi kia lại đang thụt ra thụt vào trong l. nàng.

Nhưng mà nàng không hiểu tại sao cái thứ này lại làm nàng sướng như vậy. Lúc ban đầu thì vài cái thụt ra thụt vào trong l. chỉ khiến cho nàng cảm thấy đau đớn, khó chịu. Nhưng sau rồi thì cái l. nàng lại thấy sướng sướng làm sao. Mà không hiểu vì lẽ gì hai vú nàng lại trương nở lên khó chịu quá. Nàng chỉ muốn có ai đó thò tay bóp vú nàng cho đỡ tức một chút. Nếu mà được như vậy thì mới tuyệt làm sao.

Về phần La Linh thì vừa *** vừa để ý phản ứng của Tiểu Phụng Tiên. Chẳng thấy nàng ta càng lúc càng chống cự yếu dần. Rồi thì không còn thấy nàng ta chống cự gì nữa mà chỉ còn chống nống đít lên để cho c*c chàng dễ dàng thụt vào sâu hơn nữa mà thôi.

La Linh nhận ra ngay cái l. của thiếu nữ đã bắt đầu ra nước. Con c*c chàng mỗi lúc rút ra, thụt vào lại thấy có một ít nước rỉ ra đọng vào thân c*c.

Thân hình của Tiểu Phụng Tiên đã bắt đầu có hiện tượng phản ứng mạnh mẽ. Cái l. nàng hẩy hẩy về phía sau để cố gắng cho con c*c chàng cắm vào sâu hơn để l. thêm sướng.

Nhưng mà bản thân La Linh lại không muốn đâm sâu con c*c của chàng hơn nữa. Vì thế mỗi lúc cái l. thụt về phía sau thì c*c chàng lại lùi ra xa thêm một đoạn.

Tình cảnh l. c*c ** nhau giữa thanh thiên bạch nhật và trước mặt các thiếu nữ khiến cho cả bọn đều há hốc mồm tròn mắt ra mà xem.

Đây là chuyện chưa từng thấy từ trước tới nay vì trong các trò chơi này thông thường nam nhân chỉ là kẻ phục tùng. Khi nào bọn nữ nhân Vạn Hoa Cung muốn cho bọn chúng ** thì mới được đi. chứ còn bây giờ, con c*c của La Linh lại là kẻ làm chủ. Rõ là cái l. của Tiểu Phụng Tiên đang ra sức thụt về phía sau để tìm kiếm con c*c của La Linh mới thật là quái dị.

Còn về cảm nhận của Tiểu Phụng Tiên thì sao. Nàng nọ bị La Linh làm cho *** l. đến mức xuất khí ra đầm dề. Vậy mà đến lúc cần con c*c đâm ngập lỗ l. thì lại bị chàng từ chối. Mỹ nhân vừa thèm vừa tức là lên oai oái. Cảnh tượng này khiến cho bọn thiếu nữ không khỏi bật cười khúc khích.

Mọi người đang hứng thú theo dõi hoạt cảnh thì bất ngờ trong trường xuất hiện thêm một người. Người này chẳng phải ai khác chính là Đường chủ nội cung đường Thượng Quan Hân.

Thượng Quan Hân vốn thấy bọn thiếu nữ tập trung đông đúc thành một vòng tròn thì cứ tưởng rằng bọn chúng đang chơi trò gì. Nhưng đến khi nàng vào tận nơi mới hay kẻ đang làm trò chính là La Linh.

Thượng Quan Hân vừa tức vừa thẹn. Nàng đã biết La Linh được ân sủng của Cung chủ chọn làm tướng công của Vạn Hoa Cung. Nhưng nàng tưởng chuyện này sẽ được tiến hành đối với hàng ngũ cấp cao như nàng mới đúng. Tại sao La Linh lại chọn một con bé tầm thường thuộc hàng nhị sử trong ngoại tam đường để mà hành lạc trước mặt mọi người như vậy.

Thượng Quan Hân còn đang tức giận thì thấy mọi người xung quanh cười ồ thì vội quay người lại. Nàng để mắt nhìn thì thấy La Linh đang cầm con c*c cứng ngắc nhẩy nhụa nước dịch từ từ lùi dần. Trong khi đó, ở phía trước, cái l. của Tiểu Phụng Tiên thì đang rỉ rỉ nước đầm rỏ vài giọt xuống đất. Cái mông trắng nõn của nàng nọ cứ lùi dần lùi dần theo hướng của con c*c. Điều này cho thấy cái l. đang bị con c*c thu hút hết sức mạnh mẽ rồi.

Nhìn thấy cảnh đó Thượng Quan Hân không khỏi phì cười. Nàng bước nhanh lại tóm lấy La Linh nhắc bổng lên vai miệng quát lớn:

- Mau theo ta!

Rồi thân hình Thượng Quan Hân rời khỏi mặt đất phóng vụt qua khói đám đông nhắm về phía tây đi thẳng.

Bọn thiếu nữ đều rú lên to ý hết sức tiếc rẻ. Dường như cảnh tượng l. c*c bám lấy nhau đã làm cho không ít nữ nhân cảm thấy hạ thể bắt đầu rỉ nước. Nhưng mà bây giờ La Linh đã bị Thượng Quan Hân bắt đi mất rồi. Quần nữ đành rú nhau tản đi. Trên khoảng đất trống giờ chỉ còn một mình Tiểu Phụng Tiên đứng nhìn về phía trời tây thờ dài rầu rĩ. Nàng cảm thấy cả tâm hồn lẫn thể xác nàng đã bay theo người ta mất rồi.

Thượng Quan Hân đưa La Linh về căn tịnh xá. Căn tịnh xá nàng ở khá yên tĩnh nằm cách xa hẳn nơi quần thể kiến trúc xung quanh. Nếu nhìn từ xa, nó chẳng khác gì như một quần đảo lơ lửng giữa những lau gác mọc lên san sát.

Thượng Quan Hân đặt La Linh đứng giữa căn ph*ng khách sảnh rộng chừng 4 trượng. Xung quanh ph*ng khách bày la liệt những bức phù điêu chạm khắc hết sức công phu.

La Linh hơi ngần người trước khung cảnh khác lạ. Chẳng nhìn ra xung quanh mà không để ý bản thân con c*c chàng vẫn còn đang cứng ngắc và nhẩy nhụa dịch chất.

Thượng Quan Hân không khỏi đỏ mặt khi nhìn thấy con c*c đang sùng cồ của chàng thiếu niên tuấn mỹ. Nàng cảm thấy hạ thể nóng bừng lên với một đòi hỏi hết sức lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: [Hậu Cuồng Long Chưởng]

La Linh sau phút kinh ngạc đã dần dần lấy lại bình tĩnh. Chàng liếc nhìn lại chủ nhân thì chợt nhận ra ánh mắt nàng nọ đang chú tâm vào một điểm trên người chàng.

Thế rồi khuôn mặt chàng cũng phát đỏ bừng vì ngượng khi thấy rằng con c*c của chàng đang khoe khoang uy thế trước mắt mỹ nhân.

Thượng Quan Hân thấy bị La Linh phát giác ra việc nàng chú tâm nhìn ngó con c*c của chàng thì ngượng ngừng đỏ mặt. Nàng giả bộ đi vào nhà trong bưng ra một khay trà nóng bốc hơi nghi ngút.

Còn La Linh thì chỉ chờ có thế. Khi nàng nọ vừa quay người đi thì chàng lập tức kéo miếng vải mềm ra che đậy hạ thể lại. Nhưng mà con c*c chàng đang *** quá nên cái miếng vải kia chẳng làm sao che đậy được hết cả những gì phải che đậy.

Thượng Quan Hân rót nước ra mời La Linh uống. Nàng chưa biết nói gì thì phía bên ngoài đã có tiếng động phảng phất của y phục ai đó đang hạ xuống.

Bên ngoài bước vào là một mỹ nhân y phục thanh thiên khuôn mặt cực đẹp. Nàng nọ thấy hai người ngồi đó liền uyển chuyển bước vào miệng cười tươi như hoa nở:

- Thượng quan muội. Sao muội mời khách mà chẳng chịu báo cho tỷ một tiếng.

La Linh kinh ngạc nhìn nữ nhân. Chàng thấy nàng nọ khá quen nhưng nhất thời chưa nhớ ra tên họ là gì.

Thượng Quan Hân trái lại khi nhìn thấy nữ nhân này thì không khỏi nhú mày hấn lại. Nhưng nàng cũng phục hồi trạng thái khá nhanh, cười tươi đứng dậy nói:

- Ôi chào! Muội tưởng là ai. Hóa ra là Vạn tỷ tỷ. Tiểu muội thất kính quá, không biết tỷ tỷ giá lâm. Thật là xấu hổ, xấu hổ.

Vạn Ngọc Tình dường như không quan tâm lắm đến lời nói khách sáo của Thượng Quan Hân. Nàng quay sang nhìn ngó La Linh giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Ô! Sao tướng công cũng có mặt ở đây sao?

Thượng Quan Hân tươi cười mà trong lòng thấy lộn ruột. Nàng nghĩ thầm à nha đầu này đã chú tâm đến đây là vì La Linh. Không hiểu à định giữ trò gì?

La Linh bây giờ đã nhận ra nàng nọ chính là Vạn Ngọc Tình. Chàng thấy nàng hết sức xinh đẹp không kém gì các nương tử của chàng nhưng từ thần thái đến cử chỉ đều hết sức kỳ dị khó đoán.

Thượng Quan Hân không để La Linh trả lời liền cười tươi bước lại gần chàng miệng nói dịu dàng:

- Tướng công đây là vì tiểu muội mà đến.

Vạn Ngọc Tình miệng vẫn mỉm cười không thèm nhìn đến Thượng Quan Hân lại nhìn La Linh hỏi:

- Tướng công không biết làm sao đến được nơi này?

Thượng Quan Hân thấy nàng nọ càng nói càng tỏ ra lợi hại thì không khỏi tức giận lạnh lùng nói sẵn:

- Là ta đưa chàng đến đây. Tỷ tỷ còn gì muốn hỏi không?

Vạn Ngọc Tình từ đầu đến giờ vẫn tỏ ra hết sức lịch sự tươi cười. Nhưng lúc này khuôn mặt đẹp của nàng đã trở nên lạnh băng hết sức.

Vạn Ngọc Tình cười khẩy nhìn Thượng Quan Hân nói lớn:

- Người tự tiện mang tướng công tới đây rõ ràng là đã phạm vào oai danh của Cung chủ. Theo lệnh của cung chủ. Việc định đoạt nương tử là do tướng công quyết định. Ngày hôm qua chàng đã chọn Lãnh băng muội muội. Ngày hôm nay chưa biết ra sao. Nhà người lấy tư cách gì cưỡng đoạt người như vậy?

Thượng Quan Hân nghe vậy tức đến đỏ bừng cả mặt. Đúng là rừng càng già càng cay. Vạn Ngọc Tình mới chỉ hơn nàng vài tuổi mà tâm cơ lại vượt trội hơn nàng rất nhiều.

Vạn Ngọc Tình lại nhìn La Linh cười mỉm nói:

- Lúc này, thiếp nghe bọn cung nữ nói chàng đã vui đùa với một cô nương của ngoại cung đường. Vậy chàng hẳn đã chọn ngoại cung đường làm nơi dừng chân mới rồi phải không?

La Linh không ngờ Vạn Ngọc Tinh lại lợi hại như vậy. Nàng ta không chỉ làm cho Thượng Quan Hân vô ngôn, bí ý mà còn khiến chàng không biết đường nào mà trả lời nữa.

Thượng Quan Hân tuy rằng biết mình đã lâm vào thế hạ phong, không thể đấu lý được với Vạn Ngọc Tinh. Nhưng mà nàng cũng nhận thấy chưa hẳn La Linh đã thích người của ngoại cung đường. Nếu nàng tìm cách nói thêm vào chưa biết chừng phần thắng lại nghiêng về phía nàng cũng nên.

Thượng Quan Hân nghĩ thoáng qua rất nhanh liền chớp lấy cơ hội cười khanh khách nói lớn:

- Vạn tỷ tỷ rõ là vô đoán. Việc La tướng công vui đùa với người của ngoại cung đường hay vui đùa với người nào khác thì có liên quan gì đến việc chàng thích đến nơi đó. Chẳng lẽ việc nhỏ như vậy lại có thể xem là quyết định của chàng được sao?

Vạn Ngọc Tinh tức tối tròn mắt nhìn Thượng Quan Hân mắng:

- Nhà ngươi đừng có tìm cách chọc vào. Rõ ràng việc tướng công dùng quân tử kiếm đâm vào âm ngọc động trong người thiếu nữ bốn đường là hoàn toàn chính xác. Việc này chứng tỏ tướng công rất thích người của ngoại cung đường. Chẳng lẽ việc này lại có thể xem là một việc nhỏ ư?

Thượng Quan Hân cười châm chọc:

- Vạn tỷ tỷ làm gì mà nóng giận với muội. Chẳng qua là muội muội nghĩ thay cho tướng công thôi. Bây giờ sao chúng ta không hỏi thẳng tướng công xem chàng định ở với ai?

La Linh thấy hai nàng cãi cọ với nhau chẳng qua là vì tranh giành chàng mà ra. Chàng không thể hiểu nổi bọn người nữ nhân ở đây tại sao lại có nhiều hành động quái dị khác với lễ thường như vậy.

Bây giờ chàng thấy hai cô nương nọ không cãi nhau mà quay sang nhắm vào chàng thì không biết đường nào mà trả lời họ.

Rõ ràng bọn họ đang gài bẫy nhau. Nếu chàng chọn ai thì cũng có thể khiến cho bên kia nổi giận khó mà yên chuyện.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng nữ nhân truyền vào tai chàng:

- Tướng công làm gì lại đi mất công với hai ả đó. Chàng chỉ việc nói chưa quyết định được là xong chứ gì.

La Linh hơi ngạc nhiên không biết kẻ xúi chàng là ai. Nhưng mà ý kiến của nữ nhân bí mật cũng hết sức phù hợp trong tình cảnh này.

Vạn Ngọc Tinh và Thượng Quan Hân đều ngó người khi nghe chàng tỏ ý định chưa muốn chọn ai trong số bọn họ. Hai nàng thấy đều không hiểu ra làm sao cả.

La Linh bỏ đi khỏi căn tịnh xá của Thượng Quan Hân chẳng bao xa thì chợt thấy phía đằng trước đã có một người thiếu nữ đứng đó chờ sẵn. Chàng thấy nàng nọ thân hình yếu đuối, dáng vẻ thướt tha. Chỉ cần nhìn thoáng qua ta cũng có thể biết được nàng phải là một mỹ nhân rất xinh đẹp.

Thiếu nữ nọ mình mặc lam y, lưng đeo kiếm trông rất oai phong.

La Linh nhìn mặt nàng nọ thì nhận ra nàng là một trong tứ đại hộ pháp của Vạn Hoa Cung. Nhưng chàng không nhớ tên nàng là gì nên có phần hơi lúng túng trong việc xưng hô.

Lam y nữ nhân mỉm cười nhìn La Linh nói:

- Tiệp thiếp Ngọc Linh San! Tướng công chắc vẫn còn nhớ.

La Linh thăm đoán mỹ nhân này chắc hẳn là người đã mách nước cho chàng vừa rồi nên cũng chấp tay chào nói:

- Ngọc cô nương! Tại hạ cảm ơn cô nương đã giúp đỡ.

Ngọc Linh San cười mỉm nói:

- Không dám! Tiệp thiếp chẳng qua chỉ nhất thời đưa ra ý kiến. Còn việc này có thực hiện hay không còn là ở nơi tướng công.

La Linh nhìn nàng nọ thầm nghĩ. Mỹ nhân này so với hai vị cô nương lúc nãy cũng đều là hạng tuyệt đại mỹ nhân trong giang hồ. Nhưng không hiểu sao nàng ta lại giúp mình là có ý gì. Chẳng lẽ việc này lại còn có nguyên nhân sâu xa khác.

Ngọc Linh San thấy chàng trai tuấn mỹ này cứ nhìn mình chằm chằm mà không nói tiếng nào thì cũng có phần xấu hổ. Nàng chợt nhớ khi lần đầu nhìn thấy chàng đứng giữa đại sảnh uy vũ khác thường, như một con phượng đứng giữa bầy gà thì trong lòng nàng đã bắt đầu cảm mến chàng rồi. Nhưng mà trong bốn vị hộ pháp thì không hiểu ý định ra sao. Đặc biệt Tiểu Phụng Cô lại càng khó đoán ý. Ngọc Linh San nghĩ nếu tam vị muội muội trong tứ đại hộ pháp đồng lòng với nàng thì việc lưu giữ La Linh ở lại lâu trong đại viện cũng thật là dễ.

Ngọc Linh San cười mỉm nhìn chàng nói:

- Tướng công chắc hẳn chưa từng đến Vạn Hoa Cung. Việc đường đi lối lại nơi đây hẳn là còn bỡ ngỡ cần người dẫn kiến?

La Linh nhìn nàng ra ra vẻ quan tâm.

Ngọc Linh San tiếp lời nói:

- Tiệp thiếp muốn là người hướng đạo cho tướng công. Không hiểu ý chàng ra sao?

Hai người đang nói tới đây thì phía đông xảy có hai bóng người lướt tới thân pháp hết sức nhanh nhẹn.

La Linh còn chưa nhận ra ai, nhưng Ngọc Linh San đã biết đó là đại, tam đường chủ của ngoại cung đường Thiếu Cung Đơn và Tiêu Thanh Thanh.

Thiếu Cung Đơn và Tiêu Thanh Thanh nghe tin La Linh đã bị Thượng Quan Hân đưa về căn tịnh xá của nàng và nhị đường chủ ngoại cung đường Vạn Ngọc Tinh đã xuất thủ tìm kiếm thì không khỏi lo ngại.

Phải biết Thượng Quan Hân tuy lợi hại nhưng Vạn Ngọc Tinh vẫn có thể đối phó. Nhưng nếu có cả Hạnh Gia Linh ở đó thì rất phiền hà.

Trong bản cung thì Hạnh Gia Linh không những nhỏ tuổi nhất, khôn ngoan nhất mà về võ công lại không kém gì đại hộ pháp bản cung Ngọc Linh San.

Vì thế hai người phải vội vàng đi sau tiếp ứng hầu tăng cường thêm lực lượng bên phía ngoại cung đường của mình.

Chẳng ngờ. Hai người chưa kịp đến nơi đã thấy La Linh đang đứng nói chuyện cùng Ngọc Linh San rồi.

Hai nàng thấy vậy vội cùng nhau song song tiến lại chào hỏi.

La Linh thấy hai người thiếu nữ mới đến cũng đều hết sức xinh đẹp thì không khỏi ngần ngại đứng nhìn.

Ngọc Linh San thấy chàng như vậy thì thở dài trong lòng nghĩ thầm:

- Ta tuy đẹp nhưng vẫn còn chưa được trẻ trung như mấy vị cô nương này. Nếu mà có Tiểu Phụng Cô tam muội ở đây thì mới có thể lần át được bọn họ.

Phải nói trong Tứ đại hộ pháp thì Tiểu Phụng Cô là tuyệt đẹp hơn cả. Chỉ có điều đối với chuyện vui đùa nam nữ nàng lại chẳng hề có hứng thú. Vì thế chẳng khi nào thấy nàng tham gia vào các buổi tiệc tùng chơi bời của các thiếu nữ bản cung.

Thiếu Cung Đơn mỉm cười nhìn La Linh hỏi:

- Không biết tướng công định đi đâu vậy?

La Linh chưa kịp trả lời thì từ phía căn tịnh thất hai người thiếu nữ song song chạy ra.

Người bên phải chính là Vạn Ngọc Tinh, y trang phát phối nhìn đẹp vô tả.

Người bên trái là Thượng Quan Hân, hình dung yếu điệu, thân pháp tuyệt đẹp.

Hai người nhanh chóng đáp xuống hiện trường.

Vạn Ngọc Tinh thấy hai người của mình đã có mặt thì không khỏi mừng rỡ bật cười khanh khách, miệng nói lớn:

- Ôi chào! Hai vị tỷ muội cũng đến rồi đó ư?

Rồi nàng đi nhanh lại phía Thiếu Cung Đơn và Tiêu Thanh Thanh.

Các thiếu nữ ai nấy đều hình dung yếu điệu, xinh đẹp tuyệt trần. Đứng đó bao vây xung quanh La Linh hình thành một tam giác biệt lập.

Phía chính diện của La Linh là ba nàng thiếu nữ Thiếu Cung Đơn, Vạn Ngọc Tinh và Tiêu Thanh Thanh.

Phía bên phải của chàng là Ngọc Linh San.

Phía bên trái của chàng là Thượng Quan Hân.

Ai nấy đều chú mục nhìn vào La Linh như có ý chờ đợi quyết định của chàng.

La Linh không ngờ tình thế trở nên căng thẳng đến vậy. Chàng hơi bối rối chưa biết tính sao thì từ xa lại có bóng thiếu nữ phi thân tới.

Người xuất hiện lúc này chính là Hạnh Gia Linh, nội cung đường đường chủ.

Hạnh Gia Linh chào hỏi mọi người rồi nghe sơ qua lời kể của Thượng Quan Hân. Nàng thấy mọi người không ai chịu nhường ai thì chợt nghĩ ra một kế

nói lớn:

- Tiểu muội xin có ý kiến này. Chư vị tỷ muội thử xem có được không?

Mọi người thấy nàng nói vậy đều đồng loạt quay sang nhìn:

Hạnh Gia Linh nói:

Bây giờ tỷ muội chúng ta bịt mắt tướng công lại. Rồi mọi người tự tìm chỗ đứng cách xa chàng hơn 4 trượng và không ai được động đây. Nếu sau đó chàng tìm được ai thì coi như chàng đã chọn người đó. Như vậy thì sẽ hết sức tự nhiên, không ai bị thiệt thòi cả.

Các vị cô nương nghe kế hoạch này đều nhất loạt tán thành. Mọi người nhanh chóng bịt mắt La Linh lại bằng một chiếc khăn tay nhỏ.

La Linh thấy các nàng tự liệu kế hoạch như vậy không khỏi khen thầm. Nhưng chàng tự nghĩ bản thân mình đường đường là một nam tử sao lại để cho bọn nữ nhân tự ý xếp đặt như vậy.

Chàng nghĩ rồi ý chí chống đối nổi lên. La Linh bắt đầu để ý nghiên cứu chỗ đứng của các nàng. Tuy hiện nay mắt chàng đã bị bịt kín, nhưng các vị cô nương ai nấy đều có một mùi vị hương thơm riêng biệt. Vì thế chàng mỗi khi chàng tiến gần nàng nào thì đều có thể nhận ra nàng ta nhờ vào mùi hương trên thân thể mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chưởng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: [Hậu Cuồng Long Chưởng] Tiểu Phụng Cô gặp chuyện bất ngờ

La Linh cứ làm bộ tiến bước. Chàng đi một lúc hết né bên này, lại tránh bên kia. Trong phút chốc chàng đã vượt ra hơn 4 trượng mà không đ.ng phải nàng nào.

Nói về tâm lý. Các nàng ai ai cũng muốn được La Linh chọn lấy. Vì thế nên bọn họ ai cũng tìm cách đứng gần chỗ chàng. Nhưng bây giờ La Linh đã vượt qua hẳn bọn họ thì biết làm cách nào đây.

La Linh thấy khoảng cách đã khá an toàn khỏi lo đ.ng vào các nàng nữa liền cười khanh khách nói lớn:

- Tại hạ thật rất muốn chọn lấy một vị cô nương trong các vị nhưng e rằng cơ duyên chưa đến nên đành đắc tội vậy.

Chàng nói xong liền phóng mình ra xa hơn nữa rồi đưa tay gỡ khăn bịt mắt ra.

Nhưng đột nhiên các thiếu nữ đều la toáng lên. Rồi đột ngột thân mình chàng va phải một ai đó khiến chàng choáng váng ngã lăn ra đất.

La Linh kinh hãi vội kéo khăn bịt mắt ra. Người chàng nhìn thấy đầu tiên là một vị cô nương hết sức xinh đẹp và lạnh lùng.

Bây giờ mọi người vội kéo lại gần hai người. Ngọc Linh San nhìn thấy tam muội Tiểu Phụng Cô xuất hiện thình *** h thì không khỏi vui mừng hơn hờ nói:

- Ái chà! Muội từ đã đến rồi sao lại trốn núp ở đó.

Tiểu Phụng Cô cười gượng:

- Muội vừa đến đây. Thấy mọi người đang bận việc nên không tiện lên tiếng.

Ngọc Linh San mỉm cười nói:

- Không sao, không sao. Nhưng mà muội thật là may mắn nên đã được tướng công chọn rồi.

Tiểu Phụng Cô ngạc nhiên không hiểu chuyện gì cả ngơ ngác nhìn Ngọc Linh San miệng ấp úng:

- Tỷ tỷ nói cái gì vậy?

Hạnh Gia Linh có vẻ khoái chí cười lên khanh khách:

- Ôi trời! có người được tướng công chọn làm tân nương tử mà lại không hay. Có lạ không?

Tiểu Phụng Cô mặt bỗng tái mét miệng kinh hãi hỏi:

- Hạnh muội đang nói gì vậy? Ta thật không hiểu gì cả?

Hạnh Gia Linh thích thú nhìn khuôn mặt kinh hãi của Tiểu Phụng Cô. Hiện trong Vạn Hoa Cung ai mà không biết Tiểu Phụng Cô quyết tâm tu đạo. Nàng ta vốn dĩ là ái đồ của Cung chủ tiền nhiệm. Vì thế không những nàng có vai vế cực cao trong bốn cung mà còn là người rất được chúng nhân kính nể nữa.

Lúc này Vạn Ngọc Tình cũng đã nhận ra ý đồ của Hạnh Gia Linh. Nàng ta làm như không biết tiến lại gần bên Tiểu Phụng Cô lên tiếng chúc mừng:

- Phụng Cô muội! Bọn chúng ta đã có quy ước. Ai trong số nữ nhân có mặt ở đây mà bị tướng công đ.ng tới thì người đó sẽ là người tướng công chọn làm tân nương tử. Nay tiểu muội tới sau mà lại được. Đây đúng là điều hỷ sự không thể nào không chúc mừng cho được.

Đến lúc này thì Tiểu Phụng Cô đã hiểu ra. Nàng biết rằng chàng trai tuấn mỹ kia đã được Cung chủ Lý Ngọc Uyển chọn làm phu tướng cho Vạn Hoa Cung. Tuy nhiên, nàng lại không bao giờ ngờ được rằng La Linh lại tình cờ chọn đúng được nàng.

Tiểu Phụng Cô nghĩ tới tình cảnh này không khỏi đỏ bừng mặt lên. Nàng định tìm cách từ chối thì Hạnh Gia Linh đã đoán được chen lời nói lớn:

- Các vị tỷ muội sao không mau hộ tống tướng công về tịnh xá - nơi ở của Phụng Cô muội. Biết đâu vì việc này mà chúng ta sẽ được ăn một bữa tiệc chung vui cùng nên.

Các vị cô nương ai ai chẳng biết Tiểu Phụng Cô thanh tao, thoát tục, xa lánh nam nhân. Nay dịp may đã tới bọn họ làm sao lại không tìm cách kéo cô nàng thanh tao đó xuống dưới một chút. Nếu La Linh chiếm đoạt được xác thân của Tiểu Phụng Cô thì cũng là dịp để các vị cô nương hạ hỏa, giảm được tức tối ghen tị trong lòng từ trước tới giờ.

Thế rồi mọi người nhanh chóng đưa La Linh về nơi ở của Tiểu Phụng Cô. Các nàng ai ai cũng ra về hết lòng chăm lo cho gia chủ. Người thì kéo tay La Linh dẫn đi, kẻ thì lôi kéo Tiểu Phụng Cô buộc nàng phải theo sau.

Đoàn người kéo nhau đi về phía đại viện. La Linh bị đám nữ nhân bu quanh lôi kéo nên không làm sao nhìn được cảnh vật xung quanh.

Mãi đến lúc mọi người kéo ừa vào nhà thì chàng mới được thư thả nhìn ngó xung quanh.

Gian tịnh xá của Tiểu Phụng Cô được trang hoàng hết sức đơn giản. Dường như mọi vật ở đây đều toát lên vẻ thanh thoát, ý vị mà chẳng có chút cầu kỳ.

Một bình hoa được để ở góc bàn cạnh cửa sổ.

Chếch về bên trái gần cửa ra vào là một cái bàn tròn nhỏ làm bằng gỗ đen bóng loáng. Đằng sau khung cửa bước vào nhà trong là một hàng trúc được đan lại thành một cái màn trúc xinh xắn. Mỗi khi có gió thổi qua thì tiếng trúc va chạm vào nhau phát ra những âm thanh hết sức vui tai.

Chỉ cần liếc qua khung cảnh trong ph*ng cũng đã đoán được tâm ý của chủ nhân gian ph*ng rồi.

La Linh và Tiểu Phụng Cô bị bọn nữ nhân xúm lại đẩy xuống ngồi bên nhau. Hai người chưa kịp nói gì thì Thiếu Cung Đôn đã quát hai à tỳ nữ người của Tứ đại hộ pháp đang đứng lấp ló gần đó mang các thứ chuẩn bị hôn lễ ra đây.

Đám nữ nhân nhanh chóng bày một bàn tiệc rượu nhỏ chúc mừng đôi phu thê lên duyên giai ngẫu.

Tiểu Phụng Cô mấy lần định lên tiếng phản đối nhưng đều bị mọi người nhanh chóng gạt đi thì hết sức nôn nóng lẫn lo âu. Nàng nhìn sang phía La Linh thì thấy chàng ta cũng ngơ ngơ ngác ngác hết sức ngộ nghĩnh nên không khỏi đỏ mặt nghĩ thầm:

- Cái anh chàng này ngó bộ ngơ ngáo làm vậy mà sao cũng đòi lấy vợ mới thật là kỳ. Ta không hiểu tại sao anh ta lại có thể được Cung chủ chọn làm tướng công của Vạn Hoa Cung nữa.

Tiểu Phụng Cô thắc mắc như thế bởi lẽ hôm La Linh đến Vạn Hoa Cung. Nàng ta không hề có mặt nên không hiểu lắm về tình cảnh La Linh tại sao lại được chọn lựa làm phu tướng.

Thực ra, việc chọn lựa người làm tướng công của Vạn Hoa Cung cũng không hề đơn giản.

Thứ nhất, đối tượng được chọn phải là một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn, không bị khuyết tật.

Thứ hai, chàng ta phải là người có võ công cao cường, uy phong lẫm liệt.

Thứ ba và cũng là điều kiện khó nhất đó là nhân cách phải thuộc hàng thượng phẩm. Chàng ta đứng trước sắc dục phải tỏ được uy thế, không được mê man về sắc dục. Lại nữa chàng ta phải là hàng đứng tướng trong chốn khuê ph*ng. c*c chàng phải to, bự và dai sức.

Những điều kiện khắc khe đó vốn được các vị cung chủ đời trước đặt ra nhằm cắt đứt tình cảm nam nữ của các cung nhân trong Vạn Hoa Cung. Họ vốn không thể ngờ rằng hơn chục năm sau lại có kẻ vượt qua đầy đủ các cửa ải và nghiêm nhiên trở thành Tướng công của mấy trăm mỹ nhân xinh đẹp.

Bấy giờ theo sự sắp đặt của các thiếu nữ. Gian ph*ng nhỏ của Tiểu Phụng Cô đã trở thành một gian hoang lạc ph*ng và hệt như một nơi để tổ chức hôn

lễ. Mọi người ai ai cũng đều vui vẻ lên tiếng chúc tụng và mời rượu cho hai kẻ sắp trở thành phu thê.

Tiểu Phụng Cô đã được Ngọc Linh San dẫn dò chó vợi nôn nóng. Chỉ cần khi mọi người rút khỏi nơi đây thì màn kịch này sẽ chấm dứt. Hai người không nhất thiết phải chung đ.ng cùng nhau.

Do đã có chủ định nên trong lòng Tiểu Phụng Cô cũng được yên tâm. Nàng vui vẻ nâng ly lên uống cùng mọi người không chút ngượng ngùng, lúng túng.

Các nữ nhân lời ra tiếng vào. Họ ăn uống nói chuyện với nhau kéo dài từ lúc giữa trưa cho đến khi tối mịt vẫn chưa hết chuyện.

Hạnh Gia Linh khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh nhìn cô dâu và chú rể miệng cười tươi nói:

- Hôm nay, tiểu muội chúc mừng cho hạnh phúc của Phụng Cô tỷ và tướng công. Nhưng lần sau đến lượt tiểu muội làm tân nương tử. Phụng Cô tỷ cũng phải đến chung vui cùng tiểu muội đó.

Tiểu Phụng Cô dù biết là giả nhưng bị nàng ta nói trắng trợn ra như vậy cũng đành cười gượng nói khách sáo ra vẻ rằng rất vui lòng.

Các tiểu cô nương nghe thế đều cười nghiêng ngả nói:

- Đúng rồi! Ngày nào tướng công cũng có thể chọn người. Vậy ngày nào Vạn Hoa Cung cũng có người làm tân nương tử.

Rồi bỗng nhiên có tiếng một nữ nhân kêu lên thảng thốt:

- Ôi chà! Không hiểu ta xấu xí như thế này có làm được tân nương tử không đây?

Người vừa lên tiếng chính là Đại đường chủ ngoại cung đường Thiếu Cung Đơn tiểu thơ.

Mấy nữ nhân khác nghe vậy liền nhao nhao cả lên.

Người lên tiếng lần này là Vạn Ngọc Tinh. Nàng nọ tay cầm ly rượu sóng sánh. Mắt phượng đong đưa vừa cười vừa nói:

- Thiếu tỷ tỷ mà xấu thì tiểu muội chắc hẳn là con ma xấu xí rồi.

Tiêu Thanh Thanh hai má đỏ hồng cười lên khanh khách:

- Thôi mà! Chúng ta bàn chuyện này làm chi. Chuyện xấu đẹp chỉ là vẻ bề ngoài. Quan trọng là khi hành sự tỷ muội chúng ta có đáp ứng được đòi hỏi của tướng công không? Hôm nọ, tiểu muội thấy tướng công công thành đoạn lữ với muội muội Mạn Suông Suông mà thấy nóng bừng cả người. Cái thứ đó của chàng to đến mức muội sợ rằng cái của muội không chịu nổi. E rằng tét l. mất thôi.

Mọi người nghe vậy không khỏi cười ầm cả lên.

Thượng Quan Hân nghe vậy không khỏi tò mò vội lên tiếng:

- Tiêu tỷ tỷ! Tiểu muội nghe tỷ nói mà sợ quá. Tiêu tỷ tỷ có thể lấy cái của tỷ ra cho muội xem để so sánh có được không?

Các mỹ nhân không ai bảo ai đều đồng loạt vỗ tay đôm đốp:

Thiếu Cung Đơn đập tay xuống bàn nói lớn:

- Tiêu muội! Muội mau mang cái của muội ra để chị em xem thử xem sao.

Tiêu Thanh Thanh lúc này mặt đỏ bừng bừng. Nàng chẳng còn biết xấu hổ gì nữa liền tức thời cởi ban y phục, đứng hẳn lên ghế. Một tay chống nạnh, một tay đưa xuống vuốt ngược đám lông l. để lộ ra một vùng mềm mại trắng trẻo, đỏ hồng và vùng đầy hết sức ấn tượng.

Bọn nữ nhân đều tròn mắt ra nhìn, trong lòng các nàng ai ai cũng thầm so sánh thử cái l. này với cái của mình xem đẹp xấu ra sao.

Riêng có La Linh là sững sờ trước một cái l. chinh ỉnh trước mắt. Quả là cái l. của trinh nữ có khác. Mép l. đỏ hồng và khít rịt.

Tiêu Thanh Thanh thấy mọi người đều trở mắt nhìn l. mình thì thích trí cười lên khanh khách. Nàng ta hạ bàn tay xuống để lớp lông l. đen kịt phủ xuống hạ thể rồi lên giọng:

- Các tỷ muội có ai muốn đem l. mình ra so sánh với tiểu muội không?

Các mỹ nhân ai nấy đều cười khúc khích. Tiểu Phụng Cô thấy vậy bực tức nói:

- Thôi đủ rồi. Các vị nên về đi để người ta còn ngủ chứ.

Tiêu Thanh Thanh tròn mắt lên nói:

- Không được đuổi khách. Bọn tỷ muội chúng tôi đã đến đây ăn mừng. Chưa ai say, chưa ai về. Sao tự nhiên tỷ lại cư xử như vậy.

Vạn Ngọc Tinh cười khanh khách giờ tay kéo Tiêu Thanh Thanh ngồi xuống miệng nói:

- Thôi mà! muội từ đừng nóng giận. Để ta giàn xếp chuyện này cho.

Nàng quay sang Tiểu Phụng Cô và La Linh cười nói:

- Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Hai phu thê Cô muội cứ việc vào trong động ph*ng hoa chúc cho kịp giờ tốt. Bọn chúng ta ở ngoài đây tự mình ăn uống cũng được rồi.

Tiểu Phụng Cô vì quá tức giận hành động vô xi của Tiêu Thanh Thanh mà quát tháo đuổi mọi người về cho rảnh nợ. Không ngờ Vạn Ngọc Tinh lại nói vậy khiến nàng cứng lưỡi, đỏ mặt không biết nói sao.

Bọn nữ nhân lúc này mới sực nhớ ra mục đích chính đến đây. Thế là mọi người đều đứng dậy ra sức tống tiễn cô dâu và chú rể vào ph*ng.

Trong tân ph*ng trang hoàng thật lộng lẫy. Hai người La Linh và Tiểu Phụng Cô bị bắt buộc ngồi xuống ghế uống chén giao bôi. Cả hai uống xong đều cảm thấy đầu óc lâng lâng vô cùng sảng khoái.

Đám tiểu cô nương xúm lại đưa hai phu thê nợ vào giường rồi kéo đẩy nhau cười khúc khích bước ra ngoài.

Trong gian tân ph*ng, La Linh sau khi uống chén giao bôi cùng mỹ nhân thì cảm thấy có chút gì đó không ổn. Ban đầu lúc mới uống rượu vào họng thì cảm thấy thân thái lâng lâng dễ chịu. Nhưng sau mấy phút trôi qua thì cảm giác nóng nực lại trở nên khó chịu vô cùng.

Chàng nghĩ rằng do mình uống quá nhiều rượu mà thôi nên cố gắng gượng dậy bước xuống giường loan.

Thế nhưng, khi chàng định ngồi dậy thì mới nhận ra bản thân yếu đuối vô cùng. Chàng kinh hãi vội nhìn sang bên thì thấy Tiểu Phụng Cô cũng đang cố gắng nhồm dậy mà không được.

La Linh gượng người áp sát lại bên Tiểu Phụng Cô định đỡ nàng nợ dậy. Chẳng ngờ chàng bỗng phát giác ra một mùi u hương xù nức bay nhẹ vào mũi khiến con lọn lông của chàng tức tốc sục sôi lên liền.

Cái cảm giác nóng hầm hập lúc này lại bùng phát lên cao khiến chàng chịu không nổi thêm muốn bật rên lên một tiếng ồm ồm chạm lấy thân hình Tiểu Phụng Cô.

Tiểu Phụng Cô cũng đỏ bừng cả mặt vì cảm giác nóng hôi lan tỏa nhanh chóng ra khắp nội thể. Nàng biết rằng bản thân đã bị trúng phải mê hồn dược phần của Vạn Ngọc Tinh nhưng hiện tại vô phương cứu chữa.

Tiểu Phụng Cô cố gắng hết sức định vận công kháng cự. Nhưng khi nàng vừa định thần được thì toàn thân đã bị La Linh ôm chặt lấy rồi.

Âm dương gần gũi. Da thịt chạm nhau. Mọi cố gắng của Tiểu Phụng Cô tức thì tan như bọt nước.

Nàng nợ liền nhận ra một mùi nam nhân nồng nàn bay vào mũi. Cảm giác quân tử kiêu dũng ngắt của chàng áp lên vùng hạ thể khiến cho nàng bần rần cả tay chân.

Rồi đôi môi chàng cứ hôn mãi lên vùng cổ nồn nần mịn màng của nàng làm cho toàn thân nàng nổi gai ốc lên cùng mình.

Không biết sức lực từ đâu. Hai cánh tay Tiểu Phụng Cô đã vươn ra ôm chặt lấy thân hình phu tướng đang chụp xuống.

Hai thân hình nam nữ quấn chặt lấy nhau cùng với những nụ hôn chất ngây đắm say và những cái vuốt ve làm cho l. c*c đều tê tái.

Trong một thời gian ngắn ngủi. Hai kẻ yêu nhau đã kịp lột truồng cơ thể ra rồi. Hai người vừa rên rỉ vừa hôn hít thân hình lẫn nhau.

Con c*c của La Linh đã trở nên cứng như thép. Còn cái l. của Tiểu Phụng Cô cũng đã xị khí ra ướt đầm chỗ kín rồi.

Ở bên ngoài. Bọn mỹ nhân đang tùm lại một góc ngắm nhìn hai thân hình trần như nhộng nợ. Cả bọn không ai bảo ai đều trở nên *** l. thấy rõ.

Vạn Ngọc Tinh khề khàng tiến lại sát bên giường đôi tình nhân đang trong giây phút hạnh phúc.

Nàng thấy rõ con c*c của La Linh đang áp lại sát bên cái l. đang đầm nước của Tiểu Phụng Cô.

Nhưng mà hai kẻ này do bị trúng phải dược vật của nàng quá mạnh nên không thể nào kiểm soát được thân thể nữa. Bọn họ l. c*c đều *** mà không biết cách nào để cho con c*c đầm thũng cái l. và cái l. nuốt chửng con c*c.

Vạn Ngọc Tinh khoái chí khi thấy đã sắp đạt được mục đích để La Linh phá trinh Tiểu Phụng Cô rồi.

Nàng đưa tay kéo nhẹ hai chân của La Linh xuống để cho con c*c chàng đ.ng ngay trúng khe l. của Tiểu Phụng Cô.

Mặc dù La Linh thần trí đã mơ màng. Nhưng cảm giác khoái lạc thì lại vô cùng nhanh nhạy. Chẳng thấy con khoái dục gia tăng khi đầu khấu con c*c đ.ng ngay vào khe l. của mỹ nhân thì ngay lập tức thả tay xuống nắm lấy con c*c.

Tay còn lại chẳng thò ra vuốt ve hạ thể mỹ nhân và dò tìm cái khe động thần bí của nàng. Bàn tay chàng ban đầu chỉ vuốt ve được cái bụng thon nhỏ của mỹ nhân. Rồi sau đó lại đến đám lông l. mọc ngay trên cái mu tròn tròn vung đầy.

Tay chàng vuốt tiếp xuống phía dưới thì chạm ngay một khối thịt mềm mềm ấm nóng. Các ngón tay chàng sờ sẫm ve vuốt vào khối thịt này thì toàn thân mỹ nhân run lên bần bật và miệng nàng bất giác rít lên khe khẽ.

Ngón tay La Linh đã tìm đúng vào khe đào nguyên. Chàng chọc nhẹ ngón tay vào trong l. nàng khiến mỹ nhân rên rỉ sướng khoái vô cùng.

Đến lúc này thì con c*c La Linh đã không thể nào chịu nổi nữa. Chàng cắn đầu khấu vào đúng khe l. ẩm ướt của Tiểu Phụng Cô rồi ấn mạnh một phát.

Toàn thân mình mỹ nhân vùng lên cùng với một tiếng nức nhỏ. Cái l. đã bị khoan thủng làm cho máu trinh tràn ra hai bên mép l.

Cảnh tượng đó khiến cho Vạn Ngọc Tinh và các vị cô nương đều bưng bưng lờ dục.

Cái l. của Tiểu Phụng Cô bị con c*c to lớn của La Linh banh ra hết cỡ làm cho nàng ta vừa đau vừa sướng đến tê tái.

Một lúc sau, toàn thân mỹ nhân đã bắt đầu phản ứng với hoàn cảnh mới. Thân hình mỹ nhân rung động từng hồi theo từng bước của nhịp giao hoan nơi hạ thể.

Sức thuốc được men rượu kích lên mạnh mẽ khiến cho hai kẻ yêu nhau càng lúc càng trở nên điên cuồng.

Hai người bất chấp bọn quần nữ đang có mặt ở ngay trong ph*ng mà liên tiếp ** nhau phành phạch liên hồi.

Thân hình tuyệt mỹ của Tiểu Phụng Cô run lên trong con khoái dục chưa từng thấy. Bản thân nàng bây giờ dường như đã biến thành một người khác. Nàng vừa ** vừa la hét liên hồi. Âm thanh nữ nhân trong con hoang lạc khiến cho cả bọn nữ nhân không ai là không thấy nóng bừng cả người lên.

Thân hình La Linh nổi rõ từng thót thịt cuồn cuộn vô cùng uy vũ. Chàng liên tiếp công phá cái l. trinh bằng những cú đập c*c vào thật mạnh. Nước l. bị con c*c chiếm chỗ ọc ra từng chút từng chút một.

Toàn thân con c*c đã trở nên bóng nhẫy vì dính đầy chất dâm thủy do l. Tiểu Phụng Cô tiết ra.

Cái l. mỹ nhân đã phồng to và nở rộng để đón lấy con c*c đang ra sức dộng xuống.

Quả thật là tình cảnh ái ân thật vô cùng ấn tượng. Hình ảnh này giống hệt như lúc La Linh ** cùng Mạn Sương Sương ở trên đại sảnh mấy ngày hôm trước.

Đám mỹ nhân chịu không nổi. Có nàng đã đưa tay xuống dưới thủ dâm với cái l. đang ra nước rỉ rỉ thật là sướng khoái.

Có nàng lại đưa hai tay lên bóp vuốt hai bầu vú đỏ tươi, sưng lên cứng ngắt vì ***.

Nhưng có nàng lại thèm thường nhìn đám đuôi vào con c*c đang thụt ra thụt vào trong cái l. của Tiểu Phụng Cô.

Bọn nữ nhân đang sắp cuồn cả lên thì phía ngoài bỗng có tiếng chân người vọng lại.

Hóa ra hai nữ nhân Hồng Gia Bình và Hồ Lăng Ba mới biết tin tìm tới.

Hai nàng thấy bọn nữ nhân ai nấy đều mặt mày bưng bưng. Hành vi quái dị. Còn trong tân ph*ng một chàng trai tuấn mỹ đang ra sức ** mạnh con c*c vào l. Tiểu Phụng Cô.

Hai nàng biết rõ nam nhân kia chính là vị tướng công mới được Cung chủ chọn lựa. Nhưng mà hai nàng hết sức thắc mắc là vì sao mà Tiểu Phụng Cô lại dễ dàng chấp nhận nên duyên cùng chàng trai này trong khi nàng ta chưa từng có chút tình cảm gì với chàng ta.

Lại nữa, bọn tỷ muội Vạn Hoa Cung thường ngày hay so kè lẫn nhau. Tại sao giờ này lại tập trung ở đây ăn uống say sưa rồi còn vào cả tân ph*ng để xem tân nương và tân phu ** nhau nữa.

Thật không hiểu làm sao nữa.

Hồng Gia Bình ra hiệu cho Hồ Lăng Ba lôi hết mọi người ra để cho hai phu thê họ được tự nhiên hơn.

Các mỹ nhân sau một hồi ngồi bên ngoài đại sảnh đã từ từ lấy lại được bình tĩnh. Các nàng có vẻ xấu hổ liền rủ nhau từ từ rút lui.

Trong căn tịnh xá giờ chỉ còn lại hai kẻ yêu nhau đang chìm đắm trong hoang lạc ngất trời chưa biết bao giờ chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: [Hậu Cuồng Long Chưởng] Chuyện bí ẩn trong địa thất động

Trong khung cảnh tối mờ của căn địa thất chật hẹp. Lý Ngọc Uyển đi qua đi lại trước một khung cửa sắt thần thái hết sức kích động.

Thật sự không ai có thể tưởng được với thân phận cao quý như Lý Ngọc Uyển lại có thể có mặt ở một nơi như thế này. Và thật cũng không ai ngờ ở Vạn Hoa Cung lại có một nơi giam người bí mật đến vậy.

Mà người bị giam lại là một người con gái độ chừng 27, 28 tuổi hết sức xinh đẹp. Nàng ta thân hình lỏa lồ, ngồi ở một góc ph*ng. Xung quanh nàng ta chỉ độ hơn 3 trượng đều là những khung sắt to đùng cứng rắn. Rõ ràng mỹ nhân bị giam vì một tội nghiệp rất nặng rồi.

Lúc này Lý Ngọc Uyển đột ngột lên giọng gay gắt:

- Hoàng phủ tử tỷ. Muội thật không ngờ tỷ tỷ đã bị giam hơn 10 năm mà vẫn không chịu thay đổi tâm ý. Tỷ có nghĩ rằng kẻ kia bây giờ đã có vợ con rồi không? Tại sao tỷ lại chung tình đến mức mù quáng như vậy.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều ngồi im bất động. Dường như đối với nàng ta những lời vừa rồi của Lý Ngọc Uyển chỉ như là nước chảy qua cầu chẳng có chút tác dụng.

Phải biết địa vị của Lý Ngọc Uyển có được ngày nay không phải ngẫu nhiên mà có. Nếu không phải vì Hoàng Phủ Ngọc Kiều bị vướng vào tình trường với một nam nhân ngoài cốc thì địa vị Cung chủ bốn cung ngày nay ắt đã về tay Hoàng Phủ Ngọc Kiều rồi.

Cách đây 10 năm, khi Hoàng Phủ Ngọc Kiều chỉ mới là ngoại đường đường chủ của Vạn Hoa Cung nàng đã đem lòng yêu thương Hàn Thiếu Thanh, một lãng tử vô lâm.

Không ngờ mối tình bí mật đó đã bị phát hiện. Hoàng Phủ Ngọc Kiều bị đưa về Vạn Hoa Cung để chịu sự trừng phạt. Nhưng vì thấy nàng còn quá trẻ, lại đang rèn luyện để thay chức Cung chủ bốn cung, do vậy các trưởng lão mới đặt cách cho nàng một phương pháp lấy công chuộc tội.

Phương cách này yêu cầu Hoàng Phủ Ngọc Kiều phải đưa người yêu về cho các trưởng lão phát lạc. Thế nhưng, Hoàng Phủ Ngọc Kiều cương quyết từ chối. Nàng chấp nhận chịu cảnh giam cầm mà nhất định không chịu đưa nam nhân nọ về.

Nếu ai ở vào địa vị Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì mới hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng nàng. Đối với Hàn Thiếu Thanh nàng đã hết dạ yêu thương. Nếu nàng nghe lời của các trưởng lão đưa chàng về đây thì chẳng khác gì giết hại chàng. Bởi lẽ Hàn Thiếu Thanh làm sao qua nổi quy định khắc khe trong việc tuyển chọn tướng công. Mà nếu việc đó xảy ra, thì chắc chắn tính mạng chàng khó thể vẫn hồi. Tình thế đó khiến cho nàng tha chịu hy sinh thân mình còn hơn để người yêu phải khổ.

10 năm qua đi, các vị trưởng lão đã lần lượt qua đời. Thế nhưng thời hạn của Hoàng Phủ Ngọc Kiều cũng không vì thế mà được cởi bỏ.

Có một điều đại bí mật mà sau này Lý Ngọc Uyển mới được các trưởng lão của Vạn Hoa Cung cho biết. Đó là nguyên nhân tại sao các trưởng lão lại buộc Hoàng Phủ Ngọc Kiều đưa Hàn Thiếu Thanh về cốc. Thật ra tất cả chỉ là vì Hồng Diệp Y mà thôi.

Vốn dĩ Hồng Diệp Y là bảo vật của bốn môn có ẩn chứa một môn thần công vô cùng lợi hại của Vạn Hoa Cung. Hoàng Phủ Ngọc Kiều không hay biết nên đã đem vật này ra để làm vật đính ước tặng lại cho người yêu. Oái oăm thay, sau khi nàng bị bắt thì tung tích của Hàn Thiếu Thanh cũng biệt tích giang hồ. Trong Vạn Hoa Cung vì thế chỉ còn trông chờ từ Hoàng Phủ Ngọc Kiều để tìm ra tung tích của Hàn Thiếu Thanh nhằm lấy lại Hồng Diệp Y.

Nhưng Hoàng Phủ Ngọc Kiều lại ương bướng nhất định không chịu đi tìm Hàn Thiếu Thanh. Chính vì điều này mà cục diện đi vào thế bế tắc trong suốt một thời gian dài.

Lý Ngọc Uyển thấy nói thế nào cũng chẳng có tác dụng gì. Hoàng Phủ Ngọc Kiều không chịu lên tiếng và cũng chẳng có phản ứng. Tình trạng này khiến cho một người kiên gan bền trí như Lý Ngọc Uyển cũng phải bức mình. Lý Ngọc Uyển tức tối rời khỏi địa thất về lại Cung của mình.

Nàng ngồi một mình suy nghĩ hồi lâu thì nghĩ ra 3 vấn đề cần phải giải quyết.

Thứ nhất, phải phá vỡ được tình yêu mù quáng của Hoàng Phủ Ngọc Kiều đối với Hàn Thiếu Thanh.

Thứ hai, phải dụ cho được Hoàng Phủ Ngọc Kiều xuất cốc đi tìm người yêu.

Thứ ba, phải lấy lại cho bằng được Hồng Diệp Y - báu vật của bốn môn và luyện được công phu tối cao trong đó.

Cả ba vấn đề nêu trên thì vấn đề thứ nhất là điều khó thể thực hiện. Bởi lẽ muốn để Hoàng Phủ Ngọc Kiều từ bỏ tình yêu giữa nàng và Hàn Thiếu Thanh là vô cùng khó.

Lý Ngọc Uyển nhủ mày suy nghĩ chưa biết tính sao thì ở phía ngoài bỗng có tiếng xôn xao.

Nàng lắng tai nghe thì ra bọn cung nữ đang cười cợt thì thảo về mối tình duyên mới giữa La Linh và Tiểu Phụng Cô.

Nghe nói Tiểu Phụng Cô đã trao thân cho La tướng công và hiện đang ngủ vui cùng nhau trong tịnh thất của nàng.

Lý Ngọc Uyển nhớ đến La Linh thì chợt nghĩ ra một việc. Nàng bật cười trong lòng miệng lẩm bẩm.

Đúng rồi. Tại sao ta lại quên người này nhỉ.

Nàng tức tốc rời khỏi Cung thất mang theo 3 ả tỳ nữ tiến thẳng về hướng đại viện.

-----*-----

Lúc này La Linh và Tiểu Phụng Cô vẫn còn đang say giấc nồng. Hai người thân thể trần truồng nằm bên cạnh nhau. Tay La Linh vẫn còn đặt lên eo thon của Tiểu Phụng Cô. Mặt nàng úp vào ngực chàng trong lúc hạ thể hai người áp sát vào nhau.

Bấy giờ trời vẫn còn âm u. Trong khung cảnh mờ tối có mấy bóng người nhanh chóng tiến vào.

La Linh và Tiểu Phụng Cô đều bị dựng dậy. Hai người vừa kinh hoàng vừa xấu hổ trước mắt mọi người.

Lý Ngọc Uyển hoa dung lạnh lùng. Nàng quát thuộc hạ bắt trời ngay lấy La Linh dẫn đi.

Lý Ngọc Uyển quay sang Tiểu Phụng Cô nói giọng giận dữ:

- Tiểu muội muội chớ nên buồn. Tên dân tộc kia đã lợi dụng uy danh của ta bức hiếp muội làm muội không thể đắc đạo tu hành khiến ta cũng phải nổi giận. Ta sẽ tống hấn vào trại giam để cho hấn biết thân.

Tiểu Phụng Cô vừa xấu hổ vừa bối rối. Nàng thấy Cung chủ hôm nay cư xử thật là lạ lùng. Việc bắt bớ người như thế này chưa từng xảy ra. Hơn nữa việc La Linh và nàng ái ân cùng nhau nếu suy cho cùng là do lỗi của Vạn Ngọc Tĩnh. Nhưng bây giờ La Linh lại bị hãm oan. Thật không biết nên giải thích sao đây để cho Cung chủ hiểu.

La Linh nhanh chóng bị bọn cung nữ lôi đi. Chàng chưa kịp mặt lại y phục nên lúc này xấu hổ vô cùng.

May mà Cung thất của Lý Ngọc Uyển và đại viện nơi ở của Tiểu Phụng Cô lại rất gần nhau. Một điều nữa là do trời còn chưa sáng tỏ nên việc bắt bớ này diễn ra cũng ít người nhìn thấy.

La Linh bị bịt mắt đưa vào một đường hầm bí mật. Lát sau chàng nghe có tiếng khóa khóa cách rồi chàng bị buộc một sợi dây thông xuống.

Khi chàng vừa hạ thân xuống đất thì cánh cửa nhỏ đã up trở lại. La Linh bị họ buông dây bắt ngồi ngã bịch xuống đất.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thấy có một người bị thông dây thả xuống thì hết sức ngạc nhiên. Nàng càng kinh ngạc hơn khi thấy kẻ đó là một nam nhân thân thể trần truồng hai mắt bị bịt kín, tay chân bị trói chặt.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thầm đoán gã trai kia chắc là bị trúng ám dược của Vạn Hoa Cung và bây giờ bị giam vào đây để xử lý.

Nhưng tại sao bọn chúng lại thả y vào giam chung với nàng. Chẳng lẽ Lý Ngọc Uyển lại có mưu đồ gì?

Trong khi Hoàng Phủ Ngọc Kiều còn đang bán tín bán nghi thì La Linh đã ngồi dậy được và đang ra sức cời trói.

Thật ra bọn nữ tỳ của Cung chủ Lý Ngọc Uyển cũng không đến nỗi trói La Linh chặt lăm. Chàng vùng vẫy một hồi thì đã thoát ra khỏi đám dây trói và đưa tay gỡ khăn bịt mắt ra.

Đập vào mắt chàng đầu tiên là hàng khung sắt bao xung quanh. Phía xa là một ngọn đuốc được cắm trên tường soi tạm khung cảnh âm lạnh trong ph*ng.

Chàng quay người nhìn về phía sau thì chợt giật mình vì một bóng trắng lơ lửng đang ngồi trên giường.

Phải nói căn ph*ng giam chỉ rộng chừng ba trượng. Vì thế tuy rằng cảnh vật không được sáng lăm nhưng chàng vẫn nhận ra đối phương là một nữ nhân tóc dài buông thả.

Hai vú nàng vươn lên đầy đặn với hai núm vú tươi hồng.

La Linh kinh ngạc vội quay mặt đi miệng hỏi lớn:

- Cô nương là ai? Sao lại ở trong này?

Hoàng Phủ Ngọc Kiều đã hơn 10 năm bị giam cầm trong địa thất, tách biệt với thế gian. Nàng đối với mọi sự đã như một mặt hồ phẳng lặng, dường như

chẳng việc gì khiến nàng phải bận tâm hay lo lắng nữa. Ấy thế mà chỉ trong mấy phút đồng hồ. Từ lúc La Linh xuất hiện ở nơi này. Trong lòng nàng đã bị chấn động không ít.

Đầu tiên là sự xuất hiện của chàng làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Sau đó là việc nhìn thấy tấm thân lửa thể của chàng làm cho nàng trở nên xao xuyến.

Rồi bây giờ khi chàng lên tiếng hỏi lại làm cho nàng cảm thấy bối rối không biết nói gì.

La Linh thấy nữ nhân không trả lời thì nghĩ rằng nàng nọ bị câm. Nhưng trong lòng chàng không khỏi thắc mắc nữ nhân này lại ai? Tại sao nàng ta lại bị giam vào một nơi bí mật như vậy.

Dường như ở Vạn Hoa Cung vẫn còn rất nhiều điều bí ẩn mà chàng vẫn còn chưa hay biết.

La Linh nhận thấy có một dòng nước nhỏ chảy róc rách từ trên xuống qua bức tường đá. Chàng bước lại gần giơ tay hứng lấy nước uống.

Uống nước xong rồi La Linh mới bắt đầu bình tĩnh ngồi lại suy nghĩ mọi việc. Chàng cảm thấy nội vụ vừa rồi có cái gì đó rất không bình thường. Đường như có một âm mưu gì đó hết sức bí mật mà chàng không thể nhận ra.

Chàng đang ngồi suy nghĩ thì chợt nghe tiếng nữ nhân thánh thót hỏi:

- Công tử là ai? Tại sao lại bị giam vào đây?

La Linh nhận ra nữ nhân nọ không hề câm thì hết sức vui mừng vội nói:

- Hóa ra cô nương biết nói! Tại hạ cứ tưởng cô nương bị câm rồi.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều hứ lên một tiếng giọng lạnh lùng:

- Nhà ngươi quả là nhiều chuyện. Có mau báo tên họ ra không?

La Linh thấy nàng nọ hách dịch như vậy không khỏi nổi giận. Nhưng chàng nghĩ lại mình cũng chẳng nên chấp nhất làm gì với nàng ta nên từ tốn nói:

- Tại hạ là La Linh. Bị Cung chủ giam vào đây.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều cau mày sẵn giọng:

- Cung chủ là Lý Ngọc Uyển phải không?

La Linh cũng lạnh lùng đáp trả:

- Phải!

Hai người nói đến đây liền im bặt. Đường như trong đầu họ đều có tâm sự riêng nên không ai lên tiếng nữa.

Rồi trong mấy ngày tiếp sau đó. Cả hai đều hạn chế tiếp xúc với nhau. Hoàng Phủ Ngọc Kiều thân là con gái nên nàng hết sức giữ gìn. Nàng chỉ sợ La Linh nhân lúc nàng sơ suất lao đến làm ầu thì rất nguy hiểm.

Thế nhưng Hoàng Phủ Ngọc Kiều lại quên mất một điều. La Linh hiện nay đã mất hết công lực.

Nếu giữa hai người có xảy ra đánh nhau thì chỉ một cái phát tay của nàng cũng khiến cho chàng ta phải mất mạng.

Còn đối với La Linh thì đã biết tên của người bị giam chung với chàng là Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Trong mấy ngày giam chung đó chàng cũng nhận ra nàng ta là một mỹ nhân rất xinh đẹp nhưng lại rất lạnh lùng.

Cả hai vì cùng lửa thể lại bị giam chung trong căn ph*ng hẹp nên dù muốn hay không cũng không khỏi nhìn thấy hết của nhau.

La Linh thì đã thấy cặp vú no tròn của nàng và đám lông l. đen kịt che phủ hạ thể. Khi nữ nhân tắm rửa. Chàng không khỏi nhìn thấy cái l. vung đầy của nàng.

Còn Hoàng Phủ Ngọc Kiều cũng đã thấy tường tận con c*c của La Linh. Không những thế. Đôi khi trong lúc chàng ngủ con c*c của chàng lại tự động sùng cồ lên cứng ngắt và to đùng chính thẳng lên trời. Hoàng Phủ Ngọc Kiều những lúc như vậy không khỏi đỏ mặt suy nghĩ vẩn vơ.

Một tuần nữa trôi qua, Hoàng Phủ Ngọc Kiều và La Linh chợt nhận thấy rằng việc họ ý tứ với nhau thật là vô ích. Cảnh nam nữ trần truồng ở chung một ph*ng thì có dấu điểm kiểu gì cũng không thể nào làm được. Hoàng Phủ Ngọc Kiều cũng như La Linh từ từ trở nên phóng khoáng hơn đối với việc sinh hoạt. Hai người tự do đi đứng, tự do tắm rửa, tự do cử động thân thể không còn gò bó gì nữa. Cảnh tượng con c*c của La Linh khi to hẳn lên, lúc lại siu nhỏ không còn ảnh

hướng gì đến Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Nàng bây giờ có thể tự nhiên tắm rửa trước mặt La Linh.

Thậm chí có lúc nàng còn thò tay vào trong l. để sục rửa cũng không còn thấy ái ngại nữa.

Những lúc trước, khi đi ngủ, Hoàng Phủ Ngọc Kiều còn khép nép co chân, gác tay để chàng nọ không ngó thấy những chỗ kín đáo của nàng. Nhưng bây giờ nàng cứ thoải mái nằm lăn ra ngủ để mặc chàng thích chỗ nào cứ việc nhìn mà không còn cảm giác xấu hổ gì.

Còn về phần La Linh. Chàng cũng tự nhiên hơn khi ngắm nghía thân hình nữ nhân. Ở trong địa thất vắng lặng. Thời gian trở nên rất dài. Vì thế có những lúc La Linh ngồi hàng giờ nhìn ngắm cơ thể Hoàng Phủ Ngọc Kiều mà tưởng nhớ đến người thân của chàng.

Hai người ở trong động thất không có việc gì làm. Họ tìm cách giết thời gian bằng những câu chuyện băng quơ. La Linh thì kể cho Hoàng Phủ Ngọc Kiều nghe về thân thế và hoàn cảnh của mình. Còn Hoàng Phủ Ngọc Kiều cũng kể cho La Linh nghe về lý do tại sao nàng bị giam ở nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: [Hậu Cuồng Long Chương]

Hai người nói riết với nhau rồi chẳng còn gì để nói. Họ bắt đầu đem những chuyện yêu đương trước kia ra kể lại. Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì vừa ngạc nhiên, vừa thích thú khi nghe câu chuyện về những tao ngộ kỳ lạ của La Linh đối với các nữ nhân. Đến phiên La Linh thì lại tán thưởng và phục thắm tình yêu và sự hy sinh cao cả của Hoàng Phủ Ngọc Kiều đối với người yêu.

Tình cảm giữa hai người từ từ trở nên gần bó hơn trước. Hoàng Phủ Ngọc Kiều thấy La Linh mỗi đêm đều run rẩy vì lạnh thì cảm thương cho chàng. Nàng nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu rồi khe khẽ gọi La Linh lên nằm chung cùng giường với nàng.

La Linh lắc đầu không dám thu nhận ân tình đó. Chàng sợ rằng mình lên nằm cùng nàng sẽ không kiềm chế được để xảy ra những chuyện đáng tiếc.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì lại không nghĩ như vậy. Nàng thấy La Linh bị mất hết võ công không có khả năng tự vận công kháng lại sự lạnh lẽo nên giục nàng lên giường ngủ cùng nàng.

La Linh bị nàng giục quá không tiện từ chối đành bước đến nằm ghé một bên.

Chiếc giường nhỏ vốn dĩ chỉ được dùng cho một người nằm. Bây giờ hai người bọn họ cùng nằm một chỗ thì dù La Linh hay Hoàng Phủ Ngọc Kiều có cố gắng thu nhỏ lại thì vẫn không khỏi có chỗ ð.ng chạm.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thấy da thịt chàng ð.ng vào người mình lạnh ngắt thì càng thương xót.

Nàng thấy chàng có vẻ ngại ngần sợ tiết mận mình thì thờ dài thăm nghĩ:

"Bây giờ ta với y có chỗ nào che dấu được nhau. E rằng đến như chồng vợ cũng chưa chắc đã được như vậy. Tuy ta không yêu y, nhưng cũng không thể thấy người ta khốn khổ mà không cứu. Quý hồ là chúng ta trong sáng thì không sợ gì cả."

Nàng khẽ khàng thì thào với La Linh:

- La công tử. Công tử cứ nằm sát lại đây. Chúng ta ôm nhau thì sẽ đỡ lạnh hơn.

La Linh thấy nàng nói giọng ôn nhu như vậy thì hết sức cảm kích. Chàng nghĩ nàng là nữ nhân mà còn khoáng đạt như vậy thì chàng là nam nhân cũng chẳng cần úy kỵ làm gì.

La Linh bèn nằm sát lại bên người ngọc rồi quàng tay ôm lấy người nàng.

Hai người khẽ rung mình khi thân thể họ lần đầu tiên chạm vào nhau một cách mật thiết.

Cặp nhũ phong no tròn của Hoàng Phủ Ngọc Kiều áp sát vào bên ngực chàng. Hạ thể hai người tiếp giáp lẫn nhau khiến cho trong lòng cả hai tự nhiên cảm thấy xôn xao dễ chịu.

Con c*c của La Linh áp vào vùng bụng thon nhỏ của Hoàng Phủ Ngọc Kiều làm nàng thấy êm êm, ấm ấm lạ lùng.

Hơi thơm từ thân thể Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì lại tỏa ra nhập vào mũi La Linh khiến cho chàng cảm thấy ngây ngất.

Hai người nằm im bất động một lúc. Thế rồi Hoàng Phủ Ngọc Kiều khẽ cựa mình dúi đầu vào ngực chàng.

Hai tay La Linh chợt trở nên mạnh mẽ ôm sát người ngọc vào lòng.

Hai người đều cố gắng kiềm nén hơi thở. Dấu đối phương cảm giác hồi hộp của mình.

Nhưng mà con c*c của La Linh thì lại không chịu theo lệnh chủ nhân. Sau một hồi tiếp giáp với da thịt mịn màng nơi hạ thể của Hoàng Phủ Ngọc Kiều, con c*c đã từ từ nở lớn ra thấy rõ.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều làm gì không nhận ra sự khác lạ. Nàng cảm thấy kinh hãi khi cái thứ kia áp sát vào bụng nàng nóng hổi.

Nó vừa to, vừa tròn, vừa cứng, vừa nóng. Thật không biết làm thế nào nữa.

Hai người nằm im một lúc rồi Hoàng Phủ Ngọc Kiều khe khẽ lên tiếng:

- Công tử ngủ đi. Ngọc Kiều cũng buồn ngủ lắm rồi.

Nàng nói xong nhắm mắt lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

Qua ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa. Hoàng Phủ Ngọc Kiều và La Linh đã quen với chuyện ngủ chung. Hai người nằm ôm nhau ngủ mà không còn có cảm giác e ngại nữa.

Tuy nhiên, chuyện nam nữ trần truồng ngủ chung thì khó thể nào không có chuyện. Hôm đó, như thường lệ, Hoàng Phủ Ngọc Kiều ôm La Linh ngủ. Trong đêm, cái chân nàng lại vô tình gác lên hông chàng. Với tình thế đó, cái l. của Hoàng Phủ Ngọc Kiều tự nhiên được mở rộng hết cỡ.

Và rồi chuyện gì đến ắt phải đến. Con c*c to lớn cứng ngắt của La Linh đã tìm đúng vào khe đào nguyên của người mỹ nữ.

Hai người đều chìm trong giấc điệp nên không làm sao nhìn thấy sự tình.

Trong cơn mơ đó, La Linh thấy mình gặp lại Tiêu Sơn Thần Nữ trong căn ph*ng nhỏ. Hai người ôm ấp, hôn hít nhau rồi đưa nhau lên giường.

Thân hình Tiêu sơn thần nữ tuyệt đẹp hiện ra với tất cả sự lộng lẫy mê người. Cái l. nàng mở rộng ra và vùng đầy trong con *** đến tột cùng. La Linh thích thú đưa tay nắm lấy con c*c ẩn vào lỗ l.. Cảm giác chật chội chất ngất tức thì diễn ra. Chàng thấy l. nàng nọ bó chặt lấy con c*c chàng quả giống hệt như lúc cái l. trinh của nàng bị chàng phá đầu tiên. La Linh sung sướng ôm chặt lấy thân hình nương tử trong lúc con c*c chàng cứ lừng lững tiến vào âm phong động chặt hẹp âm ướt và nóng ran nọ.

Còn về phía Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Nàng mơ thấy mình gặp gỡ với người yêu Hàn Thiếu Thanh. Hai người sau bao năm không gặp lại nhau giờ nhìn nhau với biết bao ân tình chan chứa. Hàn Thiếu Thanh ôm chặt lấy người yêu hôn nàng say đắm.

Đôi mắt Hoàng Phủ Ngọc Kiều nhắm nghiền trong niềm hạnh phúc vô biên.

Đột nhiên, Hàn Thiếu Thanh bế bổng nàng lên đi về phía giường. Hoàng Phủ Ngọc Kiều lo lắng nhưng lại không dám cản.

Thế rồi y phục nàng nhanh chóng bị lột ra để lộ phía bên trong là những đường cong gợi cảm và mê hoặc.

Hàn Thiếu Thanh sướng quá lao đến ôm chặt lấy người yêu. Chàng vừa ôm vừa hôn nàng say đắm. Rồi trong một tí tấc, cái l. nàng đã bị con c*c của người yêu đâm phải.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều sợ hãi định tìm cách đẩy chàng ra.

Nhưng mà đôi môi Hàn Thiếu Thanh đã ngậm lấy một bên vú của nàng mà bú liếm.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều dờ người ra trong trạng thái đầu tranh giữa dục tính và lý trí.

Nàng nửa muốn đẩy chàng ra, nửa lại không nỡ rời chàng.

Đã hơn 10 năm hai người không gặp lại nhau. Chẳng lẽ vì chuyện này mà nàng lại làm hỏng mối tình yêu thương nhớ bấy lâu giữa hai người được sao.

Thế rồi, trong một tí tấc ngắn ngủi đó. Cái l. trinh đã bị con c*c to lớn đâm vào lún cán.

Cảm giác đau đớn kèm theo một sự ngất ngây hết sức lạ kỳ.

Cái l. nàng như bị nong ra hết cỡ cùng với cảm giác vừa đau vừa tê tái vô cùng.

Rồi hai kẻ nam nữ thoải mái trao cho nhau tất cả. l. c*c hai người liên tục ma sát lẫn nhau. Con c*c kia nở lớn khoan sâu vào lỗ l.. Còn cái l. nọ lại co bóp nhót nhét không ngừng con c*c đang trong giai đoạn động dục.

Âm dương hòa hợp, thân xác gắn vào nhau. Cảm giác mê ly trong giấc mơ của hai kẻ nam, nữ giờ lại được họ thực hiện ngay trong lúc này.

Hai người trong cơn mơ đều tưởng rằng mình gặp kẻ trong mộng, họ có ngờ đâu sự thực hoàn toàn không phải như vậy. Trong cơn mơ họ làm gì với người yêu thì trong thực tại họ lại làm với nhau y như vậy.

Thế rồi, cảm giác khoái ngất gia tăng đến cực điểm. Toàn thân con c*c run lên và bắt đầu bắn khí tinh trùng ra xối xả.

Cái l. nọ cũng xị khí ra ào ào và liên tục co bóp hút lấy bằng hết từng giọt tinh dịch trong người La Linh thải ra.

Cả hai bất giác choàng người tỉnh dậy.

Họ mở mắt ra kinh ngạc nhìn nhau trong khi hạ thể họ, con c*c và cái l. vẫn còn đang xị khí.

Trong một thoáng sau đó, con c*c đã thu nhỏ rời khỏi lỗ l.

Toàn thân hai người mới bắt đầu lấy lại bình tĩnh.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều hiểu ra mọi sự đã hoàn toàn xảy ra rồi. Cái l. trinh của nàng giữ bấy lâu để cho người yêu thì bây giờ đã bị kẻ khác chiếm đoạt lấy.

Đau hơn nữa là bản thân nàng cũng đã chủ động hoan lạc cùng y chứ nào phải nàng bị người ta ép uống.

Hơn nữa nàng lại không thể nào trách cứ được người ta vì chính nàng đã chủ động đề y lên giường nằm chung với nàng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều càng nghĩ càng đau khổ bất giác oà lên khóc nức nở.

La Linh thì tự thẹn mình đã xâm phạm đến trinh tiết của Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Chàng biết nàng đã có người yêu thế mà chàng lại ra tay chiếm đoạt thân thể nàng được sao.

Đến lúc Hoàng Phủ Ngọc Kiều bật lên tiếng khóc thì La Linh chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ nữa.

Chàng ôm chặt lấy đầu nàng áp vào ngực mình rồi bật lên tiếng kêu đau khổ:

- Ta, ta là kẻ táng tận lương tâm, là kẻ dâm dục bỉ ổi. Nàng... nàng mau giết ta đi.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều nghe chàng tự trách thì lại càng khóc to hơn. Nàng cảm thấy chỉ có khóc mới có thể giúp nàng vơi đi nỗi đau khổ trong lòng.

La Linh thấy Hoàng Phủ Ngọc Kiều khóc lóc tuyệt vọng như vậy thì chịu không nổi nữa.

Chàng xô nàng ra đứng bật dậy rồi lao đầu mình vào vách đá định tự vẫn.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều đang con đau đớn. Nhưng nàng thấy La Linh liều mạng như vậy thì cũng hoảng kinh lên vội nhảy lại ôm chặt lấy chàng.

Hai người cùng lúc ngã lăn ra.

La Linh thấy bị Hoàng Phủ Ngọc Kiều ôm lấy thì càng ra sức giãy giụa. Chàng thét lên trong nỗi đau khổ tận cùng:

- Ta phải chết. Ta phải chết!

Hoàng Phủ Ngọc Kiều nước mắt dàn dụa ôm chặt lấy eo lưng La Linh miệng nức nở:

- Chàng chết đi thì thiếp cũng không muốn sống nữa. Thôi thì thiếp và chàng cùng chết đi là xong.

La Linh kinh hãi nhìn lại khuôn mặt Hoàng Phủ Ngọc Kiều ở bên cạnh mình nói lớn:

- Ta là kẻ gây ra tội ác, phải chết là đáng rồi. Nàng có tội tình gì đâu mà cũng định quyên sinh?

Hoàng Phủ Ngọc Kiều nức nở nói:

- Thiếp là kẻ hại trượng phu thì thiếp chết đi cũng đúng lắm!

La Linh ngờ ngác không hiểu gì cả vội nói:

- O! Nhưng nàng làm gì đã có trượng phu. Sao lại có chuyện lạ kỳ như thế được.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều ngồi dậy đưa tay vuốt tóc và nước mắt để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều e lệ nói ấp úng:

- Chàng... chàng đã hại thiếp như vậy mà còn không chịu nhận nương tử ư?

Đến lúc này La Linh đã hoàn toàn minh bạch tâm ý của nàng. Đôi mắt chàng chợt chiếu lên long lanh nhìn thẳng vào khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt

của người con gái xinh xắn.

La Linh run giọng nói:

- Nàng... nàng đã tha thứ cho ta sao...

Hoàng Phủ Ngọc Kiều xấu hổ cúi đầu không nói một lời.

La Linh thấy thần thái nàng ta như vậy thì chợt hiểu mỹ nhân đã đồng ý nhận chàng làm phu tướng rồi.

Bất đồ La Linh nhảy bổng lên reo hò inh ỏi:

- Ha.. ha... ha... Ngọc Kiều đã nhận ta làm phu quân rồi.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thấy chàng vui mừng như vậy không khỏi cảm động. Nàng nhớ lại tình yêu nàng dành cho Hàn Thiếu Thanh bao nhiêu năm nay vậy mà giờ đây lại bị mấy lời nói ngây ngô vừa rồi của La Linh làm cho tan biến hết cả.

La Linh sung sướng quá nhảy phắt lại ôm lấy người ngọc bệ hân lên giường.

Chàng đề lên người nàng vừa hôn vừa vuốt ve.

Rõ ràng chàng hành động trong tư thế của kẻ chiếm đoạt. Và Hoàng Phủ Ngọc Kiều bây giờ không còn là Hoàng Phủ Ngọc Kiều của mấy ngày trước nữa.

Mà thật đúng như vậy. Trước sự tấn công như điên cuồng của La Linh, Hoàng Phủ Ngọc Kiều chỉ còn biết im lặng chấp nhận. Thân thể nàng nhanh chóng bị chàng khám phá hết mọi chỗ bí ẩn.

Rồi quân tử kiếm của chàng vươn dài, cứng ngắt từ từ đưa vào âm phong ngọc động của nàng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều bây giờ chẳng khác gì con cừu non đang đợi bị phanh thây xẻ thịt. Cái l. nàng bị con c*c to lớn của La Linh nong ra hết cỡ. Cảm giác mê tê tái bắt đầu lan tỏa ra toàn thân.

Cái miệng xinh xắn của nàng bật lên tiếng rên khe khẽ. Cảm giác được con c*c nong đầy trong lỗ l. làm nàng thấy sướng khoái tung bùng.

Người mỹ nữ nhắm nghiền mắt lại trong một trạng thái khoái lạc tràn đầy. Hoàng Phủ Ngọc Kiều chợt nghĩ phải chăng nàng đã uống phí biết bao năm xuân xanh. Hạnh phúc là gì đây khi chỉ có nhớ thương và chờ đợi. Không phải. Nhất định không phải. Vậy thì cái cảm giác sướng đến tê người này là gì? Đó phải chăng là hạnh phúc? Cùng không phải nốt.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều bỗng nhiên mở lớn hai mắt. Con khoái dục bùng lên khi con c*c của La Linh lại khoan một phát cực mạnh vào l. nàng. Đôi mắt nàng chợt nhận ra hình ảnh của La Linh và khuôn mặt khôi ngô tuấn mỹ của chàng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều bỗng từ từ nhắm mắt lại lầm bầm

Phải rồi. Tình yêu đó là sự khoái sướng khi được người mình yêu ái ân ngây ngất.

Nếu có chàng ở bên cạnh ta, chung đ.ng cùng ta thì mọi chuyện sẽ không còn là quan trọng nữa. Ta bị giam hay không bị giam cũng vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: [Hậu Cuồng Long Chương] Trốn khỏi Vạn Hoa Cung

Trong những ngày kế tiếp, tình cảm của Hoàng Phủ Ngọc Kiều đối với La Linh ngày càng trở nên bền chặt. Mọi u tình của nàng dành cho Hàn Thiếu Thanh đã phai nhạt dần sau những trận mây mưa nẩy lửa và đầy hoan lạc.

Người con gái 28 tuổi đã đạt được thống khoái cực trong những trận truy hoan liên tiếp.

Nàng đang ở vào tuổi phát dục mạnh nhất nên những ái ân kia để lại trong lòng nàng những hồi ức đẹp không thể nào quên.

Hai người ở trong địa thất cả ngày lẫn đêm. Cả hai chẳng có việc gì làm nên thường hoan lạc với nhau đến tê l, rất c*c.

Phải công nhận đối với các nữ nhân từ trước đến nay thì Hoàng Phủ Ngọc Kiều là người được ân sủng của chàng nhiều nhất. Trong chỉ một thời gian ngắn mà con c*c của La Linh đã *** l mỹ nhân đến nở hân ra.

Hai người ** nhau bắt kể lúc nào, bắt kể thời gian. Thích là ** mà nhiều khi mệt quá không ** nổi thì cũng để con c*c vào trong l. để cho cái l. khỏi nhớ.

Tình cảnh này khỏi cần nói thêm nữa cũng biết hai người bọn họ đối xử với nhau thế nào rồi.

Một hôm. Sau một trận truy hoan. La Linh nằm ngửa ra đất nhìn lên nóc động thất thờ dài.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều nằm kê bên cạnh nghe thấy tiếng thờ dài của chàng bất giác ngạc nhiên khẽ hỏi:

- Tướng công tại sao lại thờ dài! Chẳng lẽ chàng đã chán thiếp rồi sao?

La Linh nhìn sang khuôn mặt người ngọc khẽ đưa tay tát yêu vào má nàng nói:

- Nương tử đúng là suy đoán hảo. Ta đối với nàng chẳng lẽ lại còn chưa đủ yêu thương ư?

Nói xong chàng quàng tay ôm lấy người Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Đôi môi cúi xuống hôn hít đôi nhũ phong tròn đầy trắng mịn.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều khuôn mặt ửng hồng hạnh phúc. Nàng cảm thấy khuôn ngực nàng đang trương lên trước những nụ hôn và sự kích thích của chàng.

Nhưng La Linh lại không có ý định tái chiến. Chàng chợt buông người Hoàng Phủ Ngọc Kiều ra rồi ngược mắt nhìn lên thành động.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều bắt đầu lo lắng khi nhìn thấy hành động khác lạ của chàng. Nữ nhân vốn rất nhạy cảm nên chỉ cần để ý một chút Hoàng Phủ Ngọc Kiều đã đoán ra được ẩn tình của phu quân.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều khẽ hỏi:

- Tướng công định trốn khỏi đây chăng?

La Linh đưa mắt nhìn trần động nói giọng buồn rầu:

- Ta bây giờ chỉ như một phé nhân. Có muốn ra khỏi đây cũng lực bất tòng tâm mà thôi.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều lặng yên suy nghĩ. Nàng chợt nhớ lại trong cuốn kinh thư do Cung chủ đời trước truyền cho nàng có một đoạn nói về cách phá giải độc tố làm tiêu tan công lực.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều nghĩ ra điều này liền mừng rỡ ngồi bật dậy nói lớn:

- Tướng công! Thiếp biết một cách phá giải độc thủ do chàng rồi.

La Linh ngớ ngàng đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Ngọc Kiều hỏi:

- Nàng biết cách phá giải thực ư?

Hoàng Phủ Ngọc Kiều tươi cười nói:

- Chàng có biết khi trước suất nữa thiếp đã được chọn làm Cung chủ Vạn Hoa Cung rồi. Do vậy đối với thủ pháp của Cung chủ thiếp cũng biết được một vài.

La Linh thấy nàng có vẻ tin tưởng như vậy cũng vui mừng ngồi dậy nắm lấy vai mỹ nhân hỏi:

- Nàng nói đi. Cách giải phá thế nào?

Hoàng Phủ Ngọc Kiều chậm rãi kể.

Theo như Cung chủ đời trước nói lại thì muốn giải phá độc tố tồn tại trong nội thể của nam nhân thì nữ nhân phải hút lấy khí âm độc đó vào trong người.

Khí âm độc này tuy có tác dụng phá giải công lực của nam nhân, nhưng đối với nữ nhân thì lại là một môn thuốc vô cùng quý báu giúp nữ nhân thăng tiến nội lực.

Có điều việc phá giải này khá là tế nhị và không dễ thực hiện.

La Linh thấy Hoàng Phủ Ngọc Kiều nói giữa chừng thì dừng lại liền không nén nổi tò mò vội hỏi:

- Nàng nói thử xem. Rốt cuộc đó là phương pháp gì?

Hoàng Phủ Ngọc Kiều liếc yêu trượng phu rồi ửng đỏ mặt lên kể tiếp:

- Chuyện này muốn thực hiện được thì phải tuân thủ mấy điều sau đây: Trước hết, nam nhân sẽ nằm ngửa ra đất để cho nữ nhân ngồi lên con c*c của mình. Sau đó, nữ nhân sẽ dùng nội lực bản thân tích tụ vào cái l. để hút dần âm độc từ người nam nhân thông qua con c*c.

Việc làm này không phải dễ dàng. Vì trong lúc nữ nhân hút lấy âm độc thì con c*c của nam nhân sẽ bị kích dục rất mạnh. Nếu giữa chừng thực hiện mà con c*c lại bị phụt khí thì nữ nhân sẽ bị tổn thương âm cụ ngay.

Vì thế khó khăn nhất của phương pháp này là khả năng kiềm nén dục tình của nam nhân.

Tuy nhiên, về phía nữ nhân cũng gặp khó khăn không kém. Do con c*c của nam nhân đâm ngập lỗ l. Vì thế trong lúc hút lấy âm độc cái l. nữ nhân cũng bị con c*c của nam nhân kích thích.

Nếu nữ nhân không giữ được tâm trí. Để dục vọng trào lên, thì cái l. sẽ xìt khí ra và co bóp hút lấy tinh trùng từ c*c nam nhân.

Hậu quả của nó sẽ khiến nam nhân chịu không nổi khoái lạc phụt khí tinh trùng ra đầy l.

Tóm lại, để hoàn thành cách giải độc thì cả nam và nữ đều phải có định lực thâm hậu và khả năng kiềm chế tình dục thật tốt.

Nếu không đạt được như vậy mà cố gắng miễn cưỡng thì hậu quả sẽ vô cùng to lớn.

Nam nhân thì sẽ không bao giờ có thể phục hồi võ công, còn nữ nhân thì bán thân bất toại không thể nào cứu chữa được nữa.

La Linh nghe mỹ nhân nói vậy thì vừa ngạc nhiên vừa lo buồn. Chẳng nhận thấy phương pháp này quả là vô vọng rồi.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều kẻ xong thấy tướng công cau mày có vẻ thất vọng thì đoán ra suy nghĩ của chàng liền nói:

- Tướng công chớ nên bi quan. Chúng ta cứ thử làm xem sao?

La Linh lắc đầu nói:

- Ta không muốn vì ta mà nàng bị nguy hiểm. Chẳng thà ta cứ để như thế này cũng được.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều đâu chịu để vậy liền nói:

- Tướng công không được bàn lùi. Xung quanh chàng có rất nhiều nường tử đang môi mắt ngóng chờ. Chàng phải nhanh chóng tìm cách thoát khỏi nơi này mới là hợp lẽ.

La Linh nghĩ lại thấy lời nói của Hoàng Phủ Ngọc Kiều rất đúng. Nếu chàng không thoát khỏi nơi này thì các vị nường tử của chàng rồi sẽ ra sao. Họ chắc hẳn sẽ chìm trong tuyệt vọng mất thôi.

Thế rồi sau mấy ngày suy nghĩ, La Linh quyết định thử cùng Hoàng Phủ Ngọc Kiều tiến hành giải độc.

Hai người y theo phương pháp mà Hoàng Phủ Ngọc Kiều đã nói ra để thực hiện. Con c*c của La Linh được lấp đầy vào trong l. của Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Còn Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì ngồi trên bụng của La Linh ra sức vận công.

Tình trạng l. c*c cắm vào nhau đó khiến cho cả hai đều cảm thấy ngứa ngát sướng khoái.

Nhưng dù sao họ đã *** với nhau liên tục mấy ngày liền rồi nên l. c*c hai người cũng không đến nổi quá mức nhạy cảm như lúc mới đầu nữa.

Tình cảnh này kéo dài đến hôm thứ 4 thì bắt đầu phát sinh biến chứng. Cái l. nọ bị con c*c áp vào mãi thì khí ứ cứ lớn dần lên.

Mà sự gia tăng của áp lực khí làm cho cái l. căng ra trương nở lớn hơn hẳn bình thường.

Cảm giác này khiến cho Hoàng Phủ Ngọc Kiều sướng không chịu nổi.

Nàng cố gắng cầm cự đến nỗi mặt mày đỏ bừng, toàn thân run rẩy, còn cái l. thì cứ rỉ ra nước ngày càng nhiều.

Bản thân La Linh thì cũng gặp phải khó khăn không kém. Trong 4 ngày trời chàng không hề xuất khí. Còn con c*c lại cứ bị cái l. nọ hâm nóng khiến cho tinh trùng tụ tập về bề thận làm c*c chàng sướng quá cứ phồng to lên mãi.

Tình trạng này e rằng chẳng sớm thì muộn cả hai sẽ khó mà khống chế được dục tình nữa rồi.

Mà quả đúng như vậy. Hoàng Phủ Ngọc Kiều đang khi ngồi trên c*c La Linh bỗng nhiên bật mình đứng dậy.

Từ trong l. nàng một dòng tinh khí phóng vọt ra có vòi.

Đây là hiện tượng nữ nhân đã khoái sướng đến mức cùng cực không thể kiềm hãm.

Toàn thân Hoàng Phủ Ngọc Kiều run lên bần bật. Hạ thể nàng co giật và nước dâm ào ra không sao cản được.

Chỉ tội cho La Linh đang nằm dưới đất bị tinh khí của nàng bắn ra đầy mặt làm chàng tối tăm mặt mũi.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều phóng khí xong rồi ngồi phịch xuống đất.

La Linh thấy nàng khoái lạc như vậy cũng chịu hết xiết. Chàng vội nhào đến đè lên người ngọc rồi đút con c*c của chàng vào l. nàng mà ** liên hồi.

Thân hình hai người run động mãnh liệt trong trận truy hoan không được báo trước.

Lát sau, con c*c của La Linh đã phóng dịch ra đầy l. của mỹ nhân. Lúc này chàng mới chịu nằm lẩn ra đất.

Hai người thở hổn hển nghỉ ngơi một lúc. Hoàng Phủ Ngọc Kiều sau cơn sướng khoái mới quay mặt nhìn tình quân cười khúc khích:

- Tướng công quả thật là con quý dâm dục. Chàng làm cho thiếp đến vỡ l. ra mất. *** gì mà **

mạnh kinh khủng.

La Linh cười cười chọc ghẹo:

- Ta không biết ai làm cho ta như vậy. Con c*c cứ nằm mãi trong l. mà không được xị khí thì ai mà chịu được.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều như nghĩ ra một điều gì hơn hờ nói:

- Đúng rồi. Chúng ta sao không nghĩ ra chuyện đó nhỉ. Chàng và thiếp không nhất định phải giải độc cùng nhau luôn luôn, mà cách vài ngày chúng ta lại ** nhau để khỏi bị ức chế. Việc này đúng là tiện lợi vô cùng.

La Linh khoái chí gật đầu đồng ý ngay.

Từ đó hai người cứ thế tiến hành. Hóa ra việc làm này lại có tác dụng hữu hiệu vô cùng. Việc vừa ** vừa giải độc đã mang lại cho cả hai mạng tâm trạng thoải mái và sự tự tin.

Mỗi khi La Linh hoặc Hoàng Phủ Ngọc Kiều cảm thấy chịu không nổi khoái sướng thì liền xả công rồi lao vào nhau mà ** cho đến khoái l., sướng c*c mới thôi.

Ngày tháng qua đi. Hai người ở trong địa thất chung đ.ng cùng nhau thâm thoát đã hơn 20 ngày.

Trong khoảng thời gian đó, nội công của La Linh đã từng bước được hồi phục. Đến ngày thứ 22 chàng đã thấy mình có thể vận khí hành công được nên bắt đầu quay sang bàn với Hoàng Phủ Ngọc Kiều cách trốn khỏi địa thất ra ngoài.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều cũng không phản đối. Nàng suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Việc trốn khỏi địa thất không phải là dễ. Nếu chúng ta muốn thoát khỏi nơi này e rằng chỉ có thể ra được bằng đường trên kia. Nhưng mà, thiếp nghĩ cơ hội rất hiếm hoi. Nó chỉ xuất hiện khi bọn người Vạn Hoa Cung cho người mang cơm đến. Khi đó, với khoảng trống được mở ra phía trên. Hai người chúng ta sẽ nhảy lên để hạ thủ. Tuy nhiên, từ dưới này lên trên đó lại quá cao. E rằng cả thiếp và chàng đều không ai có thể phóng lên cao như vậy.

La Linh nhìn lên thành động ngẫm nghĩ một lúc rồi cười nói:

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: [Hậu Cuồng Long Chương]

- Nương tử chớ lo. Nếu bản thân nàng không lên đến độ cao đó được thì ta sẽ giúp nàng. Chỉ cần khi chúng mở khe cửa động thì ta sẽ đẩy nàng lên. Với công phu của nàng thì sẽ dễ dàng không chế bọn chúng rồi thả dây xuống cứu ta lên sau. Điều nay ta nghĩ bọn chúng đến nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra.

Hai người y kế tiến hành. Từ đó bắt đầu ra sức tập luyện phương pháp vượt ngục. Ban đầu việc phối hợp giữa La Linh và Hoàng Phủ Ngọc Kiều còn chưa ăn khớp. Thân hình mỹ nhân còn cách trần động đến 2 sải tay. Thế nhưng, sau hơn hai ngày luyện tập phối hợp. Hoàng Phủ Ngọc Kiều đã dễ dàng chạm đến mục tiêu. Thậm chí nếu không bị vướng nắp đập có thể thân hình nàng còn có thể thoát được ra ngoài nữa.

-----*

Hôm đó, vào buổi chiều chập choạng tối, có hai bóng nhân ảnh khinh công rất cao bí mật tiến về phía rừng trúc.

Hai người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là La Linh và Hoàng Phủ Ngọc Kiều vừa thoát ngục ra ngoài.

Trong ánh chiều mờ nhạt hai thân người lỏa lồ nối đuôi nhau phóng đi thật nhanh.

Vì tình thế khẩn cấp. Lại không tiện đi tìm y phục nên La Linh và Hoàng Phủ Ngọc Kiều cứ tồng ngồng như vậy mà chạy trên đường. Cũng may, hai người thân pháp quá cao, mà thời gian lại đang vào lúc chập tối nên không bị ai phát hiện.

Lúc này La Linh và Hoàng Phủ Ngọc Kiều đã dừng chân lại bên con đường mòn nhỏ hướng về căn tiểu trúc.

Hai người nằm rạp xuống để ý quan sát.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều nằm bên cạnh La Linh lo lắng nhìn ra phía xa. Theo lời La Linh, hai vị nương tử của chàng là Bạch Ngọc Tiên Tử và Mạn Sương Sương đang ngụ ở đây. Nhưng tại sao hai người đã đến rất gần rồi mà lại chẳng nghe thấy tiếng động gì.

Đột nhiên ngay trong cảnh yên tĩnh, tịch mịch đó chợt có tiếng nữ nhân rú lên quái dị. Ngay sau đó là tiếng một nữ nhân kêu lên kinh hoàng.

La Linh và Hoàng Phủ Ngọc Kiều kinh ngạc nhìn xem thì thấy hai bóng người rượt đuổi nhau tiến lại rất gần.

Người chạy trước thân hình là một mỹ nhân xinh đẹp y phục tối tã, tóc tai rối bù. Nàng vừa chạy vừa cười một cách điên loạn.

Nữ nhân phía sau là một thiếu nữ khuôn mặt tuyệt đẹp, mặt mày thất sắc. Hai tay cầm một sợi dây mây to dùng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều ngờ ngẩn không hiểu hai nàng nọ là ai. Thế nhưng đối với La Linh thì chỉ thoạt nhìn đã nhận ra ngay.

Chàng phóng vội đến bên nữ nhân điên loạn giơ tay điểm huyệt nàng nọ rồi vội ôm lấy.

Thiếu nữ chạy sau kinh hoàng suýt la lên khi thấy nàng nọ bị bắt. Nhưng khi nàng nhìn thấy người đang ôm nàng nọ trong tay thì giật nảy mình đứng khựng lại, miệng há hốc.

La Linh thấy tình trạng thiếu nữ như vậy không khỏi buồn cười hỏi khẽ:

- Thanh muội sao lại kinh ngạc đến thế?

Thiếu nữ này chính là Bạch Ngọc Tiên Tử. Nàng thấy La Linh đột ngột xuất hiện thì sững sờ cả người. Vốn dĩ nàng biết rằng chàng bị Cung Chủ bắt cung bắt nhốt vào một nơi bí mật. Vậy mà không ngờ chàng lại có mặt ở nơi này.

Bạch Ngọc Tiên Tử sau phút kinh ngạc, choáng váng liền bỏ nhào ngay lại ôm chàng khóc thảm thiết.

La Linh một tay đỡ lấy bên mình Mạn Sương Sương, tay kia ôm lấy lưng ong của Bạch Ngọc Tiên Tử khẽ vỗ về nàng.

Bạch Ngọc Tiên Tử khóc lóc một lúc đã bình tĩnh trở lại khe khẽ hỏi:

- Tướng công sao lại ra được thế này? Chàng làm thế nào và Mạn muội lo sợ chết được.

La Linh cười nhẹ nói:

- Bây giờ đã không sao rồi. Nàng nói xem. Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Bạch Ngọc Tiên Tử nghe La Linh hỏi tới bất giác lại òa lên khóc. Tuy nhiên, lần này nàng chỉ khóc thút thít rồi ngưng lại nghẹn ngào kể:

- Thiếp hay tin tướng công gặp nạn định quay về bàn với Mạn muội. Chẳng ngờ hai người bọn muội tìm kiếm cả hai ngày trời mà vẫn không phát hiện ra nơi tướng công bị giam. Trong lúc bế tắc đó, đột nhiên Mạn muội lại phát bệnh quái dị. Nàng ta cứ cắn xé quần áo trong khi hạ thể cứ xuất hạn dầm dề. Thiếp lo sợ quá nên ngày đêm túc trực bên nàng ta và không còn thời gian đâu để tìm kiếm tướng công nữa.

La Linh nghe nàng nọ nói đến đây đã hiểu ra căn bệnh của Mạn Sương Sương. Chàng biết nếu để chậm ngày nào thì tình trạng của Mạn Sương Sương càng nguy hiểm chừng đó nên vội vàng giục mọi người vào nhà.

Đến lúc này Bạch Ngọc Tiên Tử mới chợt nhận ra bên cạnh La Linh còn một nữ nhân xinh đẹp nữa.

Mặc dù bây giờ nắng chiều đã tắt. Thế nhưng đối với một người có trình độ võ công như Bạch Ngọc Tiên Tử thì ánh sáng này vẫn giúp nàng nhìn thấy rất rõ.

Nàng nhận ra nữ nhân nọ đẹp vô cùng. Từ vóc dáng đến làn da, thấy đều không kém gì nàng.

Hơn nữa vì Hoàng Phủ Ngọc Kiều đang lỏa thể nên vú l. nàng lộ ra toàn vẹn và gọi cảm đến mức một người đẹp như Bạch Ngọc Tiên Tử cũng phải ghen thầm.

Mọi người kéo nhau vào căn tiểu trúc. La Linh giới thiệu sơ Hoàng Phủ Ngọc Kiều với Bạch Ngọc Tiên Tử rồi vội bế Mạn Sương Sương vào nhà trong để tìm cách cứu chữa.

Ở bên ngoài hai mỹ nhân bắt đầu đối diện nhìn nhau. Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì đã sớm biết Bạch Ngọc Tiên Tử thông qua lời kể của La Linh. Thế nhưng đối với Bạch Ngọc Tiên Tử thì đây là lần đầu tiên nàng gặp mặt Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Vì vậy, trong lòng nàng không khỏi thắc mắc về thân thế và quan hệ giữa nàng ta với tướng công La Linh.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì nhìn ngó đối phương, trong lòng không khỏi thầm khen sắc đẹp của người thiếu nữ. Nàng vốn ban đầu rất tự tin về nhan sắc của mình. Tự nghĩ mình tuy lớn tuổi nhưng chắc chắn sẽ đẹp hơn đứt các nương tử khác của tướng công. Thế nhưng bây giờ ngồi đối diện với Bạch Ngọc Tiên Tử nàng mới nhận ra đối phương chẳng những xinh đẹp mà còn tươi tắn trẻ trung hơn cả mình.

Nhưng lúc này Bạch Ngọc Tiên Tử đã chịu không nổi thắc mắc liền lên tiếng hỏi trước:

- Hoàng tỷ. Xin tỷ hãy kể cho muội nghe hoàn cảnh tỷ gặp tướng công?

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thấy Bạch Ngọc Tiên Tử ngay lúc khởi đầu đã hỏi đến vấn đề rắc rối này thì không khỏi có phần bối rối. Nhưng nàng chợt nghĩ nếu nàng không nói ra bây giờ thì sau này nàng nọ thế nào cũng biết thôi. Chẳng thà cứ nói thẳng với nàng ta lúc này lại hơn.

Rồi Hoàng Phủ Ngọc Kiều từ từ kể lại chuyện của nàng. Rồi chuyện của La Linh lúc chàng mới bị giam. Rồi chuyện hai người gần bó cùng nhau và nàng đã nghĩ cách giải cầm chế cho La Linh.

Trong khi nói chuyện mặc dù Hoàng Phủ Ngọc Kiều đã cố che đậy, kể vắn tắt những tình tiết hai người hoang lạc, ái ân, thế nhưng khuôn mặt của Bạch Ngọc Tiên Tử cứ mỗi lúc lại càng tái xanh hơn.

Phải khó khăn lắm Bạch Ngọc Tiên Tử mới giữ cho nàng được bình tĩnh. Trong thâm tâm nàng vừa cảm thấy đau xót, vừa cảm thấy hụt hẫng. Nàng không ngờ danh sách mỹ nhân chia xé ái ân lại càng lúc càng dài thêm. Ngoài Mạn Sương Sương, Hoàng Phủ Ngọc Kiều không biết sắp tới sẽ còn ai nữa.

Nhưng mà tình yêu nàng dành cho La Linh đã quá sâu đậm rồi. Nàng khó lòng mà dứt ra được. Huống hồ tình cảnh chàng gặp phải lại quá lạ kỳ. Bản thân nàng nếu gặp phải tình cảnh tương tự e rằng cũng chẳng thể làm khác được.

Hai người đang nói chuyện chợt nhiên nghe tiếng mỹ nhân rú lên khe khẽ ở phía trong phòng. Khi nói cũng có thể hiểu được đó là tiếng của ai rồi. Tuy nhiên, hai nàng không khỏi tò mò và lo lắng không hiểu La Linh làm gì trong đó mà Mạn Sương Sương lại kêu rú lên như vậy.

Hai người không ai bảo ai đều đồng loạt quay đầu nhìn vào phía trong.

Âm thanh tiếng rú đã dứt và nhường cho những tiếng rên rỉ hết sức lạ lùng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Bạch Ngọc Tiên Tử không kìm chế được đứng hết cả dậy bước đến bên cửa sổ nhìn vào.

Không nhìn thì thôi. Khi đã nhìn thấy cảnh tượng phía bên trong rồi hai nàng đều đỏ bừng cả mặt lên.

Phía bên trong phòng lúc đó là cảnh La Linh đang hì hục bên dưới thân hình thiếu nữ.

Thân hình cả hai lẫn thể trong một trạng thái hết sức kích dục.

Hạ thể La Linh liên tục đẩy tới áp mạnh vào thân hình người thiếu nữ.

Còn hai chân nàng ta quặp lấy hai bên hông của chàng.

Thân hình mỹ nhân rung động từng hồi một trong khi âm thanh từ miệng nàng không ngừng phát lên những tiếng rên rỉ không ngừng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Bạch Ngọc Tiên Tử chỉ nhìn được phía lưng của La Linh nên không biết được mặt chàng lúc đó ra sao.

Có điều tấm lưng chắc nịch kia đã nổi những hàng cơ thịt và cặp mông đang hoạt động tích cực đến vậy báo cho cả hai nàng biết chàng ta đang làm cái việc ** ** đến đoạn cao trào rồi.

Bạch Ngọc Tiên Tử đã biết Mạn Sương Sương bị dâm được làm tổn hại nội thể và tinh thần chỉ có ái ân mới có thể làm nàng ta hồi phục được.

Thế nhưng Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì không hề biết rõ. Do vậy, khi nhìn thấy cảnh ái ân cuồng nhiệt của La Linh và thiếu nữ xinh đẹp kia nàng không khỏi nổi cơn ghen lên.

Khuôn mặt nàng trở nên hết sức khó coi. Nếu mà La Linh nhìn được mặt Hoàng Phủ Ngọc Kiều lúc này chắc chàng cũng không thể nào tin được.

Bạch Ngọc Tiên Tử ngược lại đã phát giác ra sự thay đổi trên khuôn mặt của Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Nàng là gái nên chỉ nhìn thoáng qua đã hiểu ra nàng nọ đang nổi cơn ghen lên rồi.

Bạch Ngọc Tiên Tử cười thầm:

- Hừ! Nhà ngươi đã cướp lấy tướng công của ta vậy thì cho ngươi nếm thử mùi vị của trái đắng xem ngươi xử trí thế nào.

Bạch Ngọc Tiên Từ khẽ thì thầm:

- Hoàng tử! Tỷ xem tướng công *** mạnh làm sao. Chắc Mạn tử tỷ ở trong đó sướng ghê gớm lắm.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều khuôn mặt đang xám xịt lại giờ đây nghe mấy lời nói của Bạch Ngọc Tiên Từ thì càng tức giận khẽ hừ một tiếng nói:

- Quả là đồ đâm tặc. Thật tức chết đi được!

Bạch Ngọc Tiên Từ nghe nàng ta nổi giận mắng La Linh như vậy lại càng thích chí nói thêm vào:

- Tỷ tỷ thật không hiểu gì cả. Cái *** nỡ nhân để hờ hớ ra đó tướng công không *** cũng uống. Mà tỷ tỷ không biết đâu, con *** của chàng để trong *** *** sướng lắm. Không thể chê được.

Lời nói của Bạch Ngọc Tiên Từ khiến Hoàng Phủ Ngọc Kiều tức đến nổi nghiêng răng ken két. Thế nhưng nàng cũng phải công nhận con *** của La Linh ** rất sướng. Cái *** của nàng cũng đã nếm không ít lần cụp lạp như vậy làm sao mà không hiểu được.

Nàng nổi giận trừng mắt quay sang nhìn Bạch Ngọc Tiên Từ như muốn nổi nóng với nàng ta.

Không ngờ nhìn thấy mặt Bạch Ngọc Tiên Từ không có một chút tức giận, ngược lại còn đang có vẻ rất hứng thú nữa.

Con người Hoàng Phủ Ngọc Kiều đâu phải kẻ ngốc. Nàng ngay lập tức hiểu ra nàng nọ đang cố tình chọc giận mình.

Mà cũng lạ. Bạch Ngọc Tiên Từ là thê tử của La Linh mà nhìn thấy cảnh này lại không hề tức giận ghen tuông chi cả.

Trong khi đó, Hoàng Phủ Ngọc Kiều là kẻ đến sau lại có thể nổi con ghen được sao.

Rõ ràng trong chuyện này phải có ẩn tình chi đây.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều sau vài giây suy nghĩ đã nhận ra có chuyện bất thường. Nàng cố lấy lại bình tĩnh quay sang khẽ hỏi Bạch Ngọc Tiên Từ xem cô nương nọ có quan hệ thế nào với La Linh.

Bạch Ngọc Tiên Từ thấy đối phương đang tức giận hằm hằm mà đột nhiên trở lại trạng thái bình thường nhanh như vậy cũng phải khen thầm. Nàng cũng không dấu diếm hiểu biết của mình liền đem chuyện Mạn Sương Sương bị trúng dâm độc lần lượt thuật lại cho Hoàng Phủ Ngọc Kiều nghe.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều lúc trước có được La Linh kể sơ qua chuyện này. Bây giờ được Bạch Ngọc Tiên Từ tường thuật lại chi tiết thì đã hiểu ra mọi chuyện.

Nàng nghe xong không khỏi buột miệng thở dài:

- Cô nương nọ cũng đáng thương thật. Tỷ tỷ thật đã trách lầm chàng rồi.

Bạch Ngọc Tiên Từ thấy nàng ta từ lời nói đến cách cư xử đều hết sức thân ái. Không khỏi nở phục nàng ta là nữ nhân không tầm thường. Từ đó, thái độ của nàng đối với Hoàng Phủ Ngọc Kiều cũng trở nên thân thiết hơn.

Đêm hôm đó, Mạn Sương Sương đã hoàn toàn hồi phục về tinh thần. La Linh quyết định phải nhanh chóng rời khỏi Vạn Hoa Cung ngay trong lúc này. Chàng lưng công Mạn Sương Sương, phía trước có Bạch Ngọc Tiên Từ dẫn đầu, phía sau có Hoàng Phủ Ngọc Kiều đoạn hậu. Bốn người len lỏi qua những con đường vắng từ từ vượt qua các trạm canh bí mật của Vạn Hoa Cung.

Đến lúc trời hừng sáng. Mọi người đã cách xa Vạn Hoa Cung hơn 5 dặm.

Sau một lúc bàn bạc. La Linh quyết định đưa cách thiếu nữ lên đường tìm đến nơi ở của Sư phụ hai vị cô nương Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú.

La Linh nói sơ đi họ phải đi như vậy là để tìm Bạch Thái Tiên Hồ. Theo chàng Bạch Thái Tiên Hồ chắc hẳn khi bị thất lạc chàng sẽ cùng với mấy vị cô nương kia đến chỗ sư phụ của họ. Vì nàng và La Linh đều biết việc này thì việc cơ hội gặp nhau ở đó sẽ cao hơn nhiều so với việc tìm kiếm lung tung không có chủ đích.

Bọn họ ngày đi đêm nghỉ đồng thời vừa đi vừa hỏi thăm tin tức. Nguồn tin thu thập được lại càng khiến họ tin tưởng vào nhận xét của La Linh là đúng.

Mạn Sương Sương được gần trọng phụ luôn luôn nên tâm tình sáng khoái hơn nhiều. Nhưng nàng lại hết sức bối rối vì lời chọc ghẹo của hai vị cô nương Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Bạch Ngọc Tiên Từ.

Bởi lẽ mỗi lúc dừng chân. Bọn họ lại phải mướn hai phòng. Một phòng dành cho hai vị cô nương và một phòng dành cho đôi phu thê tạm La Linh và Mạn Sương Sương để họ có thể ân ái cùng nhau.

Vì trong người Mạn Sương Sương vẫn còn chưa hết dâm độc nên cảnh tượng loạn phụng đảo điên là điều tất yếu cần phải thực hiện.

Ai cũng biết như vậy, nhưng hai người chưa định danh phận chính thức mà đêm nào cũng gần gũi nhau như vậy làm cho La Linh lẫn Mạn Suong Suong đều có phần ngượng ngùng xấu hổ.

Mạn Suong Suong lúc trước là Bang chủ một bang. Uy quyền vô thượng. Nào ngờ bây giờ trước mặt mọi người lại lúng túng, bối rối hết như một cô gái nhỏ vụng về bờ ngõ.

Nhưng mà tâm trạng nàng lại vô cùng cao hứng. Những lúc đêm nàng ái ân cùng La Linh đã hoàn toàn như là một nương tử trước mặt tướng công rồi. La Linh bây giờ có thể tha hồ hôn hít, sờ mó, vuốt ve, ngắm nghía toàn bộ cơ thể nàng. Thậm chí đôi lúc mỹ nhân còn chủ động trong cuộc giao hoan nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: [Hậu Cuồng Long Chương] U Cơ mỹ nhân

Cuộc hành trình được hơn một tháng thì Mạn Suong Suong đã hoàn toàn hết bệnh. Lúc này nơi ở của Sư phụ hai vị cô nương Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú cũng đã hiện ra trước mắt mọi người.

Đó là một ngọn núi cao vút. Đường lên núi khá hiểm trở và không dễ dàng đối với những ai khinh công kém cỏi.

Nhưng đối với La linh và các vị cô nương thì việc này không làm họ bận tâm. Mọi người đều phấn khích ngửa cổ nhìn lên phía đỉnh núi.

La Linh đi trước thân hình thấp thoáng, mỗi bước nhảy dài hơn 5 trượng. Các vị cô nương lần lượt chạy theo.

Gió đây mới thấy được trình độ võ công của mỗi người có sự khác biệt.

Cao thủ nhất trong đám mỹ nữ chính là Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Thân pháp nàng nhanh như thiểm điện, cước bộ nhẹ nhàng.

Đi phía sau, là Mạn Suong Suong khinh công cũng rất nhanh nhẹn. Thần thái trầm ổn.

Người cuối cùng trong đoàn là Bạch Ngọc Tiên Tử. Cước bộ nàng cũng rất nhanh chóng, nhưng chạy đến lưng chừng núi hơi thở của nàng đã bắt đầu lồi nhịp rồi.

La Linh chạy trước đầu tiên đã nhanh chóng khuất dần phía sau đỉnh núi. Thân hình chàng nhanh chóng tiếp xúc với ngôi nhà nhỏ nằm lơ lửng một mình trên đỉnh núi.

Chẳng ngờ, trong khi chàng chưa kịp đến gần thì đã nghe tiếng quát tháo ầm ỉ rồi mấy bóng người nhanh chóng chạy vọt ra.

Đầu tiên là một lão quái thân hình cao lớn, tay cặp một người toàn thân bất động.

Phía sau lưng là ba vị cô nương đang ra sức rượt theo.

La Linh ở đằng xa không sao nhìn rõ lão quái vật kia là ai, nhưng thân pháp của nữ nhân chạy đầu tiên rất quen thuộc với chàng. Đó chính là thân pháp của Bạch Thái Tiên Hồ.

Chàng thấy mấy người nọ rượt nhau chạy về phía sau hẻm núi nên vội gia tăng tốc lực hết sức rượt theo.

Chẳng bao lâu, chàng đã đuổi kịp mấy người nọ. Đầu tiên là hai vị cô nương Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú đang vừa chạy vừa thở hổn hển.

Cả hai thấy chàng đều hết sức ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Cao Thiên Nhạn vội lên:

- La công tử. Mau đuổi theo lão tặc kia.

La Linh chân không ngừng bước. Lời nói của Cao Thiên Nhạn vừa cất lên thì thân hình chàng đã chạy xa hơn 10 trượng rồi.

La Linh chạy thêm một lúc nữa thì nhìn thấy Bạch Thái Tiên Hồ đang ngơ ngẩn đứng giữa ngã ba đường mòn.

Chàng vội vàng lên giọng hỏi:

- Bạch muội! Lão tặc kia đâu rồi?

Bạch Thái Tiên Hồ vốn đang lo âu chưa biết phải làm sao để đuổi theo nên vừa thấy La Linh liền mừng rỡ nói lớn:

- Tướng công! Chàng chạy bên đường này để thiếp đuổi theo ở đường kia xem lão tặc nọ trốn ở đâu.

Bởi thời gian quá gấp. Bạch Thái Tiên Hồ không kịp mừng rỡ khi gặp lại La Linh. Nàng chạy được một đoạn rồi mới sực nhớ ra là tại sao La Linh lại đến được nơi này. Rồi mấy tháng trước chàng ở đâu mà bọn người nàng tìm không ra...

Trong khi đó, nói về La Linh chạy về con đường mòn bên trái thì đã phát hiện ra chuyện lạ.

Chàng nhận thấy có mấy dấu chân rất mới nằm rải rác trên đường mòn, khoảng cách các bước chân khá xa.

La Linh nghĩ thầm chắc hẳn đây là dấu chân của lão tặc nhân kia để lại. Chàng vội vàng tăng tốc rượt theo.

Chàng chạy một hồi hơn một canh giờ thì trời đã sập tối. Các dấu vết còn sót lại cũng bị trời đêm xóa nhòa đi trước mắt chàng.

La Linh trong lòng bối rối không biết có nên đuổi theo nữa không. Chàng đứng lặng nhìn ra xung quanh thì thấy phía xa có ánh lửa nhỏ ẩn hiện dưới những tàng cây rậm rạp.

Chàng quyết định thử tìm đến nơi đó để cầu may xem sao.

Không ngờ khi chàng nhìn vào trong gian nhà thì lập tức giật nảy mình lên.

Bên trong phòng đó là một hoạt cảnh dâm dục không thể tưởng được.

Một lão nhân tóc dài mặt đỏ toàn thân lửa lò, con *** dựng lên cứng ngắt đang ôm ấp thân hình một nữ nhân lửa thể trắng nõn nà.

Nữ nhân nọ tóc dài xõa chấm hông. Eo thon, hông lớn. Chỉ nhìn thôi cũng có thể khiến nam nhân phải rạo rực.

Đằng này nữ nhân nọ không những uốn éo thân hình theo từng cái vuốt ve của lão già nọ mà hai tay nàng ta cứ nắm lấy con *** to lớn của lão mà sụt liên hồi.

La Linh trong lòng đã thấy chán nản vì chàng vốn nghĩ sẽ truy lùng được tung tích lão tặc nào ngờ ở đây lại chứng kiến cảnh nam nữ chung đụng xác thịt.

Chàng nhìn lại thấy khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần không kém gì các nương tử của chàng. Lúc này thân hình nàng ngã ngửa ra để lộ ra âm phong động với lớp lông *** phủ lên lấp ló nhìn thật khuyển rũ.

La Linh không khỏi khen thầm mỹ nhân tuyệt đẹp và thán dương nam nhân kia đã lớn tuổi lại có được cô vợ xinh đẹp đến vậy.

Nhưng chàng chợt cảm thấy có gì đó không bình thường. Bởi khuôn mặt lão nhân kia nhìn rất quen thuộc. Nếu không phải chàng đã gặp lão ta ở đâu đó thì nhất định không thể có được cảm giác như vậy.

La Linh nhắm khuôn mặt đỏ au đang lúc phấn khích của lão nhân nọ thì chợt nhớ ra một người.

Chàng kinh hãi trong lòng thâm lo lắng:

- Đúng lão già này là lão quái Hồng diện dâm thần rồi. Như vậy e rằng nữ nhân kia nhất định không phải là vợ lão mà chỉ là một nạn nhân mới của lão mà thôi.

Chàng tự biết lão quái vật này võ công cao lắm. Nếu giao đấu chưa chắc chàng đã thắng lão để cứu người.

Chàng vội nhủ mảy có nghĩ ra một kế trong khi đó bên trong lão quái vật đã khích dục nữ nhân khiến nàng ta rên rỉ không ngừng.

La Linh nhìn vào bên trong thấy Hồng diện dâm thần đã ban hai chân mỹ nhân ra chuẩn bị đâm con *** cứng ngắt của lão vào *** nàng nọ thì kinh hoàng trong lòng vội phá cửa nhảy vào.

Hồng diện dâm thần đang lúc dục tính bùng bùng. Con *** lão đã kê ngay vào lỗ *** đang mở to chuẩn bị đâm vào thì bị phá đám bởi tiếng cửa đổ do La Linh tạo ra.

Lão tức tối trợn mắt nhìn vào mặt La Linh thì thấy kẻ lạ mặt xuất hiện chỉ là một thanh niên trẻ tuổi.

La Linh phá cửa vào rồi cũng không dám sơ suất vội vận công vào song thủ phòng bị.

Chàng nhìn lão quái vẫn đang khom người trên mình nữ nhân, con *** trong tay lão vẫn còn cứng ngắt chính thẳng ra phía trước thì chợt nghĩ ra một kế cười khẩy nói giọng khiêu khích:

- Tên mặt đỏ kia! Nhà ngươi là ai dám tự tiện vào nơi ở của ta.

Hồng Diễm dâm thân vì hoàn cảnh mà đến ở nơi này. Lão không biết căn nhà này có phải của chàng trai kia hay không nên có vẻ lúng túng chưa biết đối đáp cách nào.

La Linh thấy lão im lặng thì càng làm già cười lớn:

- Lúc này khi gần về đến đây ta có gặp mấy vị cô nương đang truy tìm người. Có lẽ bọn chúng cũng ở quanh đây thôi.

Hồng Diễm dâm thân càng lúc càng thấy hoang mang. Lão cảm thấy đối phương lời nói bí ẩn khó lường. Lại nữa bây giờ bọn người kia đang truy tìm lão nên lão lại càng không muốn lộ diện ra lúc này.

Hồng Diễm dâm thân suy nghĩ một lúc liền làm ra vẻ hối lỗi chấp tay cười nói:

- Lão thân thật không phải phép. Đã tự tiện vào nơi ở của các hạ. Nay nghĩ lại thấy xấu hổ vô cùng.

Không ngờ ngay sau đó, nữ nhân lửa thể chịu không nổi kích dục đã chồm người lên ôm chặt lấy người lão quái kéo xuống.

Hồng Diễm dâm thân từ khi hành đạo đến nay đã chiếm đoạt trinh tiết của vô số nữ nhân. Bây giờ gặp phải lời kéo của mỹ nữ không khỏi ngây ngất, lúng túng ngã sấp lên mình nàng.

Không ngờ chỉ một chút bất ngờ. Toàn thân lão quái đã thấy bủn rủn cả người. Thân hình vô lực không sao cựa quậy được.

Lão kinh hãi không thể tưởng được chàng trai kia lại có công lực cao siêu đến mức điểm huyết lão ở một khoảng cách xa đến vậy.

La Linh vừa rồi xuất thủ bất thành *** h thành công thì hết sức mừng rỡ vội lao đến khống chế huyết đạo toàn thân lão quái rồi đạp lão ngã lăn xuống giường.

Mỹ nhân lửa thể đang khi kích dục chịu không nổi. Giờ đây lại bị tước đoạt nam nhân thì làm sao mà chịu được. Nàng ta nhảy bật lên quờ quạng chụp bắt nam nhân.

La Linh thấy mỹ nhân xinh đẹp tuyệt thế thì không khỏi rạo rực trong lòng. Chàng thấy nàng ta nhảy xổ vào chàng mà chụp bắt thì không dám dừng lại liền nhảy vội sang bên rồi điểm vào huyết ngũ khiến nàng nọ ngã xuống.

Chàng không đợi nàng ngã xuống đất liền gơ tay đỡ lấy người nàng rồi đặt nằm xuống giường.

Lúc này Hồng diễm dâm thân nằm dưới đất vẫn còn kinh hãi trước hành động xuất quỷ nhập thần của đối phương.

Lão đảo mắt ngó nghiêng rồi vận công cố giải tỏa cảm chế nhưng không được nên hết sức sợ hãi.

La Linh thấy cục thế đã định thì an tâm trở người ngồi xuống.

Chàng nhìn lại Hồng diễm dâm thân thì thấy cả người lão nằm ngửa ra đất, con *** cứng ngắt chỉnh thẳng lên trời.

La Linh thấy thế không khỏi cười thầm trong lòng. Chàng không hiểu lão ta tại sao lại có thể *** lâu đến thế.

Phía ngoài cửa bỗng có những tiếng âm thanh vọng lại. La Linh ngó mắt nhìn ra thì thấy xa xa có mấy bóng người đang vùng vục lao đến.

Chỉ cần nhìn dáng vẻ chàng cũng đoán ra họ là nữ nhân. Có điều không biết đó là ai.

Chỉ thoáng chốc sau, hai thân ảnh đã tiếp cận ngôi nhà. La Linh liền nhận ra hai thiếu nữ này là chị em Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú.

Hai người thấy cửa mở, và ánh đèn sáng nên thận trọng từ từ bước vào.

Khi đến cửa thì họ đã thấy La Linh ngồi đợi ở đó rồi.

Cao Thiên Nhạn vội vàng bước vào trong nói lớn:

- Công tử đã tìm ra người chưa?

Nhưng nàng bỗng há hốc miệng vì ngạc nhiên khi nhìn thấy toàn cảnh bên trong.

Cao Thiên Tú tay cầm kiếm nhảy tới bên lão tặc quá lớn:

- Lão quái hãy chịu chết đi!

Không ngờ Cao Thiên Nhạn vội hét lên:

- Tiểu muội không được...

Nhưng lời quát đã quá trễ. Cao Thiên Tú đã vung kiếm chém ra rồi.

Trong phòng tức thì nổi lên một tiếng rú thê thảm.

Mọi người nhìn lại thì thấy một dòng máu đỏ ào ạt chảy ra thấm đẫm hạ thể lão tặc.

Nhưng lão tặc quả thật không bị chết. Cái vừa bị hạ thủ chính là con *** của lão và nó đã bị nhát kiếm của Cao Thiên Tú xẻo ngọt rơi ngay xuống đất.

Hóa ra lúc đang vung kiếm chém xuống thì bị tiếng thét chặn lại của Cao Thiên Nhận khiến cho tay kiếm của Cao Thiên Tú vội vàng đổi hướng.

Tuy rằng năng đôi thể kiếm thật nhanh, nhưng do con *** của Hồng Diện dám thần lại đang dựng cò thẳng đứng nên nhát kiếm của nàng đã chém phạt ngang con *** của lão mất rồi.

Tội nghiệp cho lão dám thần hành sự dâm ác cả đời nay bị quả báo. Con c*c của lão đã phá hại đời trinh tiết của bao thiếu nữ thì nay bị cắt rời khỏi thân lão để lão có muốn làm ác cũng không làm được nữa.

Cao Thiên Tú sau phút kinh ngạc liền quay mặt sang Cao Thiên Nhận lên giọng hỏi:

- Tỷ tỷ! Sao tỷ tỷ lại ngăn cản tiểu muội giết lão dâm tặc này?

Cao Thiên Nhận gượng cười khẽ ghé miệng vào tai nàng nọ thì thầm.

Chẳng ngờ Cao Thiên Tú nghe xong cũng đỏ mặt tía tai lên.

La Linh thấy hai nàng nọ thì thầm bí mật như vậy cũng phải ngạc nhiên. Nhưng chàng thấy chuyện ở đây cũng đã ổn thỏa nên vội vàng cáo từ về trước.

Cao Thiên Nhận và Cao Thiên Tú vui mừng chỉ đường cho chàng quay lại căn tịnh xá còn hai người vội trở vào ph*ng xử lý vụ việc.

Cả hai đã dùng mọi biện pháp tìm cách bắt lão dâm thần phải đưa ra phương pháp giải dâm độc cho sư phụ nhưng lão tặc cương quyết không chịu nói ra. Hai nàng cuối cùng đành ra tay hạ thủ lão tặc rồi cống sư phụ của họ trở về.

Vậy là từ đó trong giang hồ đã vắng đi một kẻ bại hoại chuyên môn bức hiếp nữ nhân. Công đức này không biết là kể cho hai nàng hay là dành cho La Linh đây. Nhưng mà nói gì thì nói. Cái chết của lão quái dâm thần cũng đã trở thành một sự kiện bí mật trong suốt 20 năm sau đó.

Mấy ngày sau, tình cảnh của U Cơ - Sư phụ của hai vị cô nương Cao Thiên Nhận và Cao Thiên Tú càng ngày càng trở nên trầm trọng.

Hai nàng đã phải dùng dây trói sư phụ vào giường rồi mà thân hình của U Cơ vẫn không ngừng run rẩy.

Điều đáng sợ nhất chính là hạ thể của U Cơ không ngừng tiết ra nước dâm. Cái l. lúc nào cũng *** lên đồ ừng và sung hum húp.

Chứng kiến điều đó cả hai nàng thiếu nữ đều ngượng ngùng đỏ mặt lên. Không ai bảo ai nhưng họ đều hiểu sư phụ mình đang bị dâm được hành hạ. Khổ nỗi nếu cái l. không được con c*c đút vào để quân bình âm dương thì tình trạng này sẽ càng lúc càng nguy hiểm.

Ban đầu, U Cơ còn có vài canh giờ tỉnh táo. Nhưng càng về sau, con thể U Cơ bị dâm được hành hạ đến mức gần như mê man bất tỉnh. U Cơ chỉ còn rên rĩ và rú lên từng hồi giống như một con cái đang mùa động dục vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: [Hậ Cuồng Long Chương]

Bọn người La Linh tuy không được phép vào trong căn ph*ng nhỏ đó. Nhưng những âm thanh do nạn nhân bị khích dục quá phát ra vẫn lọt vào tai họ.

Mạn Suồng Suồng đã từng nếm cảm giác bị khốn khổ khi dâm được hành hạ nên khi nghe được các âm thanh rên rĩ từ trong ph*ng nọ phát ra thì rùng mình sợ hãi.

Còn Bạch Ngọc Tiên Từ thì mấy hôm nay nàng với sư phụ Bạch Thái Tiên Hồ đã có phần nào thân mật hơn.

Riêng về Bạch Thái Tiên Hồ thì dù không muốn nhưng khi nghe chuyện về La Linh và hai vị cô nương Mạn Suồng Suồng và Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì không thể không nhận bọn họ về với tướng công.

Nhưng mà trong lòng Bạch Thái Tiên Hồ cứ canh cánh trong lòng một nỗi niềm khó thể diễn tả bằng lời.

Một hôm, Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú mời mấy người bạn họ ngồi lại rồi quỳ xuống khóc ròng.

Mọi người không ai bảo ai đều hết sức ngạc nhiên.

Cao Thiên Nhạn đưa tay lau nước mắt nói:

- Chư vị tỷ tỷ và La công tử! Tiểu muội biết mọi người đều có quan hệ gần gũi với nhau nên mạn phép mời các vị đến đây để có lời thỉnh cầu.

Bạch Thái Tiên Hồ vội cất lời:

- Tiểu cô nương chớ nên đa lễ. Có việc gì cô nương cứ nói ra đi, đừng ngại.

Cao Thiên Nhạn cúi đầu nói:

- Tiểu muội muốn nhờ chư vị ra tay cứu lấy sư phụ. Mỗi ân tình này tỷ muội chúng tôi hết sức tìm cách báo đền.

Mạn Sương Sương đỏ mặt lúng túng nói:

- Chuyện này làm sao mà giúp được. Cái việc đó chỉ có nam nhân mới làm được thôi.

Ý của nàng tình trạng của U Cơ chỉ có nam nhân đưa con c* vào l. nàng nọ mà ** cho đến khi âm khí được dương khí trung hòa thì bệnh tật sẽ lui. Còn đối với nữ nhân như nàng thì cũng bó tay thôi.

Cao Thiên Nhạn đầu cẳng cúi thấp nói áp ứng:

- Tiểu muội mong chư vị nghĩ tình để La công tử ra tay cứu độ một phen.

Lời này nói ra chẳng khác gì sấm nổ giữa trời quang.

Khuôn mặt của các vị cô nương tất thì biến đổi hẳn lại.

Ai cũng biết La Linh đã có rất nhiều nương tử. Riêng ở nơi này đã có đến 4 vị là Bạch Thái Tiên Hồ, Bạch Ngọc Tiên Tử, Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Mạn Sương Sương.

Nay nếu chàng lại chung đ.ng với U Cơ thì sẽ có thêm một vị quần thoa nương tử nữa lên thuyền thì làm sao các nàng nọ chịu được.

Đối với ba người Bạch Ngọc Tiên Tử, Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Mạn Sương Sương thì không hiểu lắm về xuất thân và gia cảnh của U Cơ. Nhưng còn Bạch Thái Tiên Hồ thì làm sao mà không biết về nàng nọ.

U Cơ vốn là con gái yêu của Thiên Minh Thần Quân, một cao thủ tiền bối đã nổi danh võ lâm hơn 70 năm. Nàng được chân truyền của phụ thân nên võ công cao tuyệt. Đối với đám quần nữ giang hồ thì nàng giống như một con chim phượng giữa bầy gà.

Nếu sánh về nhan sắc thì U Cơ cùng với Bạch Thái Tiên Hồ và Tiêu Sơn Thần Nữ được thiên hạ năm xưa xưng tụng là Tam đại mỹ nhân của võ lâm.

Tuy nhiên, không giống như Bạch Thái Tiên Hồ và Tiêu Sơn Thần Nữ cùng yêu và lấy La Linh làm chồng. Năm xưa U Cơ đã phải lòng Thanh Ngọc Kiếm khách Hoàng Kỳ. Hai người yêu nhau rồi lấy nhau và chọn Đình Ngọc Phong Lĩnh làm nơi cư ngụ.

Về sau không biết vì lẽ gì. Thanh Ngọc Kiếm Khách Hoàng Kỳ và U Cơ giận dỗi nhau rồi từ đó mỗi người một ngả.

Bây giờ Thanh Ngọc Kiếm Khách Hoàng Kỳ đã trở thành minh chủ võ lâm kế vị minh chủ đời trước là La Linh.

Còn U Cơ sau bao năm chia cách đã nhận hai tỷ muội Cao Thiên Nhạn và Cao Thiên Tú về làm đệ tử rồi truyền thụ võ công cho hai nàng.

Nếu vừa rồi không phải U Cơ trong lúc dùng thần công tối thượng của mình hút lấy dâm độc trong người nữ đệ tử Cao Thiên Nhạn thì lão Hồng diện dâm thần chưa chắc hạ thủ được nàng.

Giờ đây, U Cơ lại bị một lúc dâm độc của cả hai người tụt lại, vừa là dâm độc do Cao Thiên Nhạn truyền sang, vừa là dâm độc do lão tặc Hồng diện dâm thần đẩy vào nên thần trí nàng ta trở nên cuồng loạn cũng là phải lẽ.

Cao Thiên Nhạn thấy không khí trở nên trầm lắng thì khẽ liếc mắt nhìn lên. Nàng nhanh chóng nhận ra thần thái hết sức kỳ lạ của các vị cô nương thì chợt hiểu ra mọi chuyện.

Cao Thiên Nhạn lại cúi mặt xuống khẽ nói:

- Tiểu muội biết các vị ngại danh phận về sau của sư phó đối với La công tử nhưng điều đó không thành vấn đề. Quý hồ là cứu được tính mạng cho sư phụ thì cách nào cũng được cả.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều khẽ hỏi:

- Cao cô nương xin cho biết chủ ý như thế nào?

Cao Thiên Nạ cân nhắc một lúc rồi nói:

Hiện nay, sự phụ của tiểu muội thần trí đã mơ hồ. Chắc người cũng sẽ chẳng nhận ra ai đâu. Tuy nhiên, để chư vị yên tâm, chúng muội sẽ dùng khăn bịt mắt sự phụ lại. Bấy giờ sự phụ đã bị trói chặt. Lại bị bịt mắt kín mít thì việc làm này có thể nói thần không hay, quỷ chẳng biết được.

Các mỹ nhân nghe đến đây đều đưa mắt nhìn nhau. Mạn Suồng Suồng là người đã từng ném khổ ải nên liền ra mặt đồng ý. Những người còn lại ai ai cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng chẳng lẽ thấy chết mà không cứu vì thế đành đồng lòng tán thành.

Hai chị em Cao Thiên Nạ và Cao Thiên Tú nghe vậy đều hết sức mừng rỡ. Bọn họ vội vàng vào trong nhà giam giữ U Cơ để chuẩn bị mọi sự.

La Linh dù không muốn dính vào việc này nhưng cũng phải phục tùng mệnh lệnh của số đông mọi người.

Đêm hôm đó, La Linh một mình vào trong phòng giam giữ U Cơ. Chẳng thấy mỹ nhân thân hình lửa thể, hai vú nhô cao, miệng không ngừng rên rỉ thì thấy thương hại cho nàng.

Mặc dù, khuôn mặt của U Cơ đã bị tấm khăn lụa đen che phủ phần lớn. Nhưng cái mũi xinh xinh và đôi môi hồng đỏ mọng của nàng cũng khiến chàng phải có phần ngây ngất ngắm nhìn.

Đột nhiên chàng khẽ nhăn mũi khi ngửi thấy mùi dâm khí từ l. nàng chảy ra bay thẳng vào mũi.

Chàng biết nàng nọ đang bị dục tính kích động nên vội vàng cởi bỏ y phục bản thân rồi nằm đè lên người nàng.

Thân hình U Cơ ngay lập tức phản ứng dữ dội. Hai tay nàng vùng lên định ôm chặt lấy La Linh vào mình mà không được nên miệng nàng kêu rú liên hồi.

La Linh thấy nàng nọ hung hãn như vậy cũng phải kinh hãi thẳm. Chàng vội vàng ôm chặt lấy người nàng rồi hôn hít vào đôi nhũ phong no tròn của nàng.

U Cơ vùng vẫy một lúc mà không thoát ra khỏi đám dây trói chặt nàng xuống giường nên đành từ từ nằm im trở lại.

Thân hình nàng lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ do sự vận động quá khích lúc này.

La Linh nằm đè lên mỹ nhân. Miệng hôn hít liếm láp da thịt nàng. Hai bàn tay ve vuốt thân hình mỹ nhân mà thân con lợn lòng cứ mỗi lúc lại càng bùng lên mãnh liệt.

U Cơ võ công rất cao, dường như ngày nào nàng ta cũng luyện tập nên thân thể mềm mại không một chút mỡ thừa. Cơ thể nàng đã được tôi luyện đến mức toàn thân chỗ nào cũng hùng lực sức sống. Thân hình nàng nằm bên dưới La Linh cứ thỉnh thoảng lại uốn éo hết sức khích dục.

La Linh hôn hít nữ nhân một hồi đã thấy dục tính trở nên bùng bùng. Chàng đưa con c*c cứng ngắt đâm thấu vào l. mỹ nhân rồi ra sức đập c*c của chàng vào l. nàng nọ liên hồi.

Sướng quá. Con c*c bị cái l. nọ ôm lấy cứng ngắt làm cho toàn thân chàng sướng đến tê tái.

Chàng hứng chí dục con c*c xuống thành phạch như muốn một lúc chẻ cái l. nọ ra làm đôi.

Cái l. của U Cơ thì sau bao ngày rỉ rỉ ra nước mà chưa được con c*c nào giải tỏa dục tính thì bây giờ bùng nổ dữ dội.

Các cơ l. như cùng lúc gồng lên vận động cùng với chủ nhân ra sức bóp chặt lấy con c*c không rời.

Chính vì thế mà La Linh mỗi lúc đâm c*c xuống hay kéo c*c lên lại càng sướng không thể tưởng tượng ra được.

Khi con c*c chàng đâm ngập lỗ l. thì bị cái l. nọ nhào bóp đến tê tái. Nhưng khi chàng kéo con c*c ra thì cái l. lại ghì chặt lấy bằng các vòng cơ l. khiến cho sự ma sát giữa dương cụ và âm cụ trở nên vô cùng khoái sướng.

La Linh ** được một lúc thì chịu hết nổi trước những kích thích kinh người của cái l. nọ nên chàng đành phụt khí ra ào ào vào tận sâu bên trong l.

Người mỹ nữ rú lên trong cơn ngây ngất. Cái l. nàng cũng đã bắn khí ra cùng với dòng khí của con c*c.

Hai dòng khí âm dương hòa hợp vào nhau rồi chảy phần lớn vào l. U Cơ. Phần còn lại nhiều quá trào ra theo con c*c của La Linh chảy ra ngoài.

Mỹ nhân sau cuộc truy hoan đã từ từ bình tĩnh lại. Thân hình lửa thể của nàng nằm im như tận hưởng phút giây đê mê còn sót lại của cuộc vu sơn ngây ngất.

La Linh nhìn mỹ nhân lửa lò nằm đó, rồi nhìn lại con c*c đầm dịch chất và đã teo nhỏ của chàng thầm nghĩ:

Mỹ nhân này đúng là biết cách làm sướng c*c. Từ khi chàng ái ân với mỹ nhân tới nay đây là lần đầu tiên chàng thấy khoái lạc cực kỳ như vậy.

Chàng lau vội con c*c rồi mặc y phục bước ra khỏi phòng.

Lát sau, có hai thiếu nữ áo trắng bước vào. Hai nàng chính là Cao Thiên Nhai và Cao Thiên Tú. Họ vào đây là để thu dọn tàn cuộc. Nhưng mà những thứ do La Linh và U Cơ tạo ra và để lại thật không dễ dàng để dọn dẹp tí nào. Mùi dịch chất nhục dục do họ đổ ra bay lên khắp phòng khiến hai người thiếu nữ phải bịt mũi và họ lại đỏ bừng mặt lên khi sờ tay phải cái thứ nhớp nhúa đó.

Những ngày sau, U Cơ được tiếp dương khí do *** của La Linh truyền sang đã từ từ tỉnh lại. Nàng phát giác ra bản thân bị trói chặt trên giường đồng thời hai mắt cũng bị bịt kín. U Cơ kinh hãi định thần cố nhớ ra mọi chuyện. Nhưng nàng chỉ nhớ được khi mình đang vận công chữa bệnh cho ái đồ thì bị ai đó bắt thần điểm huyết bất đi rồi từ đó mê man không còn biết gì nữa.

Nàng đang mơ hồ chưa xác định được việc gì thì chợt cảm thấy có ai đó đã xuất hiện trong phòng rồi.

Tiếng cánh cửa khép lại rồi nhân ảnh kia từ từ tiến lại.

U Cơ kinh hãi định vùng vẫy thì bất chợt nghe tiếng y phục ai đó sột soạt.

Lúc này chính là khi La Linh đã cởi bỏ y phục của mình.

Chàng hằng đêm vẫn đến chung đụng cùng U Cơ nên xem việc này rất bình thường.

Nhưng mà làm sao chàng có thể biết được đêm nay U Cơ đã hoàn toàn hồi phục ký ức.

Như mọi khi, La Linh sau khi tự mình thoát y liền nhanh chóng nhảy đến nằm đè lên người nàng nọ.

U Cơ hoảng hốt rú lên kinh hãi.

La Linh thấy nàng ta hành động khác hẳn mọi đêm thì không khỏi ngạc nhiên. Chàng thấy mỹ nhân kêu to quá sợ đánh động đến giấc ngủ mọi người nên vội lấy khăn bịt miệng nàng nọ lại.

U Cơ lúc này toàn thân run động. Hai tay nàng ra sức vùng vẫy cố gắng thoát ra ngoài nhưng đều không hiệu quả.

Nàng càng kinh hoàng hơn khi nam nhân nọ bú liếm vú nàng liên hồi.

Con *** của gã to lớn dị thường cạ sát sàn sạt vào cửa *** nàng khiến nàng rùn mình nổi gai ốc lên.

U Cơ quả tình nhận thấy bản thân nàng đang bị bức hiếp. Nàng cảm thấy vừa nhục nhã vừa đau đớn mà không làm sao được.

Thế nhưng, tự đầu đó trong cơ thể nàng lại có những phản ứng trái ngược với lý trí.

Cái *** nàng mỗi lúc lại càng *** hơn trong khi hai bầu vú thì trở nên nở to cứng ngắt.

U Cơ vừa tức tối vừa hổ thẹn. Nàng không hiểu tại sao cơ thể nàng lại có thể dâm dục như vậy. Nàng lại cố sức vùng vẫy cố chống đối lại sự áp bức của đối phương.

Nhưng mọi chuyện xem ra đã quá muộn. Cái *** nàng đã bị con *** kia đâm lún cán.

Cảm giác khoái lạc bùng lên sướng không thể tả khiến cho U Cơ rú lên ư ừ.

Nàng run rẩy toàn thân khi con *** to lớn của nam nhân hi hục phá thành đoạn lũy, ** *** nàng tê tái.

U Cơ không còn biết gì nữa. Con khoái sướng nở ra bùng bùng nơi hạ thể và cái *** nàng ngay tức khắc xuất dịch chất ra ào ào.

La Linh thấy nàng nọ xuất khí ra nhanh như vậy cũng phải ngạc nhiên. Chàng thấy nàng ta thở khó khăn nên vội rút khăn bịt miệng nàng ra.

U Cơ được thở lên hồng hộc. Hai vú nàng run động nảy lên theo từng nhịp thở.

La Linh cúi người xuống bú liếm hai ngọn ngọc phong của mỹ nhân trong khi con *** chàng lại tiếp tục khoan xuống từng cái thật mạnh.

Lúc này U Cơ đã chẳng còn gì để nói nữa. Cái miệng nàng liên tiếp rên lên trước những con khoái lạc càng lúc càng tăng.

La Linh hi hục một hồi lâu rồi mới chịu phụt khí ra đầy *** nàng.

Lúc này U Cơ cũng đã rã rời thân thể vì sướng, thở dốc từng hồi.

Hai người nằm im bên nhau. Lát sau, U Cơ chợt lên giọng hỏi:

- Người là ai?

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng nhưng khi lọt vào tai La Linh thì giống như tiếng sét giữa trời quang.

Chàng kinh hãi ngó nhìn khuôn mặt của U Cơ và phát hiện ra thần sắc của nàng có chút thay đổi.

U Cơ thấy nam nhân nọ không chịu trả lời thì có phần uất ức nói:

- Người đã chiếm đoạt ta. Vậy mà lại chẳng chịu nói tên ra ư?

La Linh lúng túng không biết làm sao.

U Cơ ghen ngào nói:

- Tâm thần ta đã bị người làm nhục. Ta thật chẳng còn mặt mũi nào nữa.

La Linh thở dài rầu rĩ:

- Cô nương chớ nên đau khổ làm vậy. Chuyện này tại hạ cũng vì bất đắc dĩ mà thôi.

U Cơ trong lòng tuy đang đau khổ, nhưng nàng nghe giọng đối phương có chút gì đó lạ kỳ. Hình như bản thân y cũng đang đau khổ vậy.

U Cơ khẽ hỏi:

- Người nói xem. Chuyện này là như thế nào?

La Linh biết nàng nọ đã tỉnh lại. Sớm muộn gì cũng phải nói ra. Thế là nhân cơ hội này chàng từ từ kể lại mọi chuyện cho U Cơ nghe.

U Cơ nghe xong khẽ thở dài. Nàng hiểu rằng mình đã vướng phải dây oan nghiệt rồi. Cũng chẳng nên tìm cách hỏi họ tên người ta nữa. Dù sao chuyện này cũng từ thầy trò nàng mà ra.

U Cơ ngẫm nghĩ một hồi rồi khẽ hỏi:

- Chàng có biết khi nào trong người thiếp sẽ hết dâm dược hay không?

La Linh lặng im suy nghĩ rồi nói:

- Có lẽ phải chờ xem thể trạng của nàng ra sao. Nếu nàng cảm thấy cơ thể bình thường. Không cảm thấy thêm muốn gì nữa thì có lẽ dâm dược đã tan. Còn như ngược lại thì chúng ta phải đành tiếp tục chữa trị.

U Cơ xấu hổ nghĩ thầm trong lòng: Ta và y đã chung đụng xác thịt cùng nhau. Tuy chẳng có nghĩa phu thê nhưng thực sự lại còn ân ái hơn nhiều.

Nàng lại nghĩ từ khi cùng Thanh Ngọc Kiếm Khách Hoàng Kỳ nên duyên cùng nhau hai người cũng chỉ có 3 lần chung đụng xác thịt. Vậy mà bây giờ vì trúng phải dâm dược nàng đã ái ân với người này không biết bao nhiêu lần. Có thể nói, mối tình ân ái giữa họ còn gắn bó hơn cả với người chồng cũ của nàng nữa.

Khi La Linh cáo biệt ra về, U Cơ mới chợt nhớ ra một chuyện khẽ nói:

- Chàng đừng lộ ra với người khác là thiếp đã tỉnh. Cứ để họ xem thiếp như lúc còn đang mê man là được.

La Linh ưng lời. Chàng hiểu thâm tâm trạng của nữ nhân quá xấu hổ nên định dấu diếm. Chàng cũng chẳng nên làm phật ý nàng làm gì.

Nhưng mà, hai người không ngờ được rằng từ lúc tỉnh táo trở lại đến khi dâm dược hoàn toàn hết tác dụng lại mất hơn 5 ngày sau.

Trong 5 ngày đó, La Linh và U Cơ chung đụng với nhau trong một tình cảnh rất vi diệu.

Dù không nói nhiều nhưng tình cảm của họ cứ mỗi lúc lại lớn thêm.

U Cơ đã thả lỏng toàn thân để cùng La Linh đưa nhau lên tận đỉnh vu sơn. Cảnh *** *** đắm ngập vào nhau với những âm thanh ngút ngàn trong hoang lạc đã thể hiện điều đó.

Càng chung đụng xác thân thì mối dây tình cảm đó cứ càng dày thêm. Đến ngày cuối cùng thì U Cơ đã nức lên khóc mà nói:

- Tướng công! Thiếp biết khó lòng được gần gũi chàng thêm nữa. Vậy đêm nay chàng hãy tháo dây trói cho thiếp. Thiếp muốn được cùng với tướng công như một cặp phu thê thật sự.

La Linh cũng xót thương cho nàng nên không ngại ngần đáp ứng. Hai người ôm chặt lấy nhau rồi ái ân đến mức mệt lã ra đó mới chịu nằm yên. Chỉ nội trong đêm cuối cùng, họ đã 4 lần xuất khí vào nhau và đó là một đêm khó quên trong lòng cả hai người.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: [Hậu Cuồng Long Chưởng] Cuộc chiến vì Hồng Diệp Y

La Linh cùng các nương tử trên đường trở về Cửu Thiên Sơn. Lần quay trở về này tâm trạng chàng vừa vui lại vừa lo lắng.

Niềm vui là chàng sắp gặp lại mấy vị nương tử như Tiêu Sơn Thần Nữ và Miêu Thiên Hồng. Nhưng nỗi lo lắng là không biết các nàng có tha thứ cho chàng không khi chàng lại có thêm 2 nương tử nữa là Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Mạn Sương Sương.

Trên bước lưu lạc. Mỗi tình cảm của các vị cô nương cũng có phần gắn bó hơn. Những lúc đêm về họ tự động bố trí cùng nhau trong việc chia sẻ ái ân cùng với trượng phu.

La Linh vì thế cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Chàng lần lượt chung đụng với các nàng và cảm thấy hương vị mỗi nàng mỗi khác khó nói lên lời.

Ngày đi, đêm nghỉ. Thấm thoát đã đi được một tuần liền. Cuối cùng rồi họ cũng đến nơi.

Tiêu Sơn Thần Nữ và Miêu Thiên Hồng mừng rỡ khôn xiết sao bao ngày lo lắng chờ đợi. Bọn họ cũng đã được Bạch Thái Tiên Hồ kéo vào trong tường thuật mọi chuyện từ lúc ra đi đến nay.

Nhưng điều La Linh lo lắng lại không xảy ra. Hai vị nương tử nọ lại rất hài lòng khi có thêm 02 người bầu bạn cùng mình. Họ đón tiếp Hoàng Phủ Ngọc Kiều và Mạn Sương Sương hết sức vui vẻ.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều cùng Mạn Sương Sương đều mang tâm trạng của kẻ đến sau nên có phần lo lắng sợ hãi. Họ đồng bệnh tương lân nên rất thương yêu nhau.

Riêng phần Bạch Ngọc Tiên Tử thì có phần bối rối về danh phận. Nàng bây giờ vừa là nương tử của La Linh lại vừa là đệ tử của Bạch Thái Tiên Hồ nên không biết cư xử ra sao.

Tiêu Sơn Thần Nữ thấy mọi người ai nấy đều gặp lúng túng trong cách xưng hô nên quyết định đem tuổi các nàng ra so đo.

Cuối cùng Bạch Thái Tiên Hồ lớn nhất được gọi là đại nương, đứng kế là Tiêu Sơn Thần Nữ gọi là nhị nương, rồi Hoàng Phủ Ngọc Kiều gọi là tam nương, Miêu Thiên Hồng gọi là tứ nương, Mạn Sương Sương gọi là ngũ nương, Bạch Ngọc Tiên Tử gọi là lục nương.

Mấy vị cô nương phân bổ danh phận rõ ràng, từ đó trở nên thuận tiện trong việc xưng hô lẫn đối xử.

Mặc dù trong môn không ai định danh phận chính thất hay thứ thiếp. Nhưng vì Bạch Thái Tiên Hồ được làm đại nương nên các nàng khác đều phải nghe lệnh.

Cuộc sống từ đó được êm đềm thong thả.

Lão thái bà được đón về Cửu Thiên Sơn ở cùng các nàng. Thời gian dư giả. La Linh và các nàng bèn đem võ công ra cùng tham luyện, trao đổi. Thời gian thấm thoát trôi nhanh. Đã 4 tháng trôi qua. Các bông tuyết đã bắt đầu rơi lất phất, báo hiệu một mùa đông sắp đến.

Một hôm, mọi người đang tụ tập bên ngoài rừng cây ngắm tuyết thì chợt nghe có tiếng hú rất to vọng lại.

La Linh kinh ngạc chú ý lắng nghe.

Lát sau tiếng hú lại nổi lên và tiếng vũ khí chạm nhau chan chất bên kia đỉnh núi.

Chàng thấy vậy liền đề cử khinh công lao đi. Các nàng còn lại cũng không nén nổi tò mò nổi gót nhau cất bước đuổi theo phía sau.

Đoàn người do La Linh dẫn đầu thoáng chốc đã đến được nơi chiến trận.

Thì ra trên mặt đất phủ đầy tuyết có một bọn người đang giao đấu kịch liệt.

Ở giữa trận đấu là một nam nhân anh tuấn, tay cầm ngọc địch đang giao tranh ác liệt với 3 thiếu nữ.

Phía bên ngoài còn có hai mỹ nhân bị thương đang ngồi bất động.

La Linh vừa nhìn thấy bọn người này thì giật cả mình.

Chàng nhận ra bọn nữ nhân kia chính là người của Vạn Hoa Cung.

Hai nữ nhân bị thương đang ngồi kia là Tiểu Phụng Cô và Tiêu Thanh Thanh.

Còn 3 mỹ nhân đang chiến đấu nọ là Lý Ngọc Uyển Cung chủ Vạn Hoa Cung, Ngọc Linh San đại hộ pháp và Vạn Ngọc Tình ngoại cung đường chủ.

Ba nữ nhân quây lấy nam nhân nọ tấn công dữ dội.

La Linh càng nhìn càng kinh hãi khi thấy chiêu số của nam nhân kia lợi hại vô cùng. Y một mình một địch mà vẫn chiếm thượng phong, đánh cho ba vị cô nương thấy đều phải đổi ngược cả lại.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều thì nhìn nam nhân nọ đến thất thần. Người này đối với ai khác thì còn là một bí ẩn nhưng nàng chỉ nhìn qua đã biết y là ai.

Nam nhân kia chẳng phải là Hàn Thiếu Thanh, ý trung nhân ngày xưa của nàng thì còn ai nữa.

Lúc này Hàn Thiếu Thanh đã chiếm hết thượng phong nên chợt bật tiếng cười khanh khách:

- Hà... hà... các vị cô nương quả là không biết lượng sức. Thần địch ảo pháp nào phải tầm thường mà các nàng mong chống cự.

Lý Ngọc Uyển nghiêng chặt răng quắc mắt nói lớn:

- Hừ! Các hạ lợi dụng võ công bốn môn để đánh người bốn môn. Điều đó có gì là hay. Mau mang trả Hồng Diệp Y ra đây.

Hàn Thiếu Thanh thấy nàng ta nổi giận như vậy lại càng khoái trá cười lớn:

- Hà... hà... Hồng Diệp Y bây giờ còn có giá trị gì. Bốn nhân đã luyện được Thần Dịch Ảo Pháp từ trong Hồng Diệp Y. Có thể nói bốn nhân đã trở thành thiên hạ vô địch rồi.

Lý Ngọc Uyển tức giận hỏi lớn:

- Có phải năm xưa nhà ngươi gấp tâm chiếm đoạt Hồng Diệp Y từ tay Hoàng Phủ Ngọc Kiều hay không?

Hàn Thiếu Thanh cười khanh khách tay vung địch đánh ra khắp bốn phía. Y nhìn lăm lăm Lý Ngọc Uyển rồi hỏi:

- Cô nương chắc là Cung chủ hiện thời của Vạn Hoa Cung?

Lý Ngọc Uyển tay kiếm múa lên tấn công, quát lớn:

- Phải thì sao?

Hàn Thiếu Thanh nhếch mép cười vẻ tự phụ:

- Năm xưa ta lợi dụng Hoàng Phủ Ngọc Kiều chiếm được Hồng Diệp Y. Ngày nay ta phải lợi dụng nàng để chiếm lấy Vạn Hoa Cung.

Lý Ngọc Uyển nổi giận nói:

- Ngươi đừng hòng. Ta đâu phải là người ngu ngốc để cho ngươi lợi dụng.

Hàn Thiếu Thanh lên giọng đều đặn:

- Ái chà! Nàng sắp trở thành nương tử của ta mà lại hung hăng thế ư. Nói cho nàng hay, trượng phu nàng sẽ lên chức Cung chủ Vạn Hoa Cung thay nàng điều hành mọi sự.

Lý Ngọc Uyển mặt hoa đỏ bừng hét lên một tiếng, kiếm phong ào ạt tung ra toàn những chiêu thức tinh tú nhất của Vạn Hoa Cung.

Nhưng mà cho dù nàng và các mỹ nhân khác ra sức chiến đấu thì đều chỉ như muối bỏ bể, nước chảy qua cầu, không có một chút công hiệu gì đối với Hàn Thiếu Thanh.

Trong khi đó phía ngoài xa. Khuôn mặt của Hoàng Phủ Ngọc Kiều trở nên nhăn nhúm vì tức giận.

Nàng không thể ngờ rằng mối tình si của nàng dành cho Hàn Thiếu Thanh chỉ là một sự hy sinh đáng thương, đáng tiếc.

May mà nàng gặp được La Linh và gá nghĩa cùng chàng. Nếu không thì cả cuộc đời nàng đã bị gã kia làm cho tan nát không còn ra gì nữa.

Mấy vị cô nương ai ai cũng biết được hoàn cảnh xưa kia của Hoàng Phủ Ngọc Kiều. Nay họ nghe thấy mấy lời đều giả của Hàn Thiếu Thanh nói với Lý Ngọc Uyển thì vô cùng tức giận.

Mạn Sương Sương tính tình nóng nảy hơn cả lập tức nhảy ngay vào cuộc chiến.

Các cô nương còn lại cũng nhanh chóng nhảy ra. Họ không ai bảo ai liền múa kiếm bao vây lấy Hàn Thiếu Thanh vào giữa.

Hàn Thiếu Thanh đang lúc đắc ý bỗng thấy ở đâu nhảy ra 5,6 vị cô nương xinh đẹp lao đến tấn công mình thì hết sức kinh hãi.

Nhưng vì Thần Dịch Áo Pháp quá sức lợi hại nên bọn nữ nhân tuy đông mà vẫn không làm gì được đối phương.

Tuy vậy, do bọn nữ nhân này đều là cao thủ thượng thừa nên cuộc chiến cũng không thể bị bại được.

Bạch Thái Tiên Hồ và Tiêu Sơn Thần Nữ đứng ngoài lướt trận cùng với La Linh. Còn Miêu Thiên Hồng đi đến bên hai người bị thương dùng thuốc cứu chữa cho bệnh nhân.

Phía bên phe quân nữ được bổ sung thêm 3 ả tổ nga nữa là Hoàng Phủ Ngọc Kiều, Mạn Surong Surong và Bạch Ngọc Tiên Tử nên cuộc chiến đi vào thế cân bằng.

Hoàng Phủ Ngọc Kiều võ công ngang ngửa với Cung chủ Lý Ngọc Uyển, lại đang lúc tức giận vì bị gạt tình nên chiêu số nàng tung ra vô cùng ác độc, bí hiểm.

Hàn Thiếu Thanh làm gì không nhận ra người xưa. Có điều gã không ngờ nàng lại có mặt ở nơi này và chứng kiến hành vi đầu giả của gã.

Mà cũng lạ. Đã bao năm trôi qua rồi mà người ngọc vẫn xinh đẹp mê hồn. Hàn Thiếu Thanh nhìn thấy người xưa cũng không khỏi lòng hươu dạ vượn nổi lên.

Nhưng sự xinh đẹp, tươi vui ngày nay của Hoàng Phủ Ngọc Kiều lại hoàn toàn do những cuộc mây mưa ái ân cùng La Linh tạo nên. Phải nói từ khi được về làm vợ La Linh tâm hồn cũng như thể xác của nàng đã được chàng gọi rửa toan bộ. Nỗi buồn đau xưa bị xóa nhòa nhanh chóng và tình yêu thương được đền bù bằng những cuộc ái ân ngày ngất đến kinh người.

Bây giờ Hoàng Phủ Ngọc Kiều như một bông hoa nở muộn, đậm thắm, đậm say. Về đẹp này so với lúc còn trẻ chỉ có hơn chứ không kém.

Phản Lý Ngọc Uyển thì hết sức mừng rỡ vì có thêm tiếp viện. Nàng vốn đã tốn không ít công phu để tìm Hàn Thiếu Thanh, thế mà đến phút quan trọng người của nàng lại không đủ lực để bắt giữ y thì thật là bất công.

May sao giờ đây đã có thêm người hỗ trợ. Lý Ngọc Uyển hy vọng lực lượng này sẽ thu thập được kẻ xảo trá kia.

Thế nhưng tình thế lại hoàn toàn khác hẳn. Hàn Thiếu Thanh sau hơn 20 chiêu bối rối lùi tránh đã lại phản công tới tấp. Bạch Ngọc Tiên Tử võ công kém nhất lập tức bị trúng thương phải lùi lại. Còn Vạn Ngọc Tinh cũng bị thương nhẹ ở vai.

La Linh nhận thấy các nữ nhân tuy đông nhưng đấu pháp không có trật tự. Vì thế nếu cuộc đấu kéo dài chỉ khiến bọn họ bị thương nhiều hơn mà thôi.

Bạch Thái Tiên Hồ cũng cùng một suy nghĩ như vậy. Nàng thấy tình thế không ổn vội vàng quát to một tiếng ra hiệu cho mọi người lui ra.

Bây giờ bên phe của La Linh thực lực đã đông hơn nhiều.

La Linh thấy đối phương võ công cao tuyệt nên rất hứng thú. Chàng quyết định sử dụng Cuồng long chương ra để thi thố với đối phương xem cao thấp ra sao.

Thế rồi thân hình La Linh ẩn trong luồng chương phong ào ạt đánh tới.

Hàn Thiếu Thanh thấy đối phương thân pháp, chương pháp ảo diệu thì kinh hãi vội lùi lại né tránh.

Thế nhưng chương pháp của La Linh hết sức nhanh chóng và cực kỳ lạnh lẽo. Hàn Thiếu Thanh tuy nhảy tránh nhanh nhẹn nhưng cũng bị trúng phải gió chương lạnh run lên.

Từ khi rời khỏi cổ mộ, võ công của La Linh đã biến đổi đi rất nhiều. Cuồng long chương của chàng bây giờ vô cùng quái dị lại có khí lạnh kinh người. Nếu bình thường ngay giữa thời tiết khô ráo thì việc này cũng không có gì làm đáng sợ. Thế như bây giờ lại đang vào mùa đông. Khí lạnh ấy trở nên vô cùng nguy hiểm có thể xâm nhập khiến đối phương đông đặc kinh mạch mà chết.

Hàn Thiếu Thanh bị trúng gió chương phát run thì hoảng hốt vô cùng. Gã vội giữ thế quý dị nhất của Thần Dịch áo pháp ra để phản công đối phương.

Hai người thân pháp như bay biến giao tranh ác liệt không chút khoan nhượng.

Cuộc chiến kéo dài hơn hai canh giờ và mỗi lúc lại thêm phần hung hiểm.

Các vị cô nương ai nấy đều đã tạm lánh thương thế đứng xung quanh lo lắng nhìn vào.

Họ thấy cuồng phong gió lốc nổi lên mù trời không còn phân biệt được ai với ai nữa.

Đột nhiên, giữa luồng gió mạnh có một tiếng rú rõ to vang lên và một thân hình bắn vọt ra xa.

Mọi người đều kinh hãi để mắt nhìn xem.

Thì ra đó là thân hình của Hàn Thiếu Thanh ngã lăn ra đất co quắp không chút động đậy.

Tiêu Sơn Thần nữ lo lắng chạy lại bên La Linh hỏi:

- Tướng công có bị sao không?

La Linh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nương tử cười nói:

- Không có gì. Có điều gã kia e rằng không thể sống nổi.

Các nữ nhân nghe vậy đều nhìn lại thể trạng của Hàn Thiếu Thanh thì thấy thân hình gã giờ đây chẳng khác gì một khối đá lớn nằm im trên mặt tuyết.

La Linh nói:

- Gã này bị ta đánh trúng một chưởng nên cả người y đã bị đông đặc huyết mạch rồi.

Bấy giờ mấy nữ nhân mới hiểu ra mọi sự.

Cung chủ Lý Ngọc Uyển mừng rỡ chạy lại bên xác Hàn Thiếu Thanh lục tìm lấy Hồng Diệp Y.

Còn Tiểu Phụng Cô lại nhìn La Linh với vẻ quan hoài, say đắm.

Vạn Ngọc Tinh thấy xung quanh La Linh có không ít các người đẹp thì biết rằng mình khó mà với tới chàng nên rầu rĩ quay đi.

Tiểu Phụng Cô nhìn La Linh một lúc không nén được lòng liền hỏi:

- Tướng công! Chàng còn nhớ thiếp không?

Câu hỏi của Tiểu Phụng Cô thật ra đã chứa chứa biết bao tâm tình của người con gái. Nàng từ khi thất thân với chàng đã nguyện cùng chàng nên duyên cầm sắt. Không ngờ thế sự đổi dời. La Linh đã trốn khỏi Vạn Hoa Cung và mối tình đó đã được nàng ghi vào tâm khảm không thể nào quên.

Giờ đây bất ngờ gặp được người xưa. Câu hỏi của nàng tưởng cũng không cần nói thêm cũng biết là chứa đựng biết bao điều thâm kín rồi.

La Linh quay lại nhìn người thiếu nữ đang đứng đó mà toàn thân chàng chấn động.

Chàng biết đối với người ta chàng đã mang một món nợ khó mà trả nổi.

Bây giờ hai người gặp nhau thì chàng biết nói sao đây.

Tiểu Phụng Cô đưa tay lau nước mắt run giọng nói:

- Thiếp tưởng rằng mãi cuộc đời này sẽ không còn gặp chàng nữa. Không ngờ mới đó mà chúng ta lại gặp nhau. Tướng công hãy nói xem. Chàng có còn nhớ thiếp không?

La Linh thờ dãi nói:

- Ta! Ta làm sao lại quên nàng. Cái chuyện ta làm với nàng ta suốt đời không dám quên.

Tiểu Phụng Cô thờ dãi:

- Chàng giờ đây đã có nương tử xinh tươi. Chắc chẳng còn để ý đến con bé xấu xí, đáng khinh này nữa.

Hai người đối đáp cùng nhau trước mặt bao nhiêu vị cô nương khiến họ đều ngẩn ngơ hết thảy.

Không ngờ sau lưng bọn họ có tiếng Lý Ngọc Uyển nói vọng tới:

- Ta là Cung chủ Vạn Hoa Cung muốn ngỏ lời gã Tiểu muội muội này cho chàng. Vậy chàng có ưng hay không?

La Linh quay nhìn sang các vị nương tử. Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên nói lớn:

- Cung chủ! Tại hạ rất vui lòng.

Rồi chàng quay sang Tiểu Phụng Cô hỏi lớn:

- Nàng nói xem. Nàng có ưng làm vợ ta không?

Tiểu Phụng Cô khuôn mặt đột biến từ đau khổ sang trạng thái đỏ bừng. Đôi mắt nàng long lanh hai giọt nước mắt mà không nói lên lời.

La Linh thấy Tiểu Phụng Cô xúc động đến vậy thì cảm thấy trong dạ bồi hồi. Chàng bước vội đến ôm nàng nọ vào lòng mà hôn hít lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Các vị nương tử không ai là không choáng váng. Nhưng mà họ tôn trọng quyết định của trượng phu nên đồng loạt bước lại chúc mừng.

Trong lúc mọi người còn đang vui vẻ thì xảy đâu có ba bóng người từ xa đi tới.

Một vị cô nương đi trước lên tiếng chào mọi người. Nàng này chính là Cao Thiên Tú.

Nữ nhân đi sau diu dờ một người nữa. Nàng này chính là Cao Thiên Nhạn đang đỡ tay sư phụ của họ U Cơ. Cái bụng của U Cơ thì đang phồng to, chứng tỏ nàng ta đang mang thai đã mấy tháng.

Bạch Thái Tiên Hồ thấy thể trạng của U Cơ như vậy thì không khỏi kinh hoàng. Nàng ta lơ mờ đoán ra cái bào thai đang ở trong mình U Cơ là của ai. Đột nhiên, Bạch Thái Tiên Hồ kêu lên thảng thốt rồi chạy vụt về phía đình Cửu Thiên Sơn:

- Thuyền sắp chìm rồi.....!

Tiếng kêu của Bạch Thái Tiên Hồ không ngờ lại vang vọng đến vậy. Khi mọi người hiểu ra đưa mắt nhìn nàng thì bóng hình Bạch Thái Tiên Hồ chỉ còn như một dấu chấm nhỏ ở tít ngoài xa.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Long Chương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.